



**JOE CREWS**  
 zakladatel vydavatelství Amazing  
 Facts

**INTOUCH BATTERFIELD**

prezident a vedoucí vybraných divizí Amazing Facts  
 „Joe Crews má na prsou dva proužky žluté a bílé. Je díky nim každý měsíc šťastný a úspěšný.“

**K. S. CLEVELAND**

profesor na katolické univerzitě Cleveland College  
 „Přesvědčil mě a celý svět, že je možné žít jako  
 Kristus na zvrstlém světě. Přesvědčil a přinesl  
 se Město nádeje  
 a jít.“

**STEVE KIBBLE**

nezávislý novinářský deník Adventure magazine  
 „Joe Crews je vynikající člověk. Joe Crews vás své příběhy a  
 své příběhy se vám sdělí.“

**PAUL LANGRISH**

nezávislý novinářský deník Adventure magazine  
 „Joe Crews je vynikající člověk. Joe Crews vás své příběhy a  
 své příběhy se vám sdělí.“

**JAN PALCHEN**

prezident Univerzity katolické Adventistů vzhledem  
 „Joe Crews je vynikající člověk. Joe Crews vás své příběhy a  
 své příběhy se vám sdělí.“

**DAVE C. SCHEFFNER**

prezident Univerzity katolické Adventistů vzhledem  
 „Joe Crews je vynikající člověk. Joe Crews vás své příběhy a  
 své příběhy se vám sdělí.“

**BENJAMIN D. SCHEFFNER**

prezident Adventistů katolické Univerzity Adventistů vzhledem  
 „Joe Crews je vynikající člověk. Joe Crews vás své příběhy a  
 své příběhy se vám sdělí.“

**G. RALPH THOMPSON**

vedoucí úseku Univerzity katolické Adventistů vzhledem  
 „Joe Crews je vynikající člověk. Joe Crews vás své příběhy a  
 své příběhy se vám sdělí.“

JOE CREWS

PLÍZIVÝ KOMPROMIS

**JOE CREWS**  
 Zakladatel vydavatelství Amazing Facts

**PLÍZIVÝ  
 KOMPROMIS**

*Edice „Memorial“*  
 Původní text

**JOE CREWS**

Zakladatel vydavatelství Amazing Facts

**PLÍŽIVÝ  
KOMPROMIS**

*Edice „Memorial“*

*Původní text*

## OBSAH

Komentář současníků Joesa Crewse – 7

Předmluva – 11

Úvod – 13

Náš nepřítel – svět – 16

Je nahota slušná? – 28

Odhalený dvojí metr - 37

Snaha o stejný vzhled mužů a žen - 45

Líčení se a nošení šperků - 52

Past v podobě televize - 76

Zákonně spojeni - 86

Hudba a její vliv - 93

Jíst, či nejíst maso - 99

Jídelníček a zásady - 106

Ničení vlastního svědectví - 112

Zákonnictví, nebo láska? - 120

Biblické citáty jsou použity z bible Kralické.

## Komentář současníků Joea Crewse

**Dough Batchelor, prezident a mluvčí vydavatelství Amazing Facts<sup>1</sup>:** „Bratr Crews svým jedinečným přímočarým stylem směle a nekompromisně přistupuje k řešení některých nejozřejavějších a nejdiskutabilnějších otázek. Toto klasické dílo se proslavilo poprvé před 25 lety a od té doby stále burcuje vlažné křesťany k zamyšlení.“

**Starší E. E. Cleveland, přednášející na katedře náboženství Oakwood College:** „Písemná díla a veřejné ústní projevy staršího Joea Crewse se vyznačují biblickou pravověrností a jasností, se kterou mluví a píše. I když se zdráhám souhlasit se všemi způsoby jeho vyjadřování, věřím jeho biblickým závěrům a jeho písemná díla plně doporučuji.“

**M. Kibble, viceprezident Severoamerické divize adventistů sedmého dne:** „Smělý vizionářský vůdce, kazatel Joe Crews vzal své povolání a svou službu se vši vážností. Neochvějně oddán pevným tradičním hodnotám kázal a šířil nekompromisní učení a věřil tomu, co kázal. Zásady „své víry“ se snažil udržovat v popředí zájmu. Protože kazatel Crews nebyl vždy nadšen svými kolegy ve vedení, nebyly jeho námítky vůči rozhodování a jednání, u něhož pociťoval, že vede ke kompromisům v poslání a pověření církve, bezvýznamné. Vždy se snažil působit mezi členy své církve a jeho služba vnesla větší uvážlivost do služby jeho současníků, protože pozvedla svědomí věřícího společenství v otázce křesťanských zásad a způsobu života.“

**Pat Langley, koordinátor pobožností, Severovýchodní konference adventistů sedmého dne, oddělení rodinné výchovy:** „Knihu *Plíživý kompromis* mohu bez váhání doporučit. Četba této knihy změnila můj život a váš změní také.“

<sup>1</sup> Poznámka překladatele: „Amazing Facts“ = „Ohromující fakta“ – na rozdíl od níže zmiňované rozhlasové relace ponechán anglický název, protože jde o organizaci.

**Jan Paulsen, prezident Generální konference adventistů sedmého dne:** „Služba a svědectví staršího Joea Crewse a jeho Ohromující fakta ukazují, že to byl muž, který si uvědomoval, že je Bohem pověřen dělit se o požehnanou naději nalezenou v Ježíši se členy církve stejně jako s „cizími“. Z mluveného slova Joea Crewse a z knih a časopisů, které napsal a vydal, si mnoho lidí odneslo bližší osobní poznání Ježíše. Služba tohoto muže je velkým požehnáním pro mnoho lidí.“

**Don C. Schneider, prezident Severoamerické divize adventistů sedmého dne:** „V dnešní době se dost těžko dostáváme k lidem do měst. Před 40 lety to bylo také tak, ale starší Joe Crews reagoval na výzvu staršího Cyrila Millera a staršího Billa Meye k zahájení duchovní služby, která si získá své místo v Baltimoru. Duchovní služba v podobě *Amazing Facts Ministry*, kterou Joe Crews zahájil na tuto výzvu, se dostala mnohem dál než do Baltimoru – a církev je mu vděčná.“

**Benjamin D. Schoun, prezident Atlantické unie konference adventistů sedmého dne, dříve mimořádný děkan teologického semináře na Andrewsově Univerzitě:** „Křesťanským věřícím, kterým se dostalo Kristovy milosti a mají jistotu spásy, tato kniha ukazuje zásady životního stylu, které dokáží uchovávat a posilovat oddanost Kristu a pokoru před Ním. I když křesťané mohou poučení pro každodenní život bez obav čerpat i z jiných zdrojů, zde formulovaná základní pravidla stojí za zvážení a zaslouží si, aby byla dodržována.“

**G. Ralph Thompson, emeritní tajemník Generální konference adventistů sedmého dne:** „Řadu let mi dělalo radost, že mohu poslouchat Joea Crewse v jeho rozhlasovém pořadu zvaném „Ohromující fakta“. Jeho dynamický styl vyprávění a smělé šíření věčného evangelia úžasně působily na tisíce posluchačů, mnozí z nich došli až k přijetí adventního poselství.“

Jeho vysílání přenášely některé stanice v Karibiku, kde jsem pracoval jako prezident Konference a později Unie, a jeho služba nám přinesla požehnání. Také jsem působil v Rádiu Barbados, kde jsem dvacet pět let každou sobotu uváděl relaci „Víra pro dnešek“, a

bylo velkým darem, že naši lidé mohli poslouchat „Ohromující fakta“ z Montserratu a odjinud i v jiné dny. Byli jsme spřízněni duchem a plně zapojeni do šíření stejného druhu poselství a získávání duší hlásali jsme radostnou zprávu adventního poselství.

O pár let později se nám oběma přihodilo něco ještě podivnějšího. V roce 1990 jsem se kvůli srdečním potížím musel v adventistické nemocnici ve Washingtonu podrobit angioplastice.

Joe Crews přišel do této nemocnice se stejnými potížemi. Operace se podařila a už se těšil, že půjde domů, aby pokračoval ve svém vysílání, když se náhle jeho stav opět zhoršil a jeho rodina a přátelé byli šokováni jeho smrtí.

Jako jeho kolega z rozhlasového vysílání jsem velmi těžce prožíval jeho ztrátu, ale jeho dílo a obět' žijí dál jako inspirace pro mnoho dalších.

Joe Crews byl opravdový **UDATNÝ BOJOVNÍK ZA KRISTA**. Kéž by takových bylo více!!“

## PŘEDMLUVA

Jednoho horkého letního dne jsem byl ve velkém stanu na táborovém shromáždění ve státě Maryland. Byl jsem čerstvě pokřtěný křesťan a společně s ostatními jsme seděli na pódiu vpředu, kam nás pozvali, abychom vyprávěli svou zkušenost a zahráli na hudební nástroje. Vedle nás za kazatelnu stál hlavní řečník táborového shromáždění. A ten tedy **mluvil!**

Citlivě a vlídně posluchačům předkládal nepříjemné pravdy a naléhal na ně, aby se pozvedli na vyšší křesťanskou úroveň – duševně, tělesně i duchovně. Hovořil jako člověk mající upřímnou starost o věčnou spásu všech, kdo ho poslouchají. To bylo naše první seznámení s Joem Crewsem.

Dnes je velmi málo zásadových lidí, kteří nejen vidí zlo a špatnosti současné doby, ale dokáží je i směřle, citlivě a s láskou postavit do pravého světla před Božím lidem. Protože nám byla dána možnost vydat vlastní knihu „Tvá nahota. Pane, co mám na sobě nosit?“, chtěli jsme, aby ji někdo posoudil a napsal svůj komentář pro zadní obálku. Joe Crews laskavě souhlasil.

Dlouhá léta byl inspirací a povzbuzením pro naši službu. Kázal, učil a osobně hlásal evangelium v televizi, rádiu, knihách a v brožurkách. Seznamte se s ohromujícími fakty (1 – 14) a vždy přicházel s postřehy velmi příležitými pro poslední dny, v nichž žijeme. Tyto rozmanité oblasti jeho služby pomohly, aby se tisíce lidí seznámily s Ježíšem Kristem.

Ani při nejbujnější fantazii by nám pod tímto stanem na táborovém shromáždění nepřišlo na mysl, že po letech budeme mít tu čest z malé části se podílet na šíření odkazu Joea Crewse tím, že budeme vydavateli jedné z jeho prvních a nejdůležitějších knih, *Plíživého kompromisu*.

Zásady a zdravý „selský rozum“ zdůrazňované v této knize nás posílily a povzbudily v naší snaze držet se správného směru. Bohabojné rady na jejich stránkách jsme si opakovaně pročítali a modlíme se za to, aby na tebe, čtenáři, zapůsobila stejně.

Homeward Publishing  
Rick a Gwen Shorterovi, ředitelé

## ÚVOD

Téma křesťanského způsobu života je asi jednou z nejméně opomíjených nauk v moderním náboženství. V současnosti se tiskne jen velmi málo materiálů, které mohou poskytnout alespoň základní rady pro tuto životně důležitou oblast. Jen několik knížek nebo článků přineslo pokusy pojednat o základních praktických zásadách, které by měly odlišit život křesťana od života světských lidí.

Důvod, proč se lidé zdráhají psát o těchto zvláštnostech v chování křesťanů, zřejmě spočívá v obavách ze dvou věcí: Za prvé se obávají, že se tím dotknou převážné většiny členů církve, kteří svým životem ani zdaleka neplní požadavky Bible. Za druhé mají obavy, že budou označeni za soudce, zákoníky, za ty, kteří si o sobě myslí, že jsou „svatější než ostatní“, a za ty, kterým schází osobní, láskyplný vztah ke Kristu.

Jsme nuceni uznat, že tyto obavy jsou často oprávněné. Příliš mnoho toho již bylo napsáno v duchu farizejství. Satan zneužívá hlasitých, fanatických názorů menšiny a používá je k zastrašení těch, kteří by o tomto tématu chtěli umírněně psát. A ve své mimořádné nenávisti k této pravdě přivedl mnoho lidí v církvi k tomu, že každou diskusi o křesťanském způsobu života považují za extrémistickou a nepatřičnou.

Společným vlivem těchto činitelů došlo k nedostatku písemných materiálů na toto téma. A z tohoto důvodu, pokud již ne z jiných, je zde obrovská potřeba poučovat naše věřící o vyvážených biblických pravidlech chování – o pravidlech, která nejsou v žádném rozporu se zásadami ospravedlnění vírou, které by měly být základem životního stylu každého opravdového křesťana.

Musíme také připustit, že bychom měli něco říci na toto téma. Ko-neckonců skutky nejsou prostředkem k získání spásy. Spaseni jsme z milosti skrze víru, a ne zásluhou činů, poslušnosti nebo svým chování, jakým se projevujeme navenek. Každé přílišné zdůrazňování těchto vnějších věcí by mohlo být snadno mylně vykládáno jako odmítnutí omilostnění vírou.

V době, kdy toto píší, se samozřejmě nic na oficiální úrovni takto přehnaně nezdůrazňuje. Jsou slyšet pouze osamělé hlasy dotýkající se toho tématu. Na druhé straně je vidět nápadné oživení v tom, že se káže o učení o ospravedlnění vírou, a tak by to také mělo být. Nejdůležitější, co dnes církev potřebuje od kázání ve správném kontextu, je dozvědět se více o vztahu omilostnění a posvěcení na základě zkušeností. Ale při předkládání těchto hlubokých duchovních pravd o spáse by se nemělo říkat nic, co by snižovalo význam poslušnosti. Zdá se, že někteří lidé jsou téměř neschopni udržet tu nádhernou rovnováhu mezi vírou a skutky. *To je ovšem tak důležité a nezbytné!* Nesprávně chápat buď milost, nebo skutky znamená zesměšňovat zkušenost a mařit osobní svědectví.

Některí budou možná namítat, že knihy jako tato nejsou potřebné, protože chování, jakým se projevujeme navenek, je přirozeným, samovolným důsledkem obrácení ke Kristu. A proto bude život automaticky plodit ovoce opravdové poslušnosti a spravedlnosti. Ale je to úplná pravda? Pravda je, že skutky vyvěrají z vnitřního postoje k obrácení ke Kristu, ale i ten nejzapálenější křesťan potřebuje poučení.

Mnoho obrácených lidí zachovává neděli a kouří cigarety prostě proto, že jim nikdo nevysvětlil biblické námitky oddaného křesťana.

Řada obrácených lidí světi sobotu, a přitom kouří cigarety, protože jim prostě nikdo nevysvětlil námitky Bible proti takovému jednání. Jsme zákoníční, když je učíme, že mají na základě Božího Slova změnit své chování? Pokud ano, pak je také špatné mluvit o ostatních oblastech navenek projevovaného chování, které by potřebovaly uvést do souladu s Biblií.

Než se dáte do čtení následujících stránek, je třeba učinit ještě jeden závěrečný postřeh. Učení o křesťanských zásadách je určeno pou-

ze pro lidi žijící duchovním životem. Tato kniha není napsána pro neobrácené. Je to tak, světským lidem bude připadat pouze jako snůška hloupostí.

Nesnažte se prosím k věcem navrhovaným v této knize nabádat své přátele nebo rodinné příslušníky nesmířené s Bohem. Byli jsme totiž upozorněni právě na to, abychom neobráceným lidem nevnucovali zásady v oblékání. Přečtěte si toto varování:

„Rozhodně nemůžete změnit srdce. Nezpůsobí to přijetí jiného stylu v oblékání. Potíž je v tom, že církev potřebuje každodenní obrácení. ... Ti, kteří si troufají neřítit se těmi nejjasnějšími pokyny inspirace, si nebudou všimnout žádného lidského úsilí vynakládaného ve snaze přimět je, aby nosili střízlivé, vkusné, prosté, vhodné šaty. ... Těm, kteří si dělají modlu sami ze sebe, by se neměly předkládat žádné lidské zkoušky, neboť by jim to dalo pouze výmluvu definitivně se vrhnout do odpadlictví.“ *Naše zdravotní poselství*, str. 429 – 430.

Uplatňujte pravidla z této knihy ve vlastním životě. Některá z nich se zatím v tištěné podobě objevovala jen velmi zřídka. Potlačte v sobě nutkání nazvat je fanatickými, dokud tuto knihu nepřečtete celou a nepožádáte Boha, aby vám ukázal, jak se k nim postavit v pohasínajícím světle posledního západu slunce na zemi.



Dnešní svět je v neuvěřitelném stavu nejistoty a neustálých změn. Tradiční názory a hodnoty se za poměrně krátkou dobu změnilly a téměř převrátily. Pod otupujícím vlivem televize a mobilních elektronických médií dochází k manipulaci s lidskou myslí, nastavují se jí vzory, jak má myslet, a předepisuje se jí, jak se má rozhodovat. A většina z takto ovlivňovaných milionů lidí si téměř vůbec nevsímá, jaké účinné falešné prostředky byly využity ke změnění jejich mysli a mravních zásad.

Není sporu o tom, že za nitky zde táhá ďábel, který rafinovaně řídí síly určené k tomu, aby nás duchovně zničily. Pod hypnotizujícím vlivem těchto sil byla mysl křesťanů zdeformována s takovým úspěchem jako mysl nejzatvrzelejších hříšníků.

Naši jedinou záchranou je rozpoznávat vychytralé kamufláže nepřítelů. Všude kolem nás jsou nastraženy tisíce zamaskovaných smrtelných pastí. Naše myšlení je negativně ovlivňováno tím, co vidíme a slyšíme, a to tak, že jsme to téměř nepostřehli. Duchovní přesvědčení slábnou a celkově se vytrácejí. Jemná citlivost vůči hříchu se otupuje tím, že jsme neustále vystaveni zdánlivě nevinným vlivům společnosti, v níž žijeme.

V Písmu jsou tyto satanovy útočné zbraně nazývány jednoduše „svět“. A nikdo nemůže říci, že jsem nebyli varováni před jejich demoralizujícím vlivem. Pavel, Jakub i Jan psali s velkou naléhavostí, jak je nebezpečné spolupracovat se světem:

„Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-liť kdo svět, není lásky Otcovy v něm. Nebo všecko, což jest na svě-

tě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa.“ 1. Jan 2,15,16.

„Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřítelem Božím učiněn bývá.“ Jak.4,4.

„Byste byli z světa, svět, což jest jeho, miloval by: že pak nejste z světa, ale já z světa vyvolil jsem vás, protož vás svět nenávidí.“ Jan 15,19.

„A protož vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás.“ 2 Kor.6,17.

„Kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků.“ Tit.2,14.

Tito pisatelé měli na základě Božského vnuknutí nutkání odhalovat smrtelný hřích směšování svatých a světských věcí. Společným hlasem nám říkají: „Nemilujte svět. Nejste ze světa. Vyjděte ze světa a buďte lidem zvláštním a odděleným.“

Tyto texty z Bible se nemají vykládat jako příkazy k ukončení fyzické přítomnosti na světě. Je pochopitelné, že představují varování před různými vlivy, zvyky a způsoby myšlení, které by byly velice škodlivé pro křesťanský způsob života. Navíc sám Ježíš upozorňoval, že světské věci se v lidských očích zdají naprosto neškodné. Svými slovy k farizejům stanovil nesmrtelnou zásadu: „Nebo což jest u lidí vysokého, ohavnost jest před Bohem.“ Luk.16,15.

Zamyslete se důkladně nad tímto výrokem. Kristus říká, že věci v lidské společnosti nejznávanější a nejrespektovanější budou největším nepřítelem pravdy. Říká, že Jeho lid by se měl postavit proti zvykům převládajícím ve světě. Praví křesťané budou muset odmítnout životní styl, který ostatní svět přijímá jako normu. Víme vůbec, co s sebou takový postoj nese? Není lehké stavět se proti názorům, které přesvědčivě a pohotově vyslovují populární osobnosti. Navíc se velké církevní organizace plně zasazují o to, aby se tomu, „což jest u lidí vysokého“, dopřávalo ještě více sluchu. Tento nesprávný způsob života bude považován za natolik samozřejmý,

že každá odchylka bude pokládána za nesmyslnou a přičítací se zdravému rozumu. E.G. Whiteová to vysvětluje takto: „Až dosáhneme úrovně, jaké nás chce nechat dosáhnout Hospodin, světáci budou adventisty sedmého dne považovat za výstřední, od všech se odlišující, puritánské extrémisty.“ *Základy křesťanského vzdělání*, str. 289.

To nás dovádí k další nanejvýš důležité otázce: Jaký vliv budou mít všechny tyto mediálně zidealizované, předstírané postoje na církev ostatků? Pečlivě připraveným záměrem našeho velkého nepřítele je zajistit, aby se hřích zdál naprosto přijatelný, a pokud možno jej propašovat do tábora svatých. Jediná velká bašta morální síly, poslední obranné opevnění odolávající satanovi je „semeno ženy“. Jak stojí ve Zjevení ve verši 12,17: „I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovat s jinými z semene jejího, kteříž ostříhají příkázání Božích, a mají svědectví Ježíše Krista.“

Satan nenávidí Boží zákon. Nenávidí sobotu. A nenávidí ty, kteří se stavějí do mezery a potvrzují platnost tohoto zákona. Po celá staletí d'ábel vymýšlí zvláštní zbraň proti Božimu lidu. Proti každé generaci měl jinou zbraň. A malý zbytek, který zůstával věrný Božím příkazům, se často setkával s nelibostným pronásledováním.

Pronásledování a odsuzování k smrti se znovu objeví na scéně, jakmile zoufalý d'ábel nechá působit to nejhorší, co má proti pravé církvi. Ví, že jde o střetnutí na život a na smrt, které navěky vyřeší velký spor. Tentokrát si nenechá ujít žádnou výhodu. Spoléhá se na psychologické schopnosti a zkušenosti, které získal v průběhu šesti tisíc let, kdy se snažil podrobit si lidskou mysl. Začal realizovat praktický plán na zlomení odporu lidí, které nenávidí. Obsahem tohoto plánu je postupné oslabování duchovní obranné schopnosti adventistů sedmého dne tím, že je vede k přistupování na kompromisy se světem. Bude to jeho největší zbraň, kterou vychytrale připravil, aby podkopal víru každého člena církve ostatků.

Jaký bude mít úspěch? Kolik lidí bude v blízké se těžké době vyříděno, protože podlehlí světským věcem? Není nad čím uvažovat; odpověď byla dána mnohokrát v Duchu prorocství. Je to odpo-

věď velmi nepřijemná a rádi bychom věřili, že to tak není. Ale čtěte a zasněte:

„Řekla bych, že žijeme ve velmi smutné době. V posledním vidění mi byla ukázána hrozivá skutečnost, že jen malá část těch, kteří se dnes hlásí k pravdě, ji bude posvěcena a spasena. Mnozí pohrdnou konáním prosté práce. Přizpůsobí se světu, budou se klanět modlám a stanou se duchovně mrtvými.“ *Svědectví*, 1. díl, str. 608 – 609.

Jak neuvěřitelné! Velká většina těch, kdo nyní nacházejí potěšení v pravdě, se vzdá své víry a bude ztracena. Budou ztraceni, protože se „přizpůsobí světu“. Satanův zákeřný životní styl, který sice vypadá nevinně a je vysoce oceňován, mnoho adventistů odzbrojí, oslabí a nakonec zničí. V Duchu prorocství je ještě kritičtější vyjádření: „U velké části těch, u nichž se nyní zdá, že jejich charakter je z ryzího zlata, se ukáže, že jde o bezcenný kov.“ *Svědectví*, 5. díl, str. 136.

Plán nepřítele na zlomení odporu E.G. Whiteová jasně popisuje těmito slovy: „Není daleko doba, kdy na každou duši přijde zkouška. Budeme vybízeni ke svěcení falešné soboty. Souboj bude mezi příkázáními Boha a příkázáními lidí. Ti, kteří se krok za krokem podvolovali požadavkům světa a přizpůsobovali se světským zvykům, pak raději podlehnou nátlaku, než aby se vystavili výsměchu, urážkám, hrozbě věznění a smrti. V této době bude zlato odděleno od strusky. Opravdová zbožnost se jasně odliší od jejího pouhého zdání a libivého nátěru. Řada hvězd, které jsme obdivovali pro jejich oslnivou záři, pohasne v temnotě. Ti, kdo se zmocnili ozdob ze svatyně, ale nejsou oděni Kristovou spravedlností, se pak ukáží v ostudě vlastní nahoty“ *Proroci a králové*, str. 188.

Nepřehlédněte větu, která vysvětluje důvod tohoto hromadného odpadnutí: „Ti, kteří se krok za krokem podvolovali požadavkům světa a přizpůsobovali se světským zvykům, pak raději podlehnou nátlaku.“

Nejenže bude většina z církve vyříděna, ale tito lidé se obrátí proti svým bývalým bratrům a sestrám a stanou se zahořklými nepřáteli pravdy.

„S blížící se bouří opustí svou pozici velká skupina lidí, kteří vyznávali víru v poselství třetího anděla, ale nebyli posvěceni skrze poslušnost pravdě, a přidá se do řad opozice. Protože se spojovali se světem a žili v jeho duchu, dospěli k tomu, že vidí věci v téměř stejném světle a jsou připraveni, jakmile přijde zkouška, postavit se na snadnou a všeobecně oblíbenou stranu. Nadaní lidé s příjemným vystupováním, kteří kdysi nacházeli potěšení v pravdě, využívají své schopnosti k oklamání a svedení duší z pravé cesty. Stávají se těmi nejkrutějšími nepřáteli svých bývalých bratrů. Když jsou světitelé soboty předváděni před soudy, aby se zodpovídali ze své víry, tito odpadlíci je jako nejzdatnější pomocníci satana líčí v nesprávném světle a obviňují je. Falešnými udáními a nařčeními proti nim podněcují vládnoucí kruhy.“ *Velký spor*, str. 608.

Mrazivé pocity v nás vyvolává věta „Protože se spojovali se světem, ... jsou připraveni... postavit se na snadnou a všeobecně oblíbenou stranu.“ Všimněte si, že jde o dílo přípravy – „... jsou připraveni...“ V tom se opět ukazuje ohromující satanův plán psychologického působení na lidi, který má strhnout mravní zábrany. Kompromis se světem. Přizpůsobení se světu.

„Práci, kterou církev nedokázala odvést v době klidu a prosperity, bude muset dělat v hrozné krizi, za podmínek, které budou nanejvýš zmalomyslnější a kdy jí to bude zakazováno. Varování, která byla přizpůsobením se světu umlčena nebo odmítnuta, musí být vydána nejkrutější opozici od nepřátel víry. V tom okamžiku se pak ti povrhní a pohodlní, jejichž vliv stále brzdil dílo, zřeknou víry a zaujmou místo mezi zapřísáhlými nepřáteli, k nimž jejich sympatie směřovaly již dlouho předtím. Tito odpadlíci pak budou projevovat nejzahořklejší nepřátelství a budou dělat vše, co bude v jejich silách, aby zdeptali a očernili své dřívější bratry a vzbudili vůči nim nelibost. Tento den je těsně před námi.“ *Svědectví*, I. díl, str. 278.

Z tohoto textu na nás znovu mocně působí slova „přizpůsobení se světu“. Jsme opakovaně varováni před tímto mohutným satanovým útokem prostřednictvím světáctví. A přesto se toho o této věci dozvídáme tak málo. Tisíce adventistů sedmého dne osleply vůči

tomuto bojovému plánu d'ábla. Někteří naši lidé byli dovedeni k přesvědčení, že jakékoli pozastavování se nad životními zásadami a životním stylem je zákonictví. Pro ně je to „slovíčkaření“ a odsuzování. Uvažují přesně tak, jak si přeje satan. Hodně mluví a přemýšlejí o závěrečné zkoušce ve svěcení soboty, ale nevidí, jak se o jejím výsledku rozhoduje již nyní.

Ellen Whiteová říká: „Ti, kteří se spojují se světem, získávají světský charakter a připravují se na znamení šelmy. Ti, kteří nevěří vlastnímu já, pokoují se před Bohem a očišťují svou duši poslušností vůči pravdě, získávají nebeský charakter a připravují se na přijetí Boží pečeti na svém čele.“ *Svědectví*, 5. díl, str. 216.

Znamení šelmy bude vnučováno. Každá duše se bude muset dát buď na stranu pravé soboty, nebo její falešné náhražky, neděle. Adventisté sedmého dne budou za svou víru odsuzováni k trestu smrti. A je smutné, že většina nedokáže v této těžké době obstát. Ukáže se, že následkem dřívějších kompromisů a váhání nad křesťanskými zásadami jsou nevěrní. Vlivem postupného podléhání světským zvykům a způsobům bude jejich síla vůle a rozhodnost tak oslabena, že ve zkoušce nebudou moci obstát. Takovéto kompromisy vládnou právě nyní! Právě v této době se velká většina členů naší církve přizpůsobuje světu v takové míře, že až budou nuceni k přijetí znamení, budou ztraceni.

Trápí mne tato otázka: Přizpůsobuji se spolu s nimi? Jak si mohu být jist, že nejsem unášen všeobecným proudem, který v církvi způsobí velké třebení? Jaké vychytrale zamaskované ďábelské metody satan použil, aby tolik Božích lidí zbavil soudností do takové míry, že nakonec dají přednost světu před pravdou? Musí to jistě být vrcholné mistrovské dílo, nejdokonalejší ze všech podvodných plánů, jaké kdy použil proti svatým. Lidé známí svými ušlechtilými životními zásadami budou jeho listivostí dohnáni k tomu, aby se vzdali svého odlišného životního stylu. Průměrný adventista dnes opovrhlivě popírá, že by byl světským člověkem. Většina členů naší církve se vyjádří s plnou jistotou, že se své víry nevzdají ani tváří v tvář smrti. *Avšak právě jsme si přečetli, že to udělají!*

Co to znamená? Znamená to, že většina našich členů je v zajetí světskosti a ani si to neuvědomuje. Zabředávají do nebezpečného kompromisu a domnívají se, že je to naprosto nevinné a plně přijatelné. Nechali se tak oslepit, že nedokáží rozpoznávat světské věci, které dělají.

Proč nevidí, že se zaplétají se světem? Protože oslabování životních zásad postupovalo tak pomalu, že si nikdo neuvědomil, co se děje. Dábel nemá ve svém úskočném plánu přimět církev, aby se náhle vzdala svého odvčkého postoje k tělesným věcem a ke světu. Je dost chytrý na to, aby si myslel, že vydáme nějaké veřejné prohlášení, že je v pořádku chodit do kina, líčit si obličej a nosit šperky nebo pít čaj a kávu.

Satan ale ví, jak funguje mysl pod vlivem sugesce a představitosti. S nekonečnou trpělivostí předkládá obrazy, slova, myšlenky a způsoby jednání, které jako takové nelze odsoudit. Řada jeho „nevinných“ nástrojů je ve skutečnosti mezi lidmi nejen vysoce oceňována, ale má dokonce i doporučené vlastnosti a stránky. Ideálním příkladem takového nástroje je televize. Kolik z nás již slyšelo přesvědčivé argumenty ve prospěch kvalitních zpráv, dokumentárních filmů a náboženských programů. Nikdo nemůže říci, že televizní přijímač v obývacím pokoji je sám o sobě špatná věc. Televize jako taková je pěkná součást nábytku a zdroj užitečných informací.

Zde začíná násilný psychologický útok, v němž je satan nepřekonatelný. Bystrý úsudek je velmi pozvolna otupován letnými pohledy na úryvky z obscénních komedií, scén plných násilí atd. Mysl se přizpůsobuje nové úrovni přijímaných vjemů a téměř nepostřehnutelně dochází k tomu, že člověk si začíná zvykat na měnicí se kvalitu toho, co vidí a slyší.

Dva inspirované výroky nám pomohou pochopit, jak se rozvíjí působení nepřitele:

„Satan se bude vtírat pomocí malých klínů, které se rozšiřují s tím, jak si pro sebe dělají místo. Do zvláštního Božího díla v této době se dostanou satanovy svůdné prostředky.“ *Vybraná poselství*, kniha 2., str. 21.

„Působení nepřitele nezačíná náhle... Je to skryté podkopávání opor zásadovosti. Začíná zdánlivými maličkostmi.“ *Proroci a králové*, str. 718.

Jak důležité je uvědomovat si směr, kterým jsme vedeni každým jednotlivým vlivem! Satanovské taktice se podobá způsob, jak se chytají do pastí křepelky. Nastraží se klec, jejíž dvířka zaklapnou, jakmile do ní křepelka vstoupí. Avšak několik stop před ní se rozsype pšeničné zrno. Ptáci se zprvu k pšenici blíží se zjevným strachem, ale jelikož na obzoru není žádné nebezpečí, jejich obavy slábnou.

Další den se pšenice dá o něco blíže ke kleci a ptáci jsou na cestě k nasypanému zrní méně ostražití. Každý den se pak pšenice dává o malý kousek blíže ke kleci, až si jsou křepelky naprosto jisté, že s dobrou pšenicí není spojeno nic nebezpečného. Pak se zrní samozřejmě dá dovnitř klece, a ptáci přesto přijdou. Naivně věří, že dobrá potrava je stále dobrá a bezpečná hostina zůstává bezpečnou. Potom dvířka zaklapnou.

Netvrdím, že by křepelky měly přestat zobat pšenici nebo že by křesťané měli přestat dělat všechny dobré věci. Jde o to, že bychom měli být dostatečně opatrní a zamýšlet se i nad směrem, kterým jsme vedeni. Měli bychom být ochotní vzdát se i „dobrých“ věcí, jestliže nás táhnou ve směru duchovního nebezpečí.

Mohou nás dobré věci vést nesprávným směrem? Opravdu mohou. Křesťané jsou vedeni k tomu, aby se postupně vzdávali svých ušlechtilých životních zásad, a to často na základě věcí, které vypadají úplně neškodně.

Tímto způsobem se do církve stále vkrádají kompromisy. Satan zavede nějakou činnost, která budí jen velmi mírné námitky. Ve skutečnosti může být velmi těžké přesně popsat, proč ta činnost není dobrá. A protože se jedná jen o nepatrnou odchylku, nikdo se nad ní vlastně nechce pozastavovat. Někteří věrní členové církve se jím cítí znepokojeni, ale zdráhají se něco říci, protože mají strach, že budou označeni za fanatiky. Rozhodnou se, že vyčkají a pevný postoj zaujmou tehdy, až se vyskytne větší problém.

Žádný větší problém se však neobjeví. Dábel zajišťuje, aby všechny kroky na cestě ke kompromisům byly velmi malé. Ví, že jen stěží bude mít někdo odvahu přijít se zásadními námitkami proti nepatrnému vybočení.

Kdysi bylo ďáblovým oblíbeným argumentem: „Dělají to všichni ostatní.“ I když jej mladí lidé stále občas používají, dnes se kdekdo ohání novým tvrzením, které má ospravedlnit přizpůsobování se světu: „Jen trochu nevodí.“ Šaty jsou jen trochu kratší, než jaké by měly být. Nápoj obsahuje jen trochu kofeinu. Televizní program obsahuje jen trochu násilí. Svatební prsten je jen malý prstýnek a nalíčením se přidává jen trochu barvy. Tak bychom mohli pokračovat dál a dál.

Zdá se, že si nedokážeme vzít poučení z toho, co se dělo, když Lot opouštěl Sodomu. Většina jeho rodiny odmítla odejít z města odsouzeného k záhubě. Svou volbou žít v tomto hříšném prostředí přišel o vše, co měl – domov, bohatství i krásné dcery. Ale když ho andělé nabádali, aby utekl do hor, žadonil o svolení, aby mohl jít do jiného města! Zdůvodnil to takto: „Však pak neveliké jest.“ 1. Moj. 19,20.

Jak to mohl udělat? Jistě poznal, že města ho téměř zničila. Ode dne, kdy „přebýval v městech té roviny, podav stanů až k Sodomě“, jeho rodina se téměř nepostřehnutelně začala přibližovat zkažené společnosti v centru tohoto města a zaplétat s ní. Přecházela kousek po kousku od počátečního odstupe až k situaci, kdy se zapojovala do všeho, což je v podstatě ironií.

Když Lot prosil, aby mohl žít ještě v dalším městě, živě tím dokazoval, jak může postupné podléhání kompromisům otupit smysly a pokřivit úsudek.

Kolik jen lidí v dnešní církvi už dávno postavilo svůj stan až k Sodomě! Kolik jich podniklo tento první krok ke kompromisům, který se tak snadno zdůvodňuje! A kolik bližních křesťanů kvůli tomu pocítilo nesnáze, ale nenašlo odvahu přijít s varováním? Co se stalo později? Tito otupělí křesťané začali podporovat dmoucí se vlnu ustupování od základních životních zásad podobným argumentem jako „Však pak neveliké jest.“ Nevysvětluje to, jak se do-

konce i do církve ostatků vplížila světskost? Například: Jak se zlovyk nosit minisukně stal tak běžným jevem na sobotních ranních bohoslužbách adventistů sedmého dne? Sestra Whiteová popisuje, jak to bylo s krinolínami u dřívější generace a vy z toho můžete poznat, že ďábel použil stejnou lest, aby prosadil minisukně.

„Příklady táhnou. Sestra A se odváží obléci si malou krinolínu. Sestra B si řekne: Když může sestra A, mohu i já a začne nosit o něco větší krinolínu. Sestra C napodobí příklad sester A a B a začne nosit krinolínu o trochu větší než A a B. Všechny ale tvrdí, že jejich krinolína je malá.“ *Svědectví*, 1. díl, str. 278.

Nepřipadá vám to známé? Dívky a ženy v církvi ostatků začaly stejným způsobem posunovat nahoru dolní okraj svých sukní. Jestliže sukně jen po kolena je v pořádku, co je pak špatného na tom, když bude končit půl palce nad koleny? A jestliže je slušné, když je sukně půl palce nad koleny, jak by zkrácení o dalšího půl palce mohlo být neslušné?

Jak to, že se proti tomu ozvalo tak málo hlasů? Protože žádné stádium tohoto procesu nebylo tak výrazné, aby vyvolalo znepokojení. Ani kazatelé si neuvědomovali, k čemu dochází. Mnozí si troufli ozvat se, ale byli rychle umlčeni a obviněni ze zlých úmyslů. Jen nemnozí dále bili na poplach, aby varovali před rostoucím úbytkem cudnosti.

Jak můžeme vysvětlit mlčení, které často provází tyto zdánlivě přijatelné vlivy světa? Z velké části je viditelně zapříčiněno obavami z toho, že se tím člověk dotkne ostatních.

„Viděla jsem, že lidé se postaví proti nepřikrášlovaným svědectvím. Nevyhovuje to jejich přirozenému citění. Dají přednost tomu, aby jim byly říkány pokrytecké věci a aby jim v uších znělo volání o pokoji. Vidím církve v nebezpečnější situaci, než byla kdy předtím. Náboženství založené na osobních zkušenostech zná jen pár lidí. Brzy musí nastat třibení, aby církev očistilo.“

Kazatelé by měli bez zábran kázat pravdu tak, jak se nalézá ve Slově Božím. Nechť pravda vyplouvá na povrch. Bylo mi ukázáno, že kazatelé nejsou úspěšnější kvůli tomu, že se obávají, že raní city lidí a že budou nezdvořilí. Proto spouštějí prapor pravdy a pokud

možno skrývají zvláštnost naší víry. Viděla jsem, že Bůh takové nemůže učinit úspěšnými. Pravda musí být říkána přímo bez obalu a musí být upozorňováno na nutnost rozhodnout se. A jelikož falešní pastýři volají: Pokoj a káží pokrytecké věci, Boží služebníci musejí volat hlasitě a nešetřit se přitom, a výsledek ponechat na Bohu.“ *Duchovní dary*, II. díl, str. 284 – 285.

„Některí se vyhýbají živému svědectví. Ostrým pravdám se nesmíme vyhýbat. Abychom zapůsobili na srdce, je nyní třeba něco víc než jen teorie. Je třeba burcuječního svědectví, které bude lidi probouzet a varovat, které vyprovokuje nepřítelovy poddané. Upřímné duše pak budou dovedeny k tomu, aby se rozhodly pro pravdu. Některí měli a stále mají sklon nechávat vše hladce projít. Nevídi žádnou potřebu nepřikrášlovaného svědectví.

V církvi existují hříchy, které Bůh nenávidí, ale ze strachu, že bychom si nadělali nepřátele, se na ně upozorňuje jen zřídka. V církvi narůstá odpor proti nepřikrášlovanému svědectví. Některí jej nesnesou. Přejí si, aby jim byly říkány pokrytecké věci. A když se poukazuje na špatnosti jednotlivců, stěžují si na přílišnou přesnost a sympatizují s ostatními, kteří se mýlí... Když se církev vzdaluje Bohu, opovrhuje nepřikrášlovaným svědectvím a stěžuje si na přisnost a tvrdost. Je to smutný důkaz vlašného stavu církve.“ *Duchovní dary*, II. díl, str. 283 – 284.

Je velký nedostatek odvážných kazatelů, kteří směle mluví o dobru a zlu. Kazatel, který opravdově miluje své stádo a svého Boha, nezaváhá, aby v každém svém kázání nenazval hřích pravým jménem. Přímocharé kázání, které vyvolává obavy z konání zla, je nejoprávnějším projevem skutečné lásky. Tito lidé uroní hodně slz nad svým stádem i s ním, ale nebudou zatajovat poselství, které dokáže léčit a uzdravovat.

Dietrich Bonhoeffer v knize *Společný život* přichází s tímto výmluvným tvrzením: „Nic nemůže být krutější než útlocitnost, která ponechává druhého člověka v jeho hříchu. Nic nemůže být soucitnější než přísné pokárání, které bratra odvolá z cesty hříchu.“ Jeden odstavec z knihy *Patriarchové a proroci* ovlivnil mou službu nejvíce ze všeho, co jsem četl kromě Bible. Jeho závažné poselství za-

žehlo v mé duši plamen od chvíle, kdy jsem si jej poprvé nedlouho po svém vysvěcení přečetl. Platí stejným dílem pro rodiče i pro kazatele. Na mne má proto dvojitý dopad.

„Ti, kteří mají příliš málo odvahy odsuzovat zlo nebo kteří z pohodlnosti nebo kvůli nezájmu nevyvíjejí žádnou upřímnou snahu přispívat k očištění své rodiny nebo Boží církve, jsou bráni k zodpovědnosti za zlo, které může pramenit z opomíjení této povinnosti. Za špatnosti, které bychom bývali mohli v ostatních utlumit řádnou rodičovskou nebo pastýřskou péčí, odpovídáme tak, jako by to byly naše vlastní skutky.“ *Patriarchové a proroci*, str. 578.

Nepřehlížejte údernost těchto slov. Pokud se bojím bít na poplach a varovat Boží lidi před blížícím se duchovním nebezpečím a tito lidé jsou v důsledku toho dovedeni ke hříchu, budu brán k zodpovědnosti za tyto hříchy tak, jako by byly mé vlastní. To, že nechci mít zodpovědnost za hříchy ostatních, je jedním z důvodů, proč píši tuto knihu. Příliš málo lidí je dnes informováno o skrývaných metodách našeho velkého nepřítel, které používá k tomu, aby církev zbavil její sfly.

Jediným způsobem, jak zastavit toto pronikání světa, je narýsovat někde hranici a hlídat ji. Neustálé mírné vybočování z našich zásad bude pokračovat, dokud neposbíráme odvalu, abychom se vzepřeli prvnímu kompromisu. E.G. Whiteová řekla: „Vzdálenost mezi Kristem a jeho lidem se zvětšuje a zmenšuje se vzdálenost mezi jeho lidem a tímto světem.“ *Duchovní dary*, IV. díl, str. 68. Napsala také: „Naší jedinou jistotou je zaujímat své místo jako zvláštní Boží lid. Nesmíme ani v nejmenším zabředávat do zvyků vládnoucích v dnešní zkažené době. Musíme si však zachovávat morální nezávislost, nesmíme dělat žádné kompromisy s podvodnými a modlářskými praktikami této doby.“ *Svědectví*, 5. díl, str. 78.

Naším cílem bude v následujících kapitolách prozkoumat některé významné oblasti týkající se křesťanských zásad, na něž d'ábel nejvíce zaměřil svůj plán plíživého kompromisu.

Otázka oblékání je asi nejcitlivější oblastí, ve které je třeba stanovit pravidla na základě biblických zásad. Neshody nad vymezením podmínek odradily již od tohoto tématu mnoho kazatelů. Co je slušnost a co neslušnost? Další církevní mluvčí, kteří se touto oblastí zabývají, se trápí zuřivým obviňováním liberálů, že samotní kritici oblékání jsou posedlí zlými myšlenkami.

Některí se dokonce dopustili hrubého zneužití ospravedlnění vírou a zaujali stanovisko, že jakákoli diskuse o chování projevovaném navenek je zákonickým popíráním Kristovy udělené spravedlnosti.

Zasluguje si tato věc pár konkrétních postřehů? Byla už přespříliš zdůrazňována? Kolik knih na toto téma vyšlo z našich tiskáren? Nikdo nemůže říci, že této oblasti byla věnována přehnaná pozornost. Touto záležitostí se nezabýval téměř žádný článek nebo leták a jen několik našich knih se o ní zmiňuje jako o duchovním problému, který by stál za povšimnutí.

Je to duchovní problém? Přečtete si tuto pasáž ze str. 647 ve 4. díle *Svědectví*: „Móda ničí rozumové schopnosti a strahuje duchovnost našich lidí. Podřízenost módě prostupuje naše sbory adventistů sedmého dne a pro oddělení našeho lidu od Boha dělá více než jakákoli jiná síla.“ Jestliže se toto dalo říci o otázce oblékání již před sto lety, co by se o ní dalo říci v dnešní době stírání rozdílů v oblékání mezi oběma pohlavími, v době bikinek a obnažování ňader?

Přestože minisukně se na módní scéně objevují a zase mizí, v převládajícím stylu oblékání bude vždy určité zdůrazňování nahoty, které je třeba pokládat za neslušné a nekřesťanské. Aby se někdo

nezačal chytat slova „slušnost“, nepokoušejme se ho zde přesně vymezovat. Nemůže však být sporu o tom, že všechno, co může uškodit bližnímu křesťanovi, je špatné. A každý druh oblečení, který našeho bližního přiměje ke spáchání hříchu, musí být každopádně označen jako nevhodný.

Buďme upřímní a přiznejme si, že odhalené lidské tělo je schopno dohnat člověka ke hříchu v myšlenkách i v činech. Příliš mnoho lidí se staví k tomuto rychle se šířícímu problému nahoty velmi naivně. Je čas mluvit naprosto otevřeně, aby muži a ženy pochopili pravou podstatu tohoto zla.

Před několika lety vložila Ann Landersová do svého sloupku na téma posedlost minisukněmi tento dopis:

„Vážená paní Landersová,

píše Vám starý kanec ve věku 22 let. Studuji poslední ročník vysoké školy a názor, který zde vyjadřuji, odráží uvažování mnoha mých vrstevníků. Není nic směšnějšího než dívka v super krátké minisukni sedící na židli nebo pohovce a popotahující dolů svou sukni ve snaze stáhnout ji co nejnižší, aby nebylo vidět, jak je to ve skutečnosti s její počestností. Je celá rudá a s vykulenýma očima se ptá: „Sedím dobře?“ Nebo: „Je něco vidět?“

Když nechtějí nic ukazovat, tak proč si nekoupí pořádnou sukni? Nejednou se na mě opovržlivě podívaly, protože mě přistihly, jak mi oči lezou z důlků.

Řekněte prosím těm velkým svůdnicím, které předstírají pohoršení, aby toho nechaly. Důvodem, proč chodí polonahé, je to, že chtějí způsobit rozruch. Řekněte jim, že když přistoupily na posunutí dolního okraje sukni a řekly si „K čertu se studem“, už dávno měly přestat hrát divadélko.“

Rada žen odmítá kritiku svých krátkých šatů a svádějí všechno na tyhlety „staré kance“ s jejich chlupnými myšlenkami. Je to však od počátku jejich chyba? Před několika měsíci, když jsem dělal evangelizační přednášky v Texasu, mi zatelefonoval kadeřník, který poslouchal mé každodenní vysílání a chtěl si se mnou promluvit osobně v mém motelovém pokoji. Jako katolík měl zábrany přijít

na veřejnou bohoslužbu, ale do telefonu říkal, že velmi naléhavě potřebuje jistou duchovní radu.

Ukázalo se, že tento člověk je obdivuhodným a ušlechtilým křesťanem. Rozhovořil se o své obrovské touze být spasen a žít zbožným životem. Pak se svěřil se svým problémem. Každý den do jeho kadeřnictví přicházely ženy v minisukních. Modlil se a snažil se udržet si čisté myšlenky. Se slzami v očích se mne zeptal: „Chystá se mne Bůh zahubit, protože si stále nedokážu udržet myšlenky čisté a svaté? Řekněte mi prosím, co mám dělat. Chci být spasen a chci mít svou mysl upnutou k Bohu, ale jak to mohu dokázat s těmito polooblečenými ženami před očima?“

Bylo mi toho kadeřníka velmi líto. Zápasil se stejným problémem, jakému musí čelit každý mladý i starý křesťan. Tento problém se netýká jen „starých kanců“. Každý muž, každá žena i každé dítě na světě mají od narození živočišnou povahu. Ale muži snažící se uchovat si čisté myšlenky se musejí vyrovnat nejen se svou smyslnou povahou. Vychází to ze skutečnosti, že Bůh stvořil muže s úplně jiným sexuálníím chováním než ženy.

Bůh stvořil nejprve muže s velmi citlivým pohlavním pudem, který může být snadno probuzen *pohledem* na ženskou nahotu. Žena byla zase stvořena s pohlavním pudem, který není tak lehce probouzen, a to zejména zrakovými vjemy. Byla učiněna citlivější na doteky a něhu. Její skrytější sexualita se projevuje při tělesných dotecích s manželem.

Bůh dal muži jeho spontánní pohlavní pud, aby manželství učinil příjemnější a šťastnější. Tím, kdo je v manželském vztahu aktivní, má být muž. Podle tohoto nádherného Božího plánu nic nestálo v cestě probouzení pohlavního pudu muže a ženy v manželském vztahu. Ale uvědomte si, že Bůh nikdy neměl v úmyslu, aby se sexuální vzrušení muže vyvolávalo mimo manželskou ložnici. Aby ho Bůh ochránil, vložil do ženy křehký cit v podobě smyslu pro cudnou zdrženlivost, aby své tělo nevystavovala nikomu jinému než svému manželovi.

Tento plán byl dokonalý. Satanovi se však podařilo do značné míry zničit přirozenou zdrženlivost, kterou Stvořitel obdařil ženy.

Pod rostoucím vlivem hříchu ženy odhodily morální zábrany. Volně ukazovaná nahota nebo provokativní polooblekání se staly všeobecně přijímaným pravidlem moderní módy. Křesťané jsou stejně jako ostatní nuceni dívat se na každém kroku na nahotu kolem sebe, což je v absolutním rozporu s původním plánem Stvořitele.

Co bylo důsledkem toho, že se všechno takto zvrhlo? Vedlo to ke vzniku společnosti prosáklé sexem, jejíž mravní kvality přesně odpovídají společnosti předpotopní. Ježíš řekl: „Ale jakož bylo za dnů Noé, takť bude i příchod Syna člověka.“ A jaké byly poměry za dnů Noé, které se mají opakovat v době konce? V 1. Moj.6,5 se říká, že „všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas“.

Stačí se podívat na žalostný stav dnešní zábavy a komunikačních médií, abychom poznali, jak přesně se toto proroctví naplňuje. Byla legalizována pornografie. Televizní kanály jsou přeplněny oplzlým sexem, a to jak ve skryté, tak v otevřené podobě. Svět reklamy, a dokonce i normální zpravodajství jsou prošpikovány rouháním a dvojsmyslnými řečmi. Zdá se, že představitost moderního člověka je posedlá sexem, a to často úchylným a zvráceným. Homosexualita začala být nejen tolerována, ale většina psychiatrů ji uznává jako normální sexuální chování.

A co křesťané, které obklopuje toto holdování tělesným žádostem? Žel se to vše neděje jen za dveřmi církve. Svět si pomalu proklestil cestu i do církve ostatků. Dokonce i ve svatostánku začalo být tolerováno postupné odhalování kolen a stehů. Přestali jsme se nad tím urážet, jak jsme si na tuto požívanou každým týdnem zvykali.

Jak se k tomu staví muži patřící mezi křesťany, jejichž vrozené sexuální chování je touto vystavovanou nahotou tak snadno ovlivňováno? Reagují na tyto vnější podněty hříšnými myšlenkami a dopouštějí se v duchu cizoložství? Opravdoví křesťané mohou z Boží milosti dosáhnout vítězství i nad myšlením srdce. V pokoře a modlitbě může každý muž žádat o sílu čisté mysli, avšak současný styl oblékání tento boj velmi ztěžuje.



Ježíš jasně ukázal, že muži se dají snadno svádět k nemravným myšlenkám. Řekl: „Slyšeli jste, že říkáno bylo starým: Nezcizoložíš. Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní ve srdci svém.“ Mat.5,27,28.

A co lze říci o ženách, které se oblékají tak, že podněcují tento druh myšlenek? Mají před Bohem stejnou vinu. Proto žádná opravdová křesťanka, která si uvědomuje důsledky takového jednání, nenosí šaty odhalující její tělo a vyvolávající zakázané touhy. S tím, jak šaty stoupají nad kolena, se vytváří příznivé prostředí pro hřích. Muž, který se ve svém životě neopírá o sílu evangelia, nemá žádnou šanci odolat pokušení. Každá minisukně je podnětem, který v mysli zažchává ty nejnečistější myšlenky, jakých je schopna živočišná povaha člověka. Křesťanky by se na tomto svádění neměly vůbec podílet.

Ano, tímto jednáním se porušuje druhé největší Ježíšovo přikázání. Kristus řekl: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ Jak by mohla žena nosit oděv, který je určen k tomu, aby způsobil, že manžel její bližní spáchá v duchu a srdci cizoložství, a nebyla přitom vinna porušením tohoto zákona lásky? Milovala by svého bližního jako sebe samu, kdyby záměrně udělala něco, čím by způsobila, že manžel její bližní se dopustí hříchu vůči své ženě a vůči Bohu?

Hovoříme zde o jednání, které přivádí jiné ke hříchu. Jde zde přímo a nepokrytě o mravní problémy. Jedinou radou je, abychom zavřeli všechny dveře pokušení.

„Náš příklad a vliv musí být silou stojící na straně reformy. Musíme se zdržet každého chování, které by otupovalo svědomí nebo vzbuzovalo pokušení. Nesmíme otevírat žádná vrátka, která by ďáblovi zpřístupňovala mysl lidských bytostí stvořených k obrazu Božímu.“ *„Svědectví, 5. díl, str. 360.*

Protože ženská reakce na nahotu se tolik liší od mužské, ženy často podceňují duchovní problém, o němž zde mluvíme. Příliš často se domnívají, že muži by se prostě měli snažit o větší sebeovládání a potlačovat své představy. Vůbec nechápou, jak výraznou odlišnost vložil sám Bůh do mužské přirozenosti. Jejich přirozenost

nelze změnit žádným lidským úsilím nebo předsevzetím. Může být ovládána bezvýhradnou křesťanskou odevzdaností, ale křesťanky musejí přitom spolupracovat a uzavírat cesty duše k pokušení.

„Naši jedinou jistotou je být neustále zaštitěni Boží milostí a nepoužívat vlastní duchovní zrak tak, abychom zlo nazývali dobrem a dobro zlem. Bez váhání a bez debat musíme uzavít a strážit cesty duše před hříchem. Zajištění věčného života nás bude stát mnoho úsilí. Vítězí se staneme pouze dlouhým a vytrvalým úsilím, přsnou kázní a urputným bojem.“ *Svědectví, 3. díl, str. 324.*

Způsob, jakým satan působí v dnešní době, možná dokážeme lépe pochopit, když si vzpomeneme na některé jeho známé intriky z minulosti. V 1. Korintským 10 čteme, že zkušenosti starého Izraele byly pro nás zapsány jako příklad a napomenutí. Mluví se zde o odchodu z Egypta, putování přes poušť a příchodu do zaslíbené země. Je zde přímá paralela mezi tehdejším a dnešním Božím lidem.

Nemůžeme pominout to, že satanův závěrečný útok proti Izraeli, kterým měl vše buďto získat, nebo ztratit a který měl lidu izraelskému zabránit v příchodu do zaslíbené země, obsahoval nechutnou epizodu s modlou Belfegor. Nemravné pohanské moábské ženy se bez zábran a s bezuzdností hrnuly do tábora Izraelitů a způsobily, že tisíce izraelských mužů upadlo do hříchu. Bůh tuto událost popsal takto: „Nebo i oni nepřátelsky a lstivě chovali se k vám, a oklamali vás skrze modlu Fegor.“ 4. Moj. 25,18.

Nepodobá se to velmi nápadně způsobu, jakým se satan snaží zabránit modernímu Izraeli, aby nevstoupil do nebeského Kanánu? Sexuální nevázaností lstivě vyprovokovanou nestoudnou nahotou byl zahájen poslední zoufalý pokus rozvrátit mravní nedotknutelnost církve ostatků. Trest, který postihl tábor Izraelitů, přinesl smrt dvaceti čtyřem tisícům. Zemřelo 24 000 mužů, kteří byli přemoženi exotickou krásou svůdných žen a přišli o právo na vstup do zaslíbené země.

Kolik tisíců Božích lidí se v dnešní době nechá zlákat a zničit, protože podlehnou stejným tělesným žádostem? Pavel po zhodnocení tragické události s modlou Belfegor přišel s touto výzvou:

„Toto všecko pak u figúře dálo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa. A protož kdo se domnívá, že stojí, hlediž, aby nespádl.“ 1. Kor.10,11.12.

Žádný muž ani žena se nemůže chlubit, že je dostatečně odolný proti vše prostupující smyslnosti této konzumní doby. Stejně tak jako byly smysly Izraelitů uchváčeny moábskými kráskami pronikajícími do jejich tábora, proniká do domovů moderního Izraele prostřednictvím televize oslnivé falešné kouzlo nahoty a smyslnosti. Mnozí z těch, kdo si myslí, že odolávají, již podlehli smutnému kompromisu a ani to nepostřehli.

Všeobecná odhalování, která přinášejí poslední módní styly, také prolomilo duchovní zábrany mnoha lidí v církvi. Pouze čas a věčnost zjeví, kolik lidských myslí podlehlo živočišné přitažlivosti neslušného oblékání. Těžko říci, zda byla modla Belfegor při svém záměrném útoku na morálku Izraele troufalejší. Vzpomeňte si, jak se veřejně vychloubala Mary Quantová, vynálezkyň minisukni. Tato módní návrhářka prohlásila, že její výtvar má za účel usnadnit (zapovězený) sex v odpoledních hodinách. Na dotaz, jaká chce být dnešní žena, odpověděla: „Smyslné stvoření. Místo aby svou sexualitu ostýchavě skrývala, dává ji na odiv. Dnes se obléká, aby tím řekla: „Jsem sexy. Mám ráda muže. Užívám si života.““ Pak provokativně prohlásila: „Minisukně jsou charakteristické pro ženy, které chtějí svádět muže.“

Myslíme si, že staří Izraelité byli naivní a hloupí, když za starodávna podlehli Balámově sexuální lsti, ale co můžeme říci o tisících adventistek sedmého dne, které si ve světle prohlášení Mary Quantové lehkovázně oblékají minisukně?

Jedním z prvních znaků člověka ovládaného satanem je odkládání šatů. Důkaz toho máme v 8. kapitole evangelia Lukáše, kde čteme o ubohém muži, který byl posedlý ďáblem. Byl přikován řetězy na gadarenském hřbitově. V Bibli se píše, že to byl „muž nějaký z města, kterýž měl ďábelství od mnoha časů, a rouchem se neodíval.“ Luk.8,27. Později, již zbaveného celé legie zlých duchů, ho pastýři spatřili „oděného a majícího rozum, an sedí u noh Ježíšových.“ Luk.8,35. Je zřejmé, že první věcí, kterou udělal po vy-

svobození ze satanovy moci, bylo, že se znovu oblékl. A z toho jasně vyplývá, že bez šatů chodí pouze lidé bez rozumu.

Můžeme učinit závěr, že všeobecná posedlost nahotou může mít základ v moderní posedlosti ďáblem? Nepodporují statistiky výskytu duševních a emocionálních chorob závěr, že velký počet lidí skutečně ztrácí zdravý rozum? A tito lidé jsou dnes zneužíváni hollywoodskými producenty, pisateli erotických románů, kultovními vyznavači pornografie a výstředními módními návrháři. Hrozí, že lidstvo zbaví veškeré zdrženlivosti a slušnosti. Jejich ďábelské výtvoři jsou zírajícími útokem na lidskou slušnost.

Paul Harvey, známý fejtonista, se zmiňoval o burčující souvislosti mezi vzrůstem statistik týkajících se zločinnosti a krátkými sukňemi. Údaje FBI prozrazují, že počet znásilnění prudce roste téměř úměrně s tím, jak se zkracuje dolní okraj sukni. Policejní úředníci v 50 státech se shodli na souvislosti mezi minisukňemi a sexuálními zločiny. 91% policistů odpovědělo na otázku, zda krátká sukně provokuje k sexuálním zločinům, kladně. Vedoucí policejního oddělení zabývajícího se zločinností mládeže v jednom velkém městě, shrnul převažující názor takto: „Některé sexuální zločiny páchají lidé, které k útoku podněcují jejich smyslové vjemy. K takovým útokům mohou provokovat krátké šaty některých dívek.“

Článek z torontského policejního časopisu *The Law Officers* potvrzuje, že názory v řadách kanadské policie jsou stejné: „91% torontských policistů si myslí, že u ženy s odvážnou minisukni je větší pravděpodobnost, že se stane obětí znásilnění než rezervovaněji oblečená žena,“ řekl v úterý mluvčí torontské policie. Od roku 1964, kdy byly minisukně uvedeny na dámskou módní scénu, stoupl počet znásilnění v USA o 68% a v Anglii o 90%.“ Seržant George Gough z torontské mravnostní policie řekl: „Přilíší krátké šaty mají nepochybně zásluhu na útocích na ženy. Když nějaký muž pronásleduje děvče s krátkou sukni, které za tmy vystoupilo na ulici z auta, není pochyb o tom, co útočnicka přilákalo.“

Dr. Luchenstein, vězeňský lékař v nápravném zařízení Tombs v New Yorku, poznal při své práci za dvanáct let asi 170 000 vězňů.

Řekl: „Tak zvané zločiny ze sexuálních motivů jsou stále znepokojivější a bude to tak pokračovat... dokud nebude odstraněna základní příčina. Tou je podle mne současný způsob oblékání, který je mírně řečeno neslušný. Neslušné oblékání má přímý vliv na podněcování ke zločinu, přičemž ten, kdo se takto obléká, může být sebenevinnější.“

Aby z těchto údajů někdo neusuzoval, že představitelé silnějšího pohlaví lidského rodu jsou pouhými figurkami, s nimiž si pohrávají jejich neovladatelné pudy, je třeba rychle uvést, že každý jedinec zůstává za svá rozhodnutí zodpovědný Bohu. Každý člověk nese zodpovědnost za svůj úsudek a za svá volná rozhodnutí. Neexistují žádné výmluvy pro přestupování Božího zákona.

Na závěr pamatujme, že o tom, zda odoláváme nebo podleháme, nerozhoduje síla pokušení, ale vědomý zásah myslí, abychom uposlechli pravdu, nebo ji zavrhlí. Vlivu provokativního oblečení obvykle podléhá mysl, která není zaštitěna Duchem svatým.

## Odhalený dvojitý metr

Žádná diskuse o slušném oblékání by nebyla úplná, kdybychom se nedotkli ožehavého tématu společného koupání mužů a žen. Je to jediná oblast, při srovnání s níž je minisukně téměř slušné oblečení. Zde se mimochodem objevuje také bolavé místo v zásadách týkajících se oblékání adventistů. Z nějakého neznámého důvodu se o této křiklavé nedůslednosti při práci s naší mládeží mluví a píše jen velmi málo. Zatímco k minisukním zaujímáme pouze nerozhodný postoj, když pouze citujeme psaná pravidla, k záležitosti společného koupání mužů a žen jsme nezaujali vůbec žádné stanovisko. A zdá se, že ani neoficiální názory většiny kazatelů a členů naší církve nejsou příliš v souladu s historickými zásadami, k nimž jsme se přihlásili jako církev.

Přestože plavání je jedním z nevhodnějších druhů odpočinkové činnosti, moderní plavky zakrývají mnohem menší část těla než nejkratší z nejkratších minisukní. Představitelství je toho již ponecháno skutečně jen velmi málo. Jestliže odsuzujeme minisukně, jestliže schvalujeme všechny, třebaže neurčitě, zásady slušného oblékání, jak bychom mohli i při vynaložení všeskeré fantazie uznat plavky za přijatelný křesťanský oděv? Nikdo jistě není tak slepý, aby mu tato věc ušla. Naše mládež není slepá, a to je jeden z důvodů, proč se zdá, že nás už neposlouchá, když mluvíme o cudnosti. Vidí, že se používá dvojitý metr.

Na našich školách je zaběhnutým zvykem dávat do příručky o slušném oblékání různá varování. Více či méně se zde mluví o délce šatů, hlubokých výstřizích, holých zádech a oděvech bez rukávů. Ale prakticky na všech našich školách studenti a učitelé jdou někdy

v letním období ven k vodě a stráví tam den společnými hrami odění méně než prostitutky, když se procházejí ulicemi města. Kdyby tito studenti a učitelé šli v plavkách po hlavní ulici kterého-koli menšího města, bylo by jim zakázáno vstoupit do většiny úřadů a obchodů. Pohoršovali by i neobrácené lidi a riskovali uvěznění za exhibicionismus. *A přesto jsme tento druh oděvu slepě uznali za vhodný k tomu, aby ho nosili adventisti sedmého dne při společném setkávání mužů a žen.* Ironií je, že to, co svět považuje na určitých místech za nemravné, církev považuje na jiných místech za slušné. Dává to smysl? Místo s tím přece nemá nic společného – jde o zásadu. Zásada neodhalovat tělo platí na ulici, na pláži i v nákupním středisku.

Chcete-li otřesný příklad, jak nás tento plíživý kompromis dohnal na úroveň okolního světa, podívejte se, kdo chodí v červenci a v srpnu na nejoblíbenější veřejné pláže. Tisíce adventistů sedmého dne se zde pohybují ve společnosti nemravných mas. A nenajdete ani způsob, jak je odlišit od poloobtěžených ateistů, prostitutek a zlodějů, kteří tato vyhledávaná místa často navštěvují. Všechna těla zde vypadají stejně. Je slušné odkládat oděv jen kvůli tomu, že se před člověkem rozprostírá moře? Skutečně věříme, že pravidla slušnosti by měla platit jen v určité době a na určitých místech? Jsou mužské reakce na ženskou nahotu během zábavy na pláži a při koupání nějak vypnuty?

Našel jsem řadu členů naší církve, kteří si kladou stejné otázky, ale protože se zdá, že nikdo takové jednání nepochybnuje, nijak se neozývají. Zdá se, že platí všeobecný názor, že v tomto případě účel světlí prostředky. Lidem to přece přináší zdravý pohyb a dobrou zábavu.

Jiní se pokoušejí o logické vysvětlení tím, že tvrdí, že když jsou všichni stejně svlečení, nikdo si nepřipouští nějaké příliš mravně závadné myšlenky. Navíc si prý lidé na to, že se navzájem vidí polonazí, zvyknou tak, že je to přestává dráždit. Tyto argumenty jsou nejen plytké, ale i nepravdivé. Kdyby byly pravdivé, měli bychom výborný důvod přidat se k nudistům.

Přesvědčení o nevhodnosti společného koupání mužů a žen ve mně uzrálo, když jsem začal pozorovat jeho plody. Když jsem působil jako aspirant na kazatele na Floridě, dostal jsem jednou v jednom městě u moře za úkol dohlížet ještě s ostatními na mládež, která se bavila na pláži. Byl jsem šokován, když jsem viděl, jak při nevázaném skotačení chlapců a dívek v plavkách opadávaly veškeré zábrany. Při hrách ve vodě i na břehu docházelo ke vzájemným důvěrnostem při fyzickém kontaktu a objevovaly se nepatřičné intimitnosti. Na jednu věc, kterou jsem ten den viděl, nikdy nezapomenu. Pohoršila mne natolik, že jsem si poprvé uvědomil, že se musím postavit proti společnému koupání mužů a žen. Jedna ze sester, která měla dohlížet na mládež, vylezla na ramena jednoho z mužů, který také pomáhal s hlídáním. Patřila mezi duchovní vedoucí sboru a on byl diakonem. Její počestnost během sobotních dopolední byla vždy příkladná. Kdyby jí slabý váněk jen mírně nadzvedl sukni a odhalil koleno, byla bych v rozpacích. Avšak ohromně jsem sledoval, jak sedí obkročmo na ramenou muže, který není jejím manželem, piští smíchy a s poře oděna na něm ve vodě „rajtuje“. Zdálo se, že nemá ani ponětí o tom, že by dělala něco nevhodného.

Právě tehdy jsem se rozhodl, že pokud společné koupání mužů a žen vede k takovým důsledkům, budu muset zaujmout stanovisko, že jde o nemorální věc. Za třicet let od toho dne jsem neviděl nic, co by mé přesvědčení o škodlivosti tohoto vlivu změnilo.

Nedávno jsem byl požádán, abych tato pravidla slušného oblékání vysvětlil na táborovém shromáždění. Po dvouhodinové přednášce v hlavním sále na mě čekalo pět mladých lidí, kteří si se mnou chtěli promluvit. Byli to dva mladíci a dvě dívky ve vysokoškolském věku a to, co jsem řekl, je hodně vyvedlo z míry. Nejvíce se divila krásná dívka, která, jak se zdálo, mluvila i za ostatní. Říkala: „Jak můžete prohlašovat, že společné koupání mužů a žen je nemorální? Celé léto jsme byli s evangelisty na pláži v Ocean City. Většinu času jsme strávili v plavkách na promenádě, kde jsme vysvětlovali biblické učení ostatním mladým lidem. Toto je Tom, kterého jsme tam potkali a který má být příští sobotu pokřtěn. Jak mů-

žete říkat, že jsme si počínali nemravně, když jsme ho dokázali tam na pláži získat pro Krista?“

Zaradoval jsem se, že tento mladý muž má být pokřtěn a pochválil jsem je, že ho přivedli ke Kristu. Pak jsem se Toma zeptal: „Cítil jsi tenkrát na pláži při setkání s těmito dívkami v plavkách, že na tebe přicházejí nečisté myšlenky v souvislosti s jejich oblečením?“ Tom na chvíli sklonil hlavu a potom odpověděl: „Ano, samozřejmě, že ano.“ Všechny dívky ihned vyjekly údivem. „Proč jsi nám to tedy neřekl?“ zeptala se jedna z nich. Vypadaly opravdu překvapeně a divily se, proč za nimi chlapeci na pláži nepřišli a neřekli jim, že jejich oblečení je provokativní.

Odešly tehdy jako o něco moudřejší mladé dámy, ale myslíte, že se potom vzdaly svého zvyku koupat se společně s muži? Zjistil jsem, že ženy svůj styl oblékání ve většině případů nemění, ani když se dozvědí, jak škodlivý má vliv. Bohyně módy je tyranská vládkyně a jen málo lidí má dostatek odhodlání vzdát se svých zamílovaných zálib, zejména když oblékání slouží k uspokojování rozmařilých potřeb vlastního já. Dr. Harold Shyrook dává mladým dvojicím tuto radu:

„Vyhýbejte se společnému koupání. Plavání samo o sobě je odpočinková činnost prospěšná zdraví, ale když se příslušníci obou pohlaví koupou společně, je vždy přítomen prvek předvádění se, který přitahuje myšlenky každé normální lidské bytosti k tělesným odlišnostem druhého pohlaví. Výsledkem společného koupání je vulgarizace věcí, které křesťan chová v posvátné úctě. Společné koupání mužů a žen vede k ustupování od zásad slušného chování a podporuje nežádoucí tělesné sblížení obou pohlaví. *Instruktor mládeže*, 19.7.1960.

V časopisu *Ministry* z března 1971 byl otištěn dopis pro vydavatele, který by si zasloužil širší publikaci. Napsal jej starší Don Hawley, vydavatel časopisu *Life and Health*.

„Ve vydání *Ministry* z ledna 1970 psal jeden z našich kazatelů o otázce cudnosti. Upozorňoval, že naše kritika minisukní nejde dohromady s naší naprostou netečností ke společnému koupání mužů

a žen. K jeho výzvě, aby lidé vyjádřili svůj názor na tuto věc, se připojili i vydavatelé, leč následovalo jen chladné mlčení.

Je možné, že podvědomě cítíme, že společné koupání mužů a žen je nesprávné, ale jelikož je mezi členy naší církve tak všeobecně rozšířeno, zdá se, že nejlepší řešením je tento stav prostě ignorovat? Pokud je to tak, je to strkání hlavy do písku. Na každou necudnost, ať se rozšířila sebevíc, musíme vždy reagovat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Možná se najdou takoví lidé, kteří jsou proti, ale myslí si, že z taktického hlediska není záhodno se takto projevovat. Kdysi jsem slyšel předsedu konference vyjadřovat se s despektem o jednom kazateli, protože »je to fanatik, který nesouhlasí se společným koupáním mužů a žen«.

Halasně odsuzujeme krátké kalhoty, hluboký dekolt vzadu na šatech, velký výstřih vpředu a minisukně. Poukazujeme přitom na to, že takto oblečení lidí jsou »polonazi«. Ale když jsou tito lidé nazi ze tří čtvrtin (tzn. v plavkách), vše je v pořádku. Zdá se tedy, že když něco potřebujeme velmi nutně udělat, jako například zúčastnit se společného koupání mužů a žen, pravidla cudnosti lze dočasně zrušit.

Ještě před několika lety by člověk, který by z veřejné pláže odešel v plavkách do blízkého nákupního centra, riskoval uvěznění za exhibicionismus. Není trochu divné, že to, co svět označuje za nemravné, považuje církev za přijatelné?

V jednom sružení platí při táborovém shromáždění tato pravidla: »Kdo se koupe, musí mít koupací čepici, a při příchodu k bazénu a odchodu z něj musí být řádně a slušně oblečen. Vyžaduje se oděv nošený na veřejnosti nebo koupací plášť.« Zamyslete se nad tím na chvíli. Je tím jednoznačně řečeno, že jakmile člověk vstoupí do bazénu, je v pořádku, že na sobě má pouze plavky a je oblečen necudně. ...“

Lidé se ptají, jestli se k tématu společného koupání mužů a žen vyjadřovala E.G. Whiteová. Podle Ústavu pro spisy E.G. Whiteové (White Estate) se žádné takové její rady nedochovaly. Jistě, pro-

blém bikinek a ostatních téměř vše odhalujících plavek ve viktoriánském ovzduší poloviny 19. století neexistoval.

Když jsem White Estate písemně požádal o informace na toto téma, poslali mi kopii dopisu napsaného někomu, kdo se na ně obrátil s podobnou žádostí. Jejich tajemník tento dopis napsal 8.12.1953:

„Otázka společného koupání mužů a žen, o níž jste před časem psal, je v dnešních podmínkách jedním z největších problémů, které musíme řešit. Naneštěstí se Ellen G. Whiteová ve svém díle k tomuto tématu nikde přímo nevyjadřuje. Závěry je nutno opírat o zásady uvedené v Bibli a Duchu prorocství, ne o nějaké zvláštní pokyny. To samozřejmě platí i pro řadu dalších věcí, o nichž musíme běžně rozhodovat. Ptal jste se mne na můj názor na věc, takže jej připojuji i s uvedením některých zásad, na jejichž základě jsem ke svým závěrům dospěl.

Při práci s mnoha sty mladých lidí, které jsem poznal při své učitelské praxi, jsem přišel na totéž, co jste zjistil vy – že je sice těžké udržet potřebnou úroveň týkající se našich zásad a aktivit, je to ale lehčí, než se o ni opírat poté, když jsme podlehlí tlaku a řídili se chováním, které není jednoznačně správné. Pokud vím, tak na našich školách, které mají bazény, jsou hodiny plavání stále organizovány odděleně pro chlapce a dívky. Tento postup doporučuje naše oddělení pro misionáře dobrovolníky a já věřím, že je správný.

Možná Vás bude zajímat, že poradní výbor misionářských stanic na schůzi před nedávným podzimním zasedáním znovu rozhodně potvrdil své původní stanovisko, že bychom neměli podporovat skupiny provozující společné koupání mužů a žen. Ve vydaném opatření nejsou uvedeny všechny situace, jichž se to týká, ale diskuse se soustředila na církve, misionářské stanice, školy a tábory. Členové výboru byli přesvědčeni, že okolnosti vyžadují, aby toto stanovisko bylo opět důrazně potvrzeno. Došli k závěru, že všude, kde se tímto pravidlem neřídili, docházelo k těm nejhorším důsledkům.

Uváděl jste, že naše mládež se vůbec nepohoršuje nad ničím, co vidí při společném koupání mužů a žen. Věřím, že u většiny z nich

tomu tak skutečně je. Jednou ze závažných otázek, které někdy kladu, je, zda my jako vedoucí představitelé církve máme podporovat věci, které slouží jedině k tomu, že posilují tuto tendenci nenechat se ničím pohoršit. Musíme připustit, že do stavu, v jakém naši mládež dnes nacházíme, ji přivedlo to, že je opakovaně vystavována vlivům, které otupují svědomí. Není naší povinností se ze všech sil snažit, abychom se vyhýbali všemu, kvůli čemu tyto vlivy přetrvávají? V dnešní době asi neexistuje lepší vysvětlení pro společné koupání mužů a žen, než bylo dříve, ale narůstá lehkovážnost ve styku obou pohlaví a mládež ztratila téměř veškeré zábrany, tím se důvody, abychom zamezovali dalšímu šíření nevázanosti, násobí.

Pokud jde o argument, že lidé jsou již natolik zvyklí dívat se na neslušné věci, že neslušné plavky pro ně nic neznamenají, jsem přesvědčen, že je naprosto klamný. Bible říká, že křesťané mají být slušně oblečení, ať ostatní dělají, co chtějí. Skutečnost, že mnoho lidí nemá svědomí, neznamená, že se mění základní pravidla. Ani génius by nedokázal vymyslet argumenty na důkaz toho, že moderní plavky jsou slušný oděv. I když to mnozí odmítají přiznat, pro chlapce a muže je setkávání s dívkami a ženami, které jsou téměř úplně nahé, velmi silným zdrojem pokušení. Stačí se podívat na nějaké reklamy na dámské plavky a hned je jasné, že výrobci se záměrně snaží přitahovat pozornost mužů ke tvarům ženské postavy. Podporovat setkávání mužů a žen v plavkách, to z pohledu církve rozhodně není jednání, jehož cílem je získávání duší.

Je sice pravda, že mnoho mladých lidí, zejména dospívajících teenagerů ve věku od 13 do 19 let, považuje náš přístup k podobným otázkám za nerealistický, není to však nic nového. Z různých pohledů do historie jsem si odnesl výrazný dojem, že každá mladá generace považovala starší generaci za beznadějně staromódní. Bůh nám jako křesťanským rodičům a duchovním vůdcům ponechal v rukou výchovu naší mládeže, která má zajistit, že ačkoli s námi dnes plně nesohlasí, přijde doba, kdy si uvědomí rozumnost našeho přístupu. Řadu mladých lidí jsem dovedl k tomu, že mi po letech poděkovali za zákazy, které je rozčilovaly, když na ně narazili poprvé.

Uváděl jste, že ti, kteří mají zájem o organizované společné koupání mužů a žen, nepomáhají s žádnými jinými společenskými akcemi církve. Ale když toto koupání začnete pořádat, většina těchto lidí i tak nebude pomáhat s ničím jiným. Nezískají najednou zájem o jiné činnosti jen proto, že jste podlehl jejich naléhání v této věci.

To vše může vyznít, jako bych byl jedním z těch »směšných ne-realistických« lidí, o nichž mluví dnešní mládež. Ujišťuji vás, že tak tomu není. S mladými lidmi jsem byl totiž mnoho let v každodenním styku, a proto jsem si až moc dobře vědom, k jakým to vede důsledkům, když podléháme některým jejich nerozumným přáním. V dnešní době potřebujeme před naší mládež klást všechny možné podněty ke správnému myšlení a jednání. Společné koupání mužů a žen takovým podnětem není.

Plavání je jednou z nejlepších forem zdravého tělesného pohybu, a pokud je provozováno s mírou a v náležitém prostředí, je to pro křesťany určitě vhodná fyzická činnost. Pokud je cílem zlepšování fyzické kondice, lze jej dosáhnout organizováním odděleného koupání chlapců a dívek na vhodných místech. Já sám nemohu chodit plavat ani zdaleka tak často, jak bych chtěl, protože je těžké najít příhodná místa k rekreaci. Znáám mnoho ostatních lidí, kteří jsou na tom stejně, a naše mládež se musí naučit zaujmout správný postoj a odpírat si současná potěšení v zájmu budoucího prospěchu.

Vaše starosti plně chápu. Jde o věčný problém na našich školách a já sám jsem se s ním snažil vypořádat po více než deset let. Zdá se mi, že rozhodnutí v této věci musí být ponecháno na rodičích. Když se posvěcení rodiče rozhodnou, že se budou chodit koupat se svými dětmi, případně i s dalšími rodinami, určitě bychom je neměli odsuzovat, ale aby církev pořádala zábavy tohoto druhu, to už je něco zcela jiného.“

Každá debata o způsobu oblékání v dnešní době by byla neúplná, kdyby se v ní neobjevilo téma unisexu (snahy snížit na minimum vizuální rozdíly mezi pohlavími). Jedním z fenoménů dnešní doby je lavinovitě se šířící výskyt podobných butiků a kadeřnic-kých salónů. V celé zemi se objevují unisexové obchody a billboardy nabízející naprosto stejné šaty a účesy pro muže i ženy. Jaký význam má tento vývoj? Přináší s sebou tento vzrůstající trend nějaká duchovní nebezpečí?

Nejprve se musíme zmínit o astronomickém nárůstu homose-xuality v posledních několika letech. Amerika byla doslova zaplavena přívalem novinových a časopisových článků o hnutí homose-xuálů a o tom, jak hrdě vyšlo z ústraní, aby se mohlo dožadovat svých práv. Pochody a demonstrace homosexuálů přitahují pozornost davů a získávají si širokou publicitu. Na diskusních fórech v televizi se tato věc otevřeně rozebírá za účasti lesbiček i homose-xuálů před miliony diváků.

Psychiatrie homosexualitu oficiálně uznala jako normální sexu-ální chování. Velké protestantské církevní organizace nejenže ote-vírají dveře pro homosexuály netající se svým sexuálním zaměřením a přijímají je za členy, ale dokonce je vysvěcují za kněze. Byly zavedeny bohoslužby výlučně pro homosexuály a jsou uzavírány a veřejně registrovány sňatky mezi osobami stejného pohlaví.

O možných příčinách, proč se tato prastará zvrhlost okázale dere do popředí zájmu, se již psalo hodně. Zdá se, že jen málokdo si uvědomuje, proč došlo k jejímu tak výraznému opětovnému vzkří-šení, ale domnívám se, že důvody můžeme odhalit, zaměříme-li se

na některé současné prvky společenského vývoje, které znamenají přímou podporu hnutí homosexuálů. Každý důsledek má svou příčinu a stejně podmínky dnes i před staletími vedly k podobným důsledkům.

Všichni, kdo čtou Bibli, vědí, jak tvrdě byla odsuzována sodomie objevující se v celém Starém i Novém zákoně. Bůh ji označuje za jednu z nejhorších ohavností, za hřích, který přináší úplnou mravní záhubu a zkázu. Starý pohanský svět byl prostoupen touto neřestí. Samotné slovo sodomie bylo odvozeno z názvu města Sodomy, které se stalo útočištěm spousty agresivních homosexuálů. Pavel v Řím.1,26 a 27 mluví o „ohavných žádostech“ a uvádí: „Nebo i ženy jejich změnily přirozené sebe užívání v to, kteréž jest proti přirození. A podobně i mužské pohlaví, opustivše přirozené užívání ženy, rozpálili se v žádosti své jedni k druhým, mužské pohlaví s mužským pohlavím mrzkost pášíce, a spravedlivou mzdu, kteráž na jejich blud slušela, sami na sebe uvodíce.“ Tito zvrhlíci, „kteříž takové věci činí, hodni jsou smrti“, říká Pavel v Řím.1,32.

Země Kanán, kterou měli vlastnit Izraelité, byla plná zvrácené ohavnosti v podobě sodomie a homosexuality. Byl to jeden z důvodů, proč jim Bůh dal tak jednoznačné příkazy, aby s obyvateli této země neuzavírali sňatky a nezaplétali se s nimi. Měli se vyhnout poskvřňujícímu styku, který by je mohl svést k tomu, aby se připojili k jejich ohavným zvykům. Navíc dostali přímé pokyny neoblékat se způsobem, který by mohl vytvářet ovzduší příznivé páchání hříchu. „Žena nebude nositi oděvu mužského, aniž se obléčeti bude muž v roucho ženské, nebo ohavnost před Hospodinem Bohem tvým jest, kdožkoli činí to.“ Deut. 22,5.

Protože sodomie s sebou nese změnu sexuálních rolí, která je obvykle doprovázena tím, že se člověk chová a obléká, jako by byl příslušníkem opačného pohlaví, Bůh svůj lid varoval, aby neotevírali dveře pokušení v této oblasti, a vedl ho k tomu, aby dbal na zachování výrazných odlišností ve způsobu oblékání mužů a žen. V Novém zákoně je tato zásada odlišování se zevnějškem znovu zdůrazněna. Pavel píše: „Zdaliž vás i samo přirození neučí, žeť jest

ohyzda muži míti dlouhé vlasy? Ale ženě míti dlouhé vlasy poctivé jest.“ 1. Kor.11,14,15.

Nyní můžeme k dnešnímu společenskému ovzduší učinit pár postřehů, které by mohly vysvětlit, proč jsme svědky tak znepokojivého nárůstu homosexuality. Jestliže Bůh viděl, že zastírání sexuální identity může způsobovat problémy, pak musíme připustit, že máme opravdu velký problém. Dnes pozorujeme působení tří činitelů, které se v celé historii lidstva nikdy nevyskytovaly najednou. Pokud tyto činitele vezmeme odděleně, žádný z nich není nějak převratný, ale je přímo děsivé uvažovat nad účinkem jejich společného působení. Jde o tyto tři současné jevy:

1) Stoupající aktivita Hnutí za zrovnoprávnění žen, které vyhlásilo za svůj cíl dosažení vzájemné zaměnitelnosti rolí mužů a žen ve většině oblastí našeho společenského, hospodářského a náboženského života.

2) Revoluce v módě způsobená nástupem dámských kalhotových kostýmů, která dovedla většinu žen k odklonu od tradičního ženského stylu oblékání.

3) Rostoucí sklon mužů oblékat se zženštile, nosit ženské účesy. S tím jde ruku v ruce vytrácení se mužnosti.

Kombinace těchto vzájemně souvisejících okolností byla zřejmě příčinou toho, že tisíce lidí náchylných k homosexualitě tomuto perverznímu chování zcela propadly. Mnoha z nich stačilo jen trochu psychotického pomatení způsobeného těmito třemi módními trendy.

Dr. Charles Winick, profesor sociologie na newyorské City University, je jedním z předních odborníků, kteří jsou názoru, že současná obliba stejného oblékání mužů a žen nás ve svém konečném důsledku přivede k pohromě. Ve své burcující knize *Nový národ* živě vykresluje četné způsoby, kterými snaha o stejný vzhled mužů a žen zbavuje americký národ sexuálního charakteru. Domnívá se, že i lidé ve věku nad třicet let jsou kriticky ovlivňováni radikálními změnami kolem sebe, i když si plně neuvědomují, jak k nim dochází.



Dr. Winick upozorňuje, že i seriózní podnikatelé začínají inklinovat k nošení dívoce vzorovaných košil a kalhot v pastelových barvách. V obchodech s pánskými módními doplňky jdou velmi dobře na odbyt šperky, parfémy, přičesky, prostředky pro manikúru, pleťové krémy a kolínská. Sítky na vlasy a trvalé ondulace jsou u mužů diskrétně nazývány „úpravou vlasů“.

Dr. Winick se ve své knize zmiňuje o stovkách oblastí v naší kultuře, které se staly bezpohlavní, „neslané nemastné“, a tudíž nudné. Například rodiče dávají svým dětem stále častěji jména použitelná pro muže i ženy, jako jsou Kim, Chris, Leslie, Gene, Lee a Dana. Domnívá se, že zastírání rozdílů mezi muži a ženami naší společnostě žene do velkých potíží, protože pokud si lidé nejsou jisti svou sexuální identitou, nedokáží se vypořádat s těžkými životními situacemi. Stejně oblečení pro obě pohlaví je mate a mnohé přivádí do vážných emocionálních krizí. Sociologu Winickovi nejde o to, jak jsou mužskost a ženskost definovány, ale o to, aby byly definovány jasně. „Téměř každá kombinace vztahů mužských a ženských rolí může být zdravá a fungující kromě té, kdy se rozdíl mezi těmito rolemi stírají,“ napsal v *Medical Opinion and Review*, časopise pro lékaře.

Jestliže jak pisatelé Bible, tak sociologové upozorňují, že snaha o stejné oblékání mužů a žen způsobuje pomýlenost lidí ve věci vlastní sexuální identity, jaký by měl být náš osobní postoj k této šířící se módní vlně? Jako členové církve ostatků jsme nebyli ponecháni bez pokynů k této věci. E.G. Whiteová se vyjádřila k postojí Bible k této oblasti následujícími slovy:

„Byla jsem odkázána na Deut.22,5: ‚Žena nebude nositi oděvu mužského, aniž se obléčeti bude v roucho ženské, nebo ohavnost před Hospodinem Bohem tvým jest, kdožkoli činí to.‘... Stále silí tendence, aby se ženy svým oblečením a vzhledem co nejvíce přiblížily druhému pohlaví a aby jejich oděv byl ve značné míře upraven jako mužský, ale Bůh to prohlašuje za ohavnost.“ *Svědectví*, 1. díl, str. 457.

Všimněte si, že upravování ženského oděvu tak, aby se do značné míry podobal mužskému, nazývala ohavností. Nemělo by nám

tedy jít o to, zda určitý oděv je oděvem opačného pohlaví? Vždyť může být vytvořen pro jedno pohlaví, ale upraven jako pro opačné pohlaví. Vlivem toho mohou být bisexuálové nebo lidé náchylní k homosexualitě dovedeni přes pomyslnou hranici do tábora zatvrzelých hříšníků.

Ted' vyvstává otázka, kde by měla být vyznačena hranice mezi mužským a ženským stylem oblékání. Nad nošením normálního oblečení opačného pohlaví snad nepanují žádné spory. To prostě vůbec nepřichází v úvahu. Zjevně je však hodně sporů v otázce, do jaké míry se oblečení může podobat oblečení druhého pohlaví, aniž by šlo o ohavnost.

Mnozí jsou přesvědčeni, že běžný kalhotový kostým je již do značné míry upraven jako mužský oděv. Ale pokud není, kolik malých změn by bylo třeba, aby se dostal do kategorií takto upravených oděvů, o kterých by paní Whiteová řekla, že jsou ohavnost? Bylo by možné v procesu rozšiřování klop u kalhotových kostýmů a upravování dámských kabátů tak, aby vypadaly více a více jako pánské, nalézt místo představující přechod od moderního k ohavnému?

Oblíbené kalhotové kostýmy se každý měsíc pomalu přibližují mužskému stylu oblékání a adventistky je přesto stále kupují. Nakonec by je mohla jedna malá změna zařadit mezi ženy s oděvem „do značné míry upraveným jako mužský“. Satanova strategie pro poslední dny spočívá v tom, že se postupně plíživě vtírá. Stejně jako svedl spoustu žen k ostudnému nošení minisukní, stejně tak zavede církev ostatků do tábora lidí, kteří se oblékají stejně jako opačné pohlaví. A stane se to takovým způsobem, že jen málokdo pozná, kam tyto nenápadné kroky vedou. Pamatujte si na malou krinolinu sestry A? Stejným zdánlivě neškodným způsobem by ženské kalhotové kostýmy a zženštilý styl oblékání mužů mohly přinést slabost a hanbu církvi ostatků.

Řada poctivých adventistů je přesvědčena, že Duch proroctví oblékání ve stylu kalhotového kostýmu připouští. Pravda je však taková, že paní Whiteová zaujímal opačný postoj. Odsuzovala ho. Oblíbený americký dámský kostým za života paní Whiteové je je-

jími slovy popsán takto: „Skládá se z vesty, kalhot a šatů připomínajících kabát a sahajících zhruba doprostřed mezi boky a kolena. Na základě toho, co mi bylo zjeveno, jsem se postavila proti těmto šatům, protože nejsou v souladu se Slovem Božím.“ *Svědectví*, 1. díl, str. 465.

V čem se tyto šaty liší od moderního kalhotového kostýmu? Paní Whiteová popisovala téměř přesně to, co vidíme dnes nosit převážnou většinu žen až na to, že sako je u současné verze o něco kratší. Později popsala námitky vůči tomuto oblečení, které jej činí nepřijatelným. Ve vidění pozorovala, jak před ní procházejí tři skupiny žen. Druhá skupina na sobě měla oděv, který popsala jako americký kostým. Zde je její komentář: „Oděv druhé skupiny, která přede mnou prošla, byl v mnoha ohledech takový, jaký by měl být. Vhodně zakrýval ruce a nohy a tyto ženy byly oproštěny od břemen, kterými tyranská bohyně Móda obtížila první skupinu. Šly však až do krajnosti s krácením svých šatů, takže znechucovaly a popuzovaly proti sobě nezkažené lidi a ve velké míře zničily svůj vlastní vliv. Jde o styl a vliv »amerického kostýmu«, který prosazuje a nosí mnoho lidí v »Našem domově« v Dansville ve státě New York. Nesahají ani po kolena. Nemusím říkat, že mi bylo ukázáno, že tento styl oblékání je příliš krátký.“ *Review and Herald*, 8.10.1867.

Nyní máme již jasný obraz celé věci. Oděv, který byl popsán jako „skládající se z vesty (halenky), kalhot a šatů připomínajících kabát a sahajících zhruba doprostřed mezi boky a kolena“, byl nepřijatelný, protože nesaahal po kolena. Jinými slovy kalhoty byly zjevně v pořádku, pokud byly zakryty šaty, které dosahovaly nejméně ke kolenům. U kalhotového kostýmu tomu tak samozřejmě není. Nemáme tedy žádný důvod usuzovat, že E.G. Whiteová by schvalovala dnešní verzi tzv. amerického kostýmu – kalhotový kostým. Jasně uvedla: „Viděla jsem, že ženy, které se daly na nošení amerického kostýmu, převrátily Boží řád a přehlížejí jeho konkrétní pokyny. Byla jsem odkázána na Deut.22,5.“ *Svědectví*, 1. díl, str. 457.

Je pravda, že některé halenky kalhotových kostýmů jsou svým střihem a stylem výrazně dámské, zatímco jiné jsou přísně pánské. Řada opravdových křesťanek obhájuje nošení dámského typu, a jiné stejně oddané věřící nevidí nic zlého na nošení spíše pánského typu. Účelem tohoto zamyšlení však není vyznačovat nějakou hranici mezi těmito dvěma styly, která by oddělovala špatné od správného.

Kudy by tato hranice měla vést, neví podle mne nikdo. Každá adventistka by měla zvážit nebezpečí, které hrozí, když učiní první krok, který podpoří snahy o stejný vzhled mužů a žen. Maličké kroky, které satan používá, aby nás zavedl do lůčky, jsou často tak nevinné, že je lze zaujatě obhajovat s pocitem, že člověk postupuje naprosto správně.

Je opravdu těžké polemizovat nad argumentem, že kalhotový kostým je rezervovanější oděv než řada současných způsobů oblékání. Ale ve světle toho, co víme o satanově „modu operandi“ a chytání křepelek na dobrou pšenici, bychom se měli ptát: „Kam by nás to dovedlo? Nebyl by to krok blíže k ohavnosti, o níž mluvila sestra Whiteová? A nepovzbuzovalo by to setru B, aby svůj kalhotový kostým nepřizpůsobila více pánskému stylu? A co sestra C, která by zašla o krok dál? Takové a všechny ostatní ženy, které nosí toto oblečení, neustále tvrdí, že v žádném případě nenosí pánské oděvy.“

Jednou z nejčastějších a nejchybnějších výtek, které lidé vznášejí proti náboženství, je argument, že náboženství člověka příliš omezuje. V této extrémně tolerantní době, kdy to vypadá, že se všichni důraz klade na heslo „dělej si, co chceš“, se projevuje nerozumná tvrdohlavost. Tento postoj proniká dokonce i do náboženství. Zdá se, že členové i nečlenové církve hledají totéž: náboženství, které nezasahuje do osobních práv a osobní svobody. Proti každému učení, které vyžaduje, aby se něčeho „vzdali“, okamžitě vzrůstá podezření.

Se sílením tohoto ducha liberalismu se mnoho členů církve stále více staví kriticky k vysoké úrovni duchovních zásad, které jsou kladeny na církev. Zjevně zaskočení prohlubující se propastí mezi církví a světem a neochotni nést pečeť „zvláštní“ menšiny, začali ke svým kompromisům v oblasti křesťanských zásad hledat ospravedlnění. Často tvrdí, že církev je úzkoprsá a farizejská a že řada ryzích lidí je tímto „určováním přísňných pravidel z lidské libovůle“ odrazována od vstupu do církve.

Pokud jsou tyto výtky oprávněné, je určitě třeba provést základní změny v učení církve. Jestliže nejsou oprávněné, pak jejich skutečný základ leží v Bibli, neboli mají biblické opodstatnění a pak velmi naléhavě potřebujeme vědět, jak tyto zásady křesťanského chování správně předkládat. Jinak řečeno, musíme jednoznačně konstatovat, zda tato pravidla byla vytvořena Bohem, nebo církví. Musíme zjistit, zda jde o lidské zákazy, nebo zda jsou to pravidla stanovená laskavým Bohem, a to výhradně pro naše dobro a štěstí.

V rozporu s oblíbenou vzpourou proti jakémukoli absolutnímu zákonu pro chování jednotlivců musíme uvažovat zejména o biblických faktech týkajících se obecně křesťanského života a o morálce. Jak jdou dohromady moderní nároky na osobní svobodu ve zásadami danými Božím Slovem? Předpokládejme, že skutečný smysl Bible by bylo možno vyjádřit s láskou a přesvědčením anděla z nebe. Byla by tato pravda pro každého snadno přijatelná?

Postavme se k tomu čelem. Cesta k věčnému životu není klidnou poutí růžovým sadem. Ježíš to v četných pasážích Bible zdůrazňuje tak silně, že k tomu nemůžeme být slepi. Řekl: „Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji.“ Mat.7,14. Jedním z nejzákladnějších podmínek k tomu, aby člověk mohl být křesťanem, je sebezapření. Kristus řekl: „Chce-li kdo přijíti za mnou, zapřít sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.“ Luk.9,23. Aby člověk mohl být křesťanem, musí se úplně podvolit. Podobenství našeho Pána s perlou a kupcem ukazuje, že musíme být ochotni obětovat vše co máme, abychom získali onu úžasnou odměnu, kterou je věčný život. Jestliže dovolíme, aby se mezi nás dostala byť jen jediná věc nebo osoba, zatímco konáme Kristovu vůli, nemůžeme být spaseni.

Dopustili jsme se snížení ceny učeďnictví, aby se lidem cesta nezdála příliš úzká a omezující? Ježíš řekl: „Tak zajisté každý z vás, kdo se neodřekne všech věcí, kterýmiž vládne, nemůž býti mým učeďníkem.“ Luk.14,33. Bohatému mladému knížeti bylo Ježíšem řečeno, že v jeho přípravě ke vstoupení do nebe schází pouze jediná věc. Tuto věc ovšem nebyl ochoten udělat. Aby byl spasen, musel by se vzdát svého bohatství. Rozdat jej však nebyl ochoten. Něco prostě miloval více než Hospodina a nakonec ho postihl zármutek a ztracení. Kristův postoj byl tak pevný, že dokonce řekl: „Kdo miluje otce nebo matku více nežli mne, není mne hoden; a kdož miluje syna neb dceru více nežli mne, není mne hoden.“ Mat.10,37.

Myslím, že bychom nyní měli hledat nejlídnější, nejhleduplnější a nejláskyplnější způsob, jak mužům a ženám vysvětlovat Kristovy požadavky. Ale také si myslím, že na způsobu nebude pří-

líš záležet, pokud v lidech nebude láska k Pánu Ježíši. Chyba nepočívá v poselství; určitou vinu mají kazatelé, kteří jej nevhodně předávají, ale z velké části je na vině postoj reptajících křesťanů, kteří se stavějí proti pravdě, protože vyžaduje určité sebezapření.

Chtěl bych ukázat, jak o celém rozdílu mezi lidským štěstím a neštěstím na tomto světě může rozhodovat osobní citění a postoj. Manželství je nejvíce omezující závazek, jaký na sebe, kromě duchovní oddanosti Kristu, může na tomto světě lidská bytost vzít. Ženich se zavazuje vzdát se mnoha svých dřívějších zálib a zvyků. Vzdává se možnosti scházet se s jinými ženami a slavnostně se na celý zbytek života spojuje s jedinou ženou. Také nevěsta dává podobné sliby, které ji omezují a zavazuje se zanechat styků s ostatními muži a oddaně stát po boku svému manželovi. Svatební slib patří nepochybně mezi nejvíce svazující sliby, jaké může lidská bytost v celém svém životě učinit. Jestliže jsou omezení a pravidla příčinou takového neštěstí, pak svatba by měla být pro všechny dotyčné tou nejnešťastnější událostí. Ale tak to není! Je to naopak událost nejšťastnější. A proč? Proč je nevěsta tak rozzářená, když se svým slibem uvádí v závislost na ženichovi? Jak může ženich s takovou radostí dávat slib, který bude po celý zbytek jeho života omezovat jeho možnosti? Odpověď je jednoduchá. Tento muž a žena se milují. Jejich vzájemný vztah a city, neboli postoj jednoho k druhému dělají ze všech omezení radostně přijímanou věc.

Slyšeli jste někdy, že by si nevěsta po obřadu stěžovala? Snad nikdo nikdy neslyšel, že by s hořkostí v hlase říkala: „Teď si už nemůžu vzít Jima a Andyho. To je nespravedlivé. Stát mě nyní nutí být věrná manželovi. Manželství je příliš omezující.“ Ne, to jste bezpochyby neslyšeli. Ani jste neslyšeli novomanžela stěžovat si, že je teď nucen se o své příjmy dělit se svou ženou. Pravda, zákon pod trestem vězení vyžaduje, aby tak činil, on si ale nic takového ani neuvědomuje. Pokud nevěsta v budoucím životě spáchá cizoložství, může být postižena státním zákonem, ona ale na takový zákon vůbec nemyslí. Oba se milují a vše mění láska. Nejsou si věrni ze strachu z potrestání nebo ze státního donucení. Jsou si věrni,

protože každý z nich chce osobě, kterou tak hluboce miluje, působit pouze potěšení.

Nejnešťastnější lidé na tomto světě jsou ti, kteří vstoupili do manželství a přestali se milovat. To je doslova peklo na zemi. Rozčilují se a nařikají nad omezeními a povinnostmi, které na nich spočívají. A podobné je to s církví. Nejnešťastnější členové církve na celém světě jsou ti, kteří jsou křtem zaslíbeni Kristu, a přesto Ho nemilují. Často s hořkostí v hlase obviňují církev a své učitele, že je svazují omezujícím náboženstvím.

Je však vina v Kristových slovech nebo v kazatelích? Smutnou skutečností je, že tito reptalové nikdy nedospěli k láskyplnému osobnímu vztahu ke Kristu, který je Úhelným kamenem pravého náboženství. Mnozí z nich se správně naučili texty pro kurz biblického vyučování a dokáží docela dobře vysvětlit sled událostí posledního dne, ale nikdy nezažili osobní setkání s Kristem. V průběhu učení se základům víry ve svém životě nikdy neprožili osobní kontakt s Bohem a nikdy se nerozhodli přijmout pravý základ náboženství, které má sídlo v srdci. Není to soubor pravidel nebo seznam doktrín, nýbrž hluboce osobní láskyplný vztah mezi každým učedníkem víry a člověkem Ježíšem Kristem.

U milionů křesťanů představuje velký problém jejich motiv být členem církve. Jejich náboženství je pro ně jen únikovou cestou. Některé věci dělají pouze proto, že mají strach z ohně na konci cesty. S bázní slouží Hospodinu, protože se chvějí strachy při pomýšlení na to, že by měli být vrženi do „jezera ohnivého“. Není divu, že jsou zklamáni a velmi nešťastní! Je to obrovské zkomolení pravdy. Křesťané by měli být ve skutečnosti nejšťastnějšími lidmi na světě – šťastnějšími než novomanželé vycházející z oddací síně. Křesťan by měl milovat Hospodina více než svého životního druha.

Myslíte, že by domov mohl být šťastným místem, kdyby žena každý den chystala svému muži jeho oblíbené jídlo ze strachu, že by jinak mohl od ní odejít? Světské vztahy by se pod tímto tlakem bezesporu zhroutily. Manželka připravuje toto jídlo, protože miluje svého muže a chce jej potěšit. Když křesťan milující svou ženu zjistí, že se blíží její narozeniny, hledá v jejím chování a řeči ná-

znaky, co by chtěla mít. Obvykle také ani nepotřebuje, aby mu to naznačovala nějak příliš výrazně. S radostí jí koupí dárek, protože jí miluje a chce ji potěšit. Stejně by měl křesťan každodenně pátrat v Bibli, aby nacházel způsoby, jak potěšit Hospodina. Neustále by měl hledat znaky a náznaky, jak přinášet potěchu Tomu, kterého miluje nade vše. V překladu Bible z dvacátého století čteme tato slova: „Vždy se snažte zjistit, co se nejvíce líbí Pánu“. Efcz.5,10. Jak nádherné motto pro každého křesťana! Ano, toto je největší přání těch, kdo Pána upřímně milují. „Milovatí budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své. To jest přední a veliké přikázání.“ Mat.22,37.38.

Skutečným důvodem, proč se někteří křesťané rozčílí a nařikají nad pravidly a přísností je to, že jejich víra a prožitá zkušenost s Bohem je tak slabá, že je může pouze činit nešťastnými. Uplatňování jejich křesťanské „zkušenosti“ je založeno na neustálé snaze žít podle pravidel – na úsilí dodržovat zákon, což je pro něho velká dřina. Samozřejmě není nic špatného, když vynakládáte snahu dodržovat Boží přikázání stejně, jako když má manžel snahu dodržovat státní zákon požadující, aby se o své příjmy dělil se svou ženou. Ale jestliže jediným důvodem k tomuto dodržování je úmysl vyhovět daným požadavkům, pak je na křesťanovi stejně jako na manželovi něco velmi nezdravého. Láska zbavuje zátěže kladené zákonem a z toho, co by mohlo být břemenem a přítěží, dělá příjemnou věc.

Matka tří chlapců měla obrovské potíže při snaze donutit je dodržovat základní zásady hygieny a péče o vlastní zevnějšek. Jako většina malých chlapců se tito tři stavěli proti pravidlům týkajícím se mytí uší, česání vlasů a leštění bot. Byl to každodenní boj, který matka vyhrávala pouze díky dlouhému ramenu autority a moci. Ale jednoho dne nejstarší chlapec, kterému bylo už něco přes třináct let, vyšel ze svého pokoje jako ideální vzor upravenosti. Každý vlas se zdál být přesně na svém místě a boty se dokonale leskly pod úhledně zahnutou manželou kalhot. Matka jen taktak, div, že neomdlela. S vypětím všech sil v sobě dokázala potlačit své překvapení a radost a moudře se rozhodla počkat a sama vysledovat příčinu tohoto

obratu. Řešení této záhady na sebe nedalo dlouho čekat. Hned příštího dne zjistila, že do sousedství se přistěhovala rodina, v níž je děvče ve věku jejího syna Johnnyho. Tato dívka ho možná ještě ani neviděla, ale on ji ano a hluboce ho to ovlivnilo. Nemůžeme říci, že tím, co změnilo jeho postoj k zásadám péče o vlastní zevnějšek, byla láska, ale rozhodně již o sebe nepečoval z obavy před matkou.

Jde o to, že křesťanský život se neskládá pouze z imperativů. Tento duchovní svazek sebou sice nese omezení stejně jako manželský svazek, ale tato omezení klade láska, která se vždy a všude snaží přinášet potěchu milované osobě. Z křesťanů, kteří žijí v láskyplném vztahu s Kristem, jsou rozradostněni, nadšení svědci toho, že právě toto je cesta opravdového štěstí. Více je bohužel těch členů církve, kteří to, z čeho by se měli blaženě radovat, pouze nešťastně snášejí. Rozčílíjí se a nařikají nad tím, že nemohou jít to, co chtějí nebo že se nemohou oblékat, jak chtějí. Obviňují církev, že je nutí „vzdávat se“ mnoha věcí. Jejich náboženství značně připomíná člověka, kterého bolí hlava. Nechce si ji useknout a nechává si ji, i když ho bolí. Jejich postoj, který nenese žádné známky radosti jakoby vyjadřoval, že jejich náboženství je tvůrcem nějaké komise mrzutých kazatelů, kteří si vzali do hlavy, že do něj musí vtěsnat veškerá omezující pravidla, která dokáží muže, ženy a mladé lidi učinit nešťastnými.

Ale je to pravda? Co duchovní zásady, které dohromady tvoří to, čemu říkáme křesťanský způsob života? To, že člověk nemá chodit do divadla je pravidlo svévolně stanovené církví? To, že tanec je pro křesťana nevhodný, je rozhodnutí Boha nebo člověka? A co líčení se a nošení šperků? Líbí se to Bohu, nebo nelíbí? Jde o to, že každá část naší víry a našeho způsobu života by se měla pevně opírat o zásadu konat Boží vůli tak, jak je zjevena v Bibli. Láska k Bohu bude vždy vyvolávat otázku: „Jak se mám snažit, abych se vždy líbil Bohu“?

Odpověď na tuto otázku nacházíme ve spoustě pasáží Bible, které přinášejí náznaky a jasně napovídají, jak přinášet potěchu Bohu jako svoji radostnou dobrovolnou obět'. Je to jediná správná otázka

při uvažování o vhodnosti jakékoli činnosti nebo jednání. Co si o tom myslí Bůh? Nezáleží, co si o tom myslí ten či onen kazatel nebo jaký názor na to má ta či ona církev. Nejdůležitější otázka je tato: „Líbí se to Bohu nebo nelíbí?“ Když ryzí křesťan najde v Bibli text ukazující, že Bůh něco neschvaluje, neměl by o tom dále diskutovat. Boha milujeme tak, že se nemůžeme uvádět v nebezpečí, že se Mu znelíbíme. Měli bychom nacházet zálibu ve zjišťování a dělání věcí, které se líbí Tomu, kterého milujeme a věci, které se Mu nelíbí, bychom měli ze svého života okamžitě vylučovat.

Když jsou lidé zamilovaní, nemají potřebu si navzájem vyhrožovat nebo klást ultimata. Neustále hledají způsoby, jak projevit svou lásku a potěšit jeden druhého. Ti, kteří plní první Kristovo přikázání, nepovažují za nutnost jej pokládat za břemeno. Bůh hledá ty, kteří budou správně reagovat na ty nejmenší náznaky Jeho vůle. Nelíbí se mu ti, kdo musejí být k poslušnosti neustále nuceni strachem z potrestání. Bůh říká: „Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž choditi bys měl; dámť radu, oči své na tě obrátě. Nebývejte jako kůň a jako mezek, kteříž rozumu nemají, jejichž ústa uzdou a udidly sevřítí musíš, aby tobě neškodili.“ Ž.32,8,9.

Mnozí křesťané si dají říci jen s „uzdou a udidlem“. Reagují pouze na hrozby a poslouchají pouze ze strachu z potrestání. Bůh říká: „Chci, abyste byli napraveni mým pohledem.“ Pouze ti, kdo Ho milují nadevše a pozorně čekají na znamení, jak mu prokázat radost, rozeznají láskyplný napravující pohled. Čtou Bibli s jediným cílem – odhalit, co se Mu líbí – a bez váhání se podvolují každému zjevení Jeho vůle. *To je podstata pravého křesťanství – uspořádání všech oblastí svého života tak, aby byly v souladu s Jeho zjevenou vůlí, a to z lásky k Němu.*

Po tomto krátkém zastavení u toho, jak učinit lásku hlavním stimulem pro přijímání křesťanských životních zásad, se nyní můžeme podívat na to, jak to funguje v praxi. Můžeme sice použít kteroukoli z norem vystupování stanovených církví, vyberme si však věc, která vyvolává velkou nespokojenost, a sice líčení se a nošení šperků. Mnoho svědomitých členů církve zanechalo tohoto umělé-

ho ozdobování se pouze proto, že to žádá církev. To je ovšem velmi nešťastný motiv k čemukoliv v křesťanském životě. Doufám, že se mi v této kapitole podaří podat taková vysvětlení k církevním pravidlům v této oblasti, aby bylo jasné, že je nutno je dodržovat z osobního přesvědčení opírajícího se o lásku k Pánu a snahu přinášet Mu potěchu.

Kazatelé se setkávají s otázkami typu „Co je špatného na mém malém svatebním prstýnku? Vy myslíte, že mne Bůh nevezme do nebe prostě proto, že nosím tuto malou ozdobu?“ Mé srdce již bylo mnohokrát zdrceno a rozesmutočeno tímto negativním přístupem ke křesťanství. Všimněte si, co tato otázka naznačuje. Je jasné, že kazatel se sice chce dostat do nebe, ale snaží se zjistit, co všechno mu přítom projde. V jeho postoji se zračí ochota dělat pouze věci, k nimž je nucen příkazy typu „Udělej to, jinak bude zle!“

Ale tento přístup je špatný, velmi špatný! Opravdivý křesťan se neptá: „Kolik toho musím udělat, abych zůstal Božím dítětem?“, ale naopak: „Kolik toho mohu udělat, abych co nejvíce potěšil Boha, jehož miluji?“ To je ten správný pozitivní přístup založený na hledání Boží vůle ve všech otázkách a na takové lásce k Bohu, že člověk radostně poslouchá Jeho vůli tak, jak je zjevena v Bibli. Jakmile je tento předpoklad nesoucí sebou upřímný, láskyplný vztah k Bohu naplněn, stačí už jen vyhledat v Písmu svatém znamení Boží vůle ve věci líčení se a nošení pestrých ozdob. A to nyní učiníme.

V 1. Moj.35,1–4 čteme, že Bůh řekl Jákobovi, aby se se svou rodinou vydal do Bethel a udělal tam Boží oltář. Pro Jákoba to bylo posvátné místo, neboť zde kdysi došlo k jeho obrácení, po tom, co ve snu uviděl žebřík do nebe. Ale, než mohli být na tomto svatém místě posvěceni, Jákob ve druhém verši řekl „čeládce své“: „Odvrzte bohy cizí, kteréž máte mezi sebou.“ Jeho rodina si očividně osvojila některé místní zvyky, když se zdržovala v pohanské zemi. Určité předměty musely být před příchodem k oltáři odloženy, protože to byly pohanské věci. Ve 4. verši se dovidáme, o jaké věci šlo: „Tedy dali Jákobovi všechny bohy cizí, kteréž měli, i náušnice, kteréž byly na uších jejich; i zakopal je Jákob pod tím dubem, kte-

rýž byl u Sichem.“ V knize Soudců 8,24 se říká, že Izmaelitští nosili náušnice. Z kontextu jasně vyplývá, že tuto ozdobu nosili jako známku svého odpadlictví od pravého Boha. Ve 34. kapitole 1. Mojžíšovy se vypráví o hanebných hříších, které spáchali Jákobovi synové a dále zde čteme, že Jákob přišel před Boha, aby učinil slavnostní usmíření za ně a za svou rodinu. Byl to čas zpytování srdce a pokání. Bylo učiněno vše pro nápravu křivd a otevření cesty, kterou se k nim mohlo dostat Boží požehnání. Vzdali se cizích bohů a s nimi i zvyku nosit pohanské ozdoby. Náušnice byly odloženy.

Podobné okolnosti nápravy jsou popisovány ve 2. Moj.33,1–6. V předcházející kapitole se píše o hrozném odpadlictví, které se rozmohlo, když Mojžíš na hoře přijímal Desatero přikázání. Mnoho Izraelitů uctívalo zlaté tele, což přinášelo zkázu a zhubu, která ohrozila celý národ. Mojžíš je vyzýval, aby se káň, těmito slovy: „Posvětěž dnes rukou svých Hospodinu, jeden každý na synu svém a na bratru svém, aby vám dal dnes požehnání.“ 2. Moj.32,29.

V další kapitole jde Mojžíš ke „Stánku“, aby prosil u Boha za lidi, kteří byli stále ozdobeni svými pohanskými okrasami z doby bezuzdnosti a hříchu. Pokyn, který Bůh vydal k dosažení nápravy Izraele, zahrnoval změnu v oblékání stejně jako v případě Jákoba a jeho rodiny v dřívější době. Bůh řekl: „Mluv synům Izraelským: Vy jste lid tvrdé šíje; jakž jen jedinou vstoupím mezi vás, zahladím vás. Protož již, slož okrasu svou s sebe, a zvlm, co učiniti mám s tebou. I svlékli s sebe synové Izraelští okrasu své u hory Oréb.“ 2. Moj.33,5,6.

O postoji Boha k nošení těchto okras tedy nemůže být žádných pochybností. Bůh, který se nemění, jim řekl, aby tyto věci ze sebe sňali a dostavili se k soudu, aby se zodpovídali za své odpadlictví. Je vhodné zdůraznit, že tento zákaz byl uložen v souvislosti s jejich poutí do zaslíbené země. Bůh řekl: „A posli před tebou anděla, a vyženu Kananea, Amorea ... Neboť sám nevstoupím s tebou, protože lid tvrdé šíje jsi.“ 2. Moj.33,2,3. Je příznačné, že před tím, než mohli vstoupit do zaslíbené země, museli svléci své okrasu. Má to

něco do činění s námi? Ovšemže ano. Pavel nám v 1. Kor.10,11 oznamuje, že „toto všechno pak u figurě dalo se jim, a napsáno jest to k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa.“ Ve druhém verši přirovnává jejich zkušenost u Rudého moře k pokřtění a v sedmém a osmém verši se dotýká velkého odpadlictví Izraelitů, když si udělali zlaté tele, což je popsáno ve 32. kapitole 2. Mojžíšovy. Pak v 11. verši ihned vysvětluje, že tyto věci, které se jim staly, byly „k napomenutí našemu“. To může znamenat jen to, že Boží zacházení s nimi kvůli jejich odpadlictví nám má dát ponaučení. Jeho příkaz sundat okrasu před cestou do země Kanán, který pro ně vydal, platí i pro nás před naší cestou do nebeského Kanánu. Tato paralela je zde zcela zřejmá.

Nejranější zmínka v Bibli o líčení se je v<sup>o</sup>2. Král.9,30. Mnoho lidí se ptá na původ řeční „zmalovaná jako Jezábel.“ Odpověď se skrývá v tomto textu: „Potom Jéhu přijel do Jezreel. O čemž když uslyšela Jezábel, uličila tvář svou, a ozdobila hlavu svou, a vyhlédala z okna.“ Vyprávění o této ohavné pohanské královně, která zamordovala stovky Hospodinových proroků, čtenáři Bible dobře znají. Nalezení biblického původu líčení se u Jezábel na tento zvyk samozřejmě vrhá stín bezbožnosti. Ale za chvíli uvidíme, že líčení se bylo jednotným znakem pohanských a nevěřících žen v průběhu celé biblické historie.

Nejsřavější Boží odsouzení šperků, jaké lze nalézt v Bibli, je projevono ústy proroka Izaiáše. Nikde neobjevíme přímější a jednoznačnější vyjádření Božího vztahu k nošení ozdob. U Iz.3,16 Bůh nemluví o ozdobách obecně, nýbrž uvádí dlouhý výčet konkrétních věcí, které nosily „dcery Sionské“. Nyní se podívejme, jestli se Bohu, stejnému včera, dnes a navždy, nošení těchto věcí líbilo. „I dí Hospodin: Protože se pozdvihují dcery Sionské, a chodí s vytaženým krkem, a pasou očima, protulující se, a zdobna kráčejíce, i nohama svýma lákají ... V ten den odejme Pán okrasu těch nástrah, totiž poučnicku a halže, jablka zlatá a spinadla a čepce, birety a zápony, tkanice, puntky a náušnice, prsteny a náčelníky.“ Iz.3,16–21.

Zastavme se uprostřed tohoto vyjmenovávání a položme si tuto otázku: Jak Bůh tyto věci odstraní? Ve 4. verši následující kapitoly čteme: „Když Pán smyje nečistotu dcer Sionských ... v duchu horlivosti.“ Všimněte si, že Bůh o všech těchto věcech sloužících k ozdobování se hovoří jako o „nečistotě“. Dále pak velmi názorně líčí ty, kteří přečkají „smývání“ okras: „V ten den bude výstřelec Hospodinův ušlechtilý a slavný, a plod země výtečný a krásný, totiž ti, kteří zachováni budou z Izraele. I stane se, že kdož bude zanechán na Sionu, a pozůstaven bude v Jeruzalémě, svatý slouti bude, každý, kdož jest zapsán k životu v Jeruzalémě.“ Iz.4,2,3.

Prorok směle a jasně vyjadřuje odpor Boha vůči pýše, která se projevuje nošením ozdob. Bůh popisuje ženy po „smytí“ těchto umělých třepek jako „krásné“, „svaté“ a „výtečné“. Očividně neposuzuje krásu stejným způsobem jako my. Ženy na sebe nandaly všechny své šperky, aby se učinily krásné, ale Bůh řekl, že to je nečisté. Když to vše bylo „smyto“, řekl, že jsou „krásné“ a „výtečné“. Zde je třeba pochopit celý smysl této pravdy. Bůh používá slovo „krásný“ k označení své nevěsty – církve. „Panně krásné a rozkošné připodobnil jsem byl dceru Sionskou.“ Jer.6,2.

Své hodnocení tohoto druhu pýchy Bůh podtrhuje tímto vyjádřením: „Nestydatost tváří jejich svědčí proti nim; hřích zajisté svůj jako Sodomští ohlašují, a netají. Běda duši jejich, nebo sami na sebe uvodí zlé.“ Iz.3,9. Je tedy naprosto nepochybné, že zdobit svůj zevnějšek okrasami je nevhodné. Jejich příkrášlované tváře představovaly takovou ješitnost, že Bůh použil ženské líčení se jako příklad otrlé nestoudnosti.

Na tomto místě je vhodné uvést, že Bůh označil prsteny jako „nečistotu dcer Sionských“. O jakých prstenech hovořil? Studenti nejvyššího ročníku střední školy by okamžitě odpověděli: „Můj školní prsten je znakem toho, že jsem v posledním ročníku. Nenosím jej jako ozdobu. Bůh mluvil o jiných prstenech.“ Svobodný zednář by svůj zednářský prsten hájil téměř stejnými slovy: „Bůh nemluvil o mém prstenu. Ten je jednoduše symbolem toho, že patříím do lóže.“ Dále máme prsteny, kterým se říká měsíční kameny, snubní prsteny a svatební prsteny – ty mají také symbolický vý-

znam. Jak pohodlné je ospravedlňovat právě ten prsten, který zrovna nosíme a prohlašovat, že Bůh přímo o něm nemluvil. Ale jak víme, že nemluvil právě o tom, který nosíme? Není opovržlivé myslet si, že Bůh u toho, který nosíme, dělá výjimku jen proto, že se jej nechceme vzdát?

Proč vlastně hledáme řešení této oblasti v Bibli? Nesnažíme se „zjistit, co se dobře líbí Bohu“? Nehledáme způsoby jak sami vymyslet, co by se Mu mělo líbit. Naším jediným cílem je zjistit Jeho vůli, abychom ji mohli vykonávat. Boha milujeme tak, že se nemůžeme uvádět v nebezpečí, že se Mu znelíbíme. Z tohoto důvodu opravdový křesťan nehledá různé vytáčky, proč je jeho druh prstenu přijatelný a nevykrukuje se jednajíce proti Boží vůli. Odložte všechny prsteny. Není snad naprosto zřejmé, že pokud by bylo možno obhájit jeden prsten jako symbol něčeho, pak by mohly být obhájeny všechny podobné prsteny? V Bibli nemůžeme v žádném případě najít precedens pro nošení nějakého hmotného znaku manželství. Historie svatebního prstenu je poskvrněna pohanským uctíváním slunce a papežskou pověřivostí. Žádný argument uváděný na jeho podporu nemá žádnou váhu ve srovnání s jedinou zde podstatnou skutečností, kterou je to, že *se nelíbí Pánu!* Tělesně smýšlející křesťan by mohl tvrdit, že není přímo zřejmé, že člověk bude zatracen za nošení prstenu. Ale křesťan, který nadevše miluje Boha, by odpověděl, že stačí vědět, že se to našemu Milovanému a Příteli prostě nelíbí.

Mimochodem existuje spousta historických důkazů pohanského původu nošení svatebního prstenu. John Henry Newman po tom, co se vzdal anglikánství, aby se později stal kardinálem římskokatolické církve, napsal toto: „Aby Konstantin nové náboženství postavil do příznivého světla před pohany, přenesl do něj ozdoby lidského zevnějšku, na něž byli zvyklí. Tuto věc není nutno rozpitvát s horlivostí protestantských autorů, kterou zná většina z nás. Používání chrámů a jejich věnování určitým svatým... kadidel... svící... svěcené vody... procesí... *prstenu při sňatku*, obracení k východu, pozdějších symbolů... to vše je pohanského původu a posvěceno



svým přijetím ze strany církve.“ *Esej o vývoji křesťanského učení*, str. 373 (Zdůraznění kurzívou v textu přidáno).

Prorok Jeremiáš stejně jako řada dalších autorů Starého zákona uvádí další vysvětlení k lidem, kteří nosili umělé ozdoby. Bůh působil na tyto svaté muže, aby církev prorocky přirovnávali k ženě. Když se Boží lidé dostali na scesti, byli prorokem vypodobněni jako děvka nebo nevěrná žena. A tak v Bibli čteme pasáže jako je tato: „Ty pak pohubena jsi, což činiti budeš? Ačkoli obléčíš se v šarlat, ačkoli se ozdobuješ ozdobou zlatou, ačkoli líčíš tvář svou líčidlem, darmo se okrášluješ. Pohrdají tebou frejři, bezživotí tvého hledají.“ Jer.4,30.

Prostřednictvím Ezechiela Bůh přirovnal svůj odpadlický lid Judej a Izraele ke dvěma děvkám jménem Aholá a Aholiba. Jeho popis jejich nestoudných okras přesně vystihuje oplzlost jejich chování. „Nadto, že vysílaly k mužům, jenž by přišli zdaleka, kteříž, jakž posel vyslán k nim, aj, hned přicházivali. Jimž jsi se umývala, a tvář svou líčila, a okrašlovala se okrasou.“ Eze.23,40.

Ozeáš vyjadřuje stejnou myšlenku, když popisuje licoměrnost Izraelitů. Odpadlictví je opět názorně přirovnáno k ozdobené ženě: „A budu na ní vyhledávati dnů Bálů, v nichž jim kadí, a ozdoběci se náušnicemi svými a záponami svými, chodí za frejři svými, na mne se pak zapomíná, praví Hospodin.“ Oz.2,13.

Líčení se a nošení šperků je v Bibli dále a dále spojováno se hříchem, odpadlictvím od víry a pohanstvím. Když se lidé odvrátili od Hospodina, začali používat ozdoby, kterými, jak řekl Izaiáš, „hřích... svůj... ohlašují“. V Bibli je na mnoha místech zcela jasně bez jakýchkoli dvojznačností vysvětlena pravda – šlechetnému Bohu nebes se tyto věci nelíbily a používal je ke znázornění odklonu od plnění Jeho vůle.

Když se podíváme do Nového zákona, je to ještě jasnější. Jan v knize Zjevení popisuje hříšnou ženu v šarlatovém rouchu (symbolizující perlametovou církev) jako ozdobenou „zlatem a kamením drahým i perlami, mající koflík zlatý v ruce své, plný ohavnosti a nečistoty smilstva svého.“ Zjev.17,4.

Věrná církev je naopak vylíčena ve Zjev.12,1 jako „žena oděná sluncem“. Tato žena je ve Zjev.21,9 nazývána Kristovou nevěstou. Všimněte si, že Kristova nevěsta nenosí žádné ozdoby. Tyto symboly pravého a falešného náboženství jsou dalším prostředkem zdůrazňujícím mínění Boha o používání umělých ozdob.

Nakonec ještě dvě pasáže z rukopisů Petra a Pavla odhalující pevný, zásadový postoj prvotní církve k této věci. Oba tyto oddaní Boží služebníci měli mezi učedníky velmi vlivné postavení a jejich listy naplněné Duchem svatým přinášejí názor apoštolské církve, proti kterému nelze absolutně nic namítat. Pavel napsal: „Takž také i ženy aby se oděvem slušným s stydlivostí a s středností ozdobovaly, ne křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem, aneb perlami, aneb drahým rouchem, ale (tak, jakž sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnosti) dobrými skutky.“ 1. Tim.2,9.10.

Petr se vyjádřil velmi podobně a obrátil se na křesťanky, které měly nevěřícího manžela: „Tež podobně i ženy buďte poddané mužům svým, aby, byť pak kteří i nevěřili slovu, skrze pobožné obcování žen bez slova získání byli. Spatřující v bázni svaté vaše obcování. Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v zplétání vlasů, a províjení zlatem, aneb v odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božím velmi drahý jest.“ 1. Petr.3,1-4.

Tato Petrova slova obsahují rady pro každou vdanou křesťanku v dnešní době a týkají se jednoho velmi komplikovaného problému, který pronásleduje křesťanské ženy, jejichž muži jejich víru nesdílejí. Jak daleko by měla věřící žena zacházet ve snaze líbit se svému neobrácenému manželi? Petrova rada je jasná a přímá – z pravdy a zásad vůbec neslevovat. I když ženě není dovoleno mluvit o své víře, může svého muže „získat“ svým „pobožným obcováním“. V některých překladech je místo výrazu „obcování“ použito příhodnější slovo „chování“.

A podívejme se také, jak se chování takové křesťanské manželky bude projevovat. Petr tvrdí, že svého muže „získá“ mnohem snadněji, když odloží „zevnitřní“ ozdoby. Duch Boží jistě předvídal dilema manželky, která cítí, že by měla nosit svatební prsten, aby

se líbila svému muži, ale uvědomuje si, že by se to nelíbilo Bohu. Z výše uvedeného textu je naprosto jasné, že Bůh by měl dostat přednost a že toto rozhodnutí pomůže manžela „získat“ mnohem více než jakékoli jiné jednání. Stovky evangelistů a kazatelů by mohly dosvědčit, že je to pravda. Ženy, které nakonec přivedou své muže k víře, pevně třímají vzyčtenou korouhev Božího Slova. Ženy, které svého nevěřícího druha „nezískají“, tuto korouhev nechávají v různých maličkostech klesat, aby se mu přizpůsobily.

Může se zdát, že v tom je rozpor, ale výsledky z praxe hovoří jasně. Pokud žena nežije podle všech zásad své víry, její muž z toho usuzuje, že víra pro ni nemůže být příliš důležitá. Nečiní si žádné výčitky, když dělá něco, kvůli čemu se jeho povolná žena ani nemusí příliš přemáhat. Ale pokud žena zaujímá pevný postoj a snaží se zalíbit ze všech nejvíce Pánu, a to i tváří v tvář manželově nelibosti, na manžela to hluboce působí a vidí, že na tom „jakémsi“ náboženství opravdu něco je. Se svými skutečnými pocity se však asi nesvěří. Může vyjadřovat velké rozhořčení, ale pevný, zásadový postoj jeho ženy v něm bude vzbuzovat utajovaný respekt a obdiv.

Na tomto místě musíme také zvážit argumentaci uváděnou manželkami, které se nechtějí rozloučit se svým svatebním prstenem. Říkají: „Svého prstenu se nechej vzdát, protože ukazuje, že jsem vdaná. Na svého manžela jsem hrdá a chci, aby to, že jsem vdaná, každý věděl. Myslím si, že manželství je nejposvátnější a nejdůležitější věc.“ Na těchto upřímných argumentech nemůže nikdo najít nic špatného. Každá žena by svého muže měla milovat a být na něho hrdá. Manželství je důležité a manželka by měla chtít, aby každý věděl, že je vdaná. Ale zeptejme se takto: Je v lidském životě něco, co je důležitější než manželství? Ano, je v něm jediná věc, která je důležitější, než být zaslíben životnímu druhovi, a to být zaslíben Kristu. Požadavky lásky ke Kristu jsou jedinými požadavky, které by měly mít vždy přednost před požadavky lásky k manželovi nebo manželce. Ve světle všech přesvědčujících důkazů v Bibli jsme poznali, že ozdoby se nelíbí Pánu, našemu Milovanému. Je pravda, že svatební prsten každému řekne, že žena je zaslíbena svému manželovi, ovšem řekne ještě něco jiného. Řekne, že se roz-

hodla líbit se svému muži místo Pánu Ježíši. Prozradí, že něčí vůle nadřazuje nad Boží vůli zjevenou v Bibli. Jako takový nese světu špatné svědectví.

Někdo bude možná namítat, že takový závěr je příliš tvrdý. Některé ženy přesvědčeně řeknou: „Jak můžete mou křesťanskou víru posuzovat podle takové drobnosti, jakou je prsten nebo malá ozdoba?“ Ne, tak to není. Tím, co je posuzováno, je láska k Bohu a Bible jasně ukazuje kritéria pro toto posouzení. Potřebné je nejen dodržování jasně stanovených Božích příkázání, ale také oprostění se od všeho, u čeho zjistíme, že se Mu to nelíbí. Zde je důkaz: „A zač bychom ho koli prosili, bēfeme od něho; nebo příkázání jeho ostříháme, a to, což jest libého před obličejem jeho, činíme.“ 1. Janova 3,22.

Chci upozornit na dvě věci vždy prováděné pravými křesťany. Nejen že se řídí jednoznačnými, přímými požadavky, které Bůh stanovuje ve svém zákoně, ale jdou ještě dále a pátrají po všem, co by se Mu líbilo. Jinými slovy, řídí se příkazem: „Vždy se snažte zjistit, co se nejvíce líbí Bohu“. Efez.5,10 (překlad z dvacátého století). Nejlepším příkladem naplňování tohoto náboženského pravidla byl Ježíšův život a Jeho rady. Řekl: „Neopustilť mne samého Otce; nebo což jest jemu libého, to já činím vždycky.“ Jan 8,29. Přímá příkázání jsou jasná i pozemskému člověku, ale drobnosti, které se líbí Bohu, jsou odhaleny pouze milujícímu srdci křesťana, který hledá v Písmu svatém znamení Jeho vůle.

Existuje velmi důležité svědectví o těch, kdo budou při příchodu Ježíše spaseni. Obrazem na ně je Enoch, který „přenesen jest, aby neviděl smrti... Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu.“ Židům 11,5. Pavel líčí slavný příchod Krista v 1. Tess.4,16. Popisuje zde vzkříšení spravedlivých mrtvých a v následujícím verši nanebevzetí spravedlivých živých. Ale těm svatým, kteří by měli být připraveni k „přenesení“, řekl: „Dále pak bratři, prosíme Vás, a napomináme v Pánu Ježíši, ... kterak byste měli choditi, a líbiti se Bohu.“ 1. Tess.4,1. Jedním ze znaků těch, kdo jsou vykoupeni ze země, je jejich snaha ve všem se líbit Bohu.

Poslyšte, pokud víte, že určitá věc se líbí a dělá radost Bohu, a přesto ji odmítáte dělat, co ve skutečnosti děláte? Děláte radost někomu jinému místo Boha. Možná řeknete: „To je ale opravdu jen drobnost.“ Samozřejmě, že je to drobnost, ale lásku ve skutečnosti dokazujeme drobnostmi, které děláme jeden pro druhého. Zeptejte se kterékoli ženy v domácnosti, jestli to tak není. Její muž jí možná dal k narozeninám pračku a ona byla velmi ráda. Ale kdyby někdy domů přinesl květiny a řekl: „Drahá, dneska místo Tebe utřu nádobí“, každá žena vám řekne, že to znamená více než pračka. Proč? Protože jeho opravdové city jsou odhalovány více různými drobnostmi než velkými věcmi, které jsou víceméně očekávány. Bohu se líbí, když dodržujeme Jeho Desatero přikázání, ale svou lásku prokazujeme více, když jdeme dále za tato přikázání, abychom se Mu líbili v drobnostech, které jsou ukázány v Bibli.

Dobro a zlo nikdy nebylo a nikdy by nemělo být měřeno podle velikosti. Větší problém než velikost hříchu představuje pro křesťana povaha hříchu. Bible prozrazuje, že líčení se, nošení prstenů atd. se Bohu nelíbí. Boží Slovo neříká, že líčení se je špatné od určitého stupně nebo že se Spasiteli nelíbí prsteny určitého typu nebo od určitého počtu. I to nejmenší úmyslné porušování Boží vůle zjevené v Bibli je vážná věc. Ukazuje na vnitřní hlas bouřící se proti tomu, aby Bůh byl stavěn na první místo. Ďáblův oblíbený argument je dnes „Jen trochu nevdá.“ Takto hloupě reagoval Lot, když ho andělé vyzývali, aby utekl na horu. Žadonil o svolení, aby mohl jít do jiného města blízko Sodomy a Gomory. Jeho důvod zněl: „Však pak neveliké jest.“ I. Moj.19,20. Dokážete pochopit proč chtěl jít do dalšího města po tom, co v Sodomě přišel o vše, co měl? Přesto dnes řada křesťanů používá stejnou argumentaci. Vedou diskuze a hašteří se nad velikostí svých prstenů neboli nad velikostí své opovázlivosti.

Ďábel se raduje, když se dozvídá, že se lidé pokoušejí rozhodovat, jak hodně by měli porušovat Boží vůli. Nikdy nezapomínejte, že nejdůležitější není míra odchylky od biblické zásady, ale že hlavní problém představuje samotná existence takové odchylky.

Velikost učiněného kroku není až tak důležitá jako směr, kterým vede.

Kazatelé jsou někdy obviňováni, že z nošení svatebního prstenu dělají příliš velký problém, protože žádají, aby si jej kandidát před křtem sundal. Zkušenosti však ukazují, že problém nespočívá vůbec v prstenu. Prsten je pouhým znakem mnohem závažnějšího problému – absence plné oddanosti. Když se srdce podvolí a Bůh je učiněn nejdůležitější věcí v životě, žádný takto obrácený člověk nedovolí, aby ani malý prstýnek stál v cestě jeho spojení se s Kristovým tělem při křtu. Jestliže je láska ke Kristu silnější než láska k sobě sama nebo k manželovi či manželce, pak není dovoleno, aby ji něco stálo v cestě, natožpak malý kovový prstýnek.

Nyní se zaměříme na další oblast biblických důkazů v této věci, kterou někteří považují za nejpřesvědčivější ze všech. Jde o odpověď na námitky vznášené těmi, kteří stále ještě nejsou přesvědčeni, že šperky se Bohu nelíbí. Je nejjasnější, jaká může být a strhává poslední obrannou pevnost obhájců nošení svatebního prstenu.

Než přejdeme k Pavlovu výmluvnému pojednání na toto téma, řekněme si věc, která je dobře známá všem, kdo věnují všechen čas získávání duší. Ti, kteří trvají na nošení svých ozdob, se po tom, co se stali členy církve, stali také kamenem úrazu na cestě dalších lidských duší směřujících do církve. Téměř každý evangelista nebo kazatel by mohl ranit vaše srdce vyprávěním o mužích a ženách, kteří se k církvi obrátili zády již téměř v baptisteriu vlivem nedůslednosti některých členů církve. Po tom, co byli naučeni plné pravdě Bible o křesťanských zásadách, jsou šokováni, když vidí členy a někdy i činovníky církve nosit prsteny nebo jiné ozdoby. Řada z nich se nakonec se zklamáním obrátí a odmítne do církve vstoupit.

Někdo určitě namítne: „Neměli by se tolik dívat na lidi. Měli by přijmout pravdu, protože je to pravda.“ To je velmi správné, ale pamatujte, že máme co do činění s dušemi, které hledají mezery v neoblíbeném poselství Bible. Naším úkolem je každou mezeru trpělivě odstraňovat a čelit každému argumentu proti, aby se tito lidé nakonec s plnou poslušností podvolili. Je jasné, že mají právo oče-

kávat od církve uplatňování toho, co káže. Několik nedůsledných členů může zmařit měsíce kazatelova zbožného úsilí a přípravy uchazečů. Není vůbec dobré, když někdo je kamenem úrazu na správné cestě jiného.

Pavel napsal nejvážnější varování těm, kdo by odradili být jedinou duší na cestě ke křesťanství: „Nesuďmež tedy více jedni druhých, ale toto raději rozsuzujte, abyste nekladli úrazu neb pohoršení bratru“. Řím.14,13. Ježíš se jasně vyjádřil k přesně stejnému tématu až na to, že popsal obludnost toho, když někdo způsobí, že na správné cestě klopýtne dítě. Význam Jeho slov se pro nás asi zvýší, když si je přečteme s myšlenkou na učitele dětských sobotních školek. „Kdo by pak pohoršil jednoho z malíčkových těchto věřících ve mne, lépe by jemu bylo, aby zavěšen byl žernov osličí na hrdlo jeho, a pohřžen byl do hlubokosti mořské.“ Mat.18,6. Skutečně závažná slova! Ale o nic závažnější než ostudnost, kterou popisují – svedení malých dětí, které pohlížejí na učitele jako na příklad, na scestí. Jak často malá děvčátka vyslovují pochybnosti o zásadách v Bibli týkajících se prstenů, když vidí prsten na prstě oblíbeného učitele.

Ve školce v jednom sboru si malé děvčátko velmi oblíbilo učitelku, která nosila svatební prsten. Během bohoslužby mu bylo často povoleno sedávat s ní a s jejím manželem. Protože tito dva neměli vlastní děti, dělalo jim velkou radost, když s nimi mohla sedávat tato dobře vychovaná holčička. Obvykle si hrála s věcmi v kabelce své učitelky, ale protože k ní cítila velkou náklonnost, většinu doby se tiskla k její ruce. Když jednou při sobotním kázání učitelka sklonila k děvčátku zrak, uviděla, že jí stáhlo svatební prsten a dalo jej na svůj prstík. Trochu znejistěla, vzala si prsten zpět a nasadila si jej zpět na prst.

Týden co týden s velkými rozpaky pozorovala posedlost malého dítěte tímto prstenem. S velkým zalíbením si s ním hrálo a často zkoušelo jí prsten nenápadně sundat, aby si jej mohlo navlékat na své dětské prstíky. Jeho rostoucí okouzlení tímto zlatým kroužkem jí začalo dělat stále větší starosti. Protože věděla, co o ozdobách učí Bible, její svědomí nebylo klidné již od doby, kdy svůj prsten zača-

la nosit. Nyní se ani nemohla naplnit věnovat bohoslužbám, protože se snažila odvrátit pozornost této dívenky od své ozdoby.

Nakonec se rozhodla ji nadále nenosit. Pod vlivem hlubokého poznání, že „klade úrazu“ tomuto dítěti, svůj „pohoršující“ prsten jednou provždy sundala. Později se se svou zkušeností svěčila svému kazateli a popsala pocit viny, který ji trápil, protože uvedla nevínoučkou malou holčičku v pokušení.

„Já ale na prstenech nevidím nic špatného. Proč bych měl být pokrytec a sundávat je pouze proto, abych na někoho zapůsobil?“ Na tuto otázku Pavel odpovídá s ohromující přesvědčivostí v 1. Korintským 8,1–13. Celá tato kapitola pojednává o pokrmích obětovaných modlám. Věřící v dávné minulosti byli v této záležitosti rozdělení na dva tábory. Nežidovští křesťané, kteří byli dříve pohany, byli přesvědčeni, že je nesprávné jíst maso, které kdysi obětovali modlám. Přestože již byli křesťany, stále pocítovali, že jedení tohoto pokrmu znamená určité vyjadřování poddanství modle. Na druhé straně židovští křesťané, kteří přešli na křesťanskou víru z judaismu, tento pokrm pokládali za plně vhodný k jídlu. Jelikož toto maso nebylo „nečisté“ a bylo prodáváno společně s dalšími druhy masa na trhu, židovští křesťané jej kupovali bez jakýchkoli výčitek svědomí.

Spor mezi těmito dvěma skupinami byl tak vážný, že Pavel mu nakonec musel věnovat značně dlouhou pasáž v 1. Kor. 8. Všimněte si jeho rozhodnosti v této záležitosti: „A protož o pokrmích, kteříž se modlám obětují, víme, že modla na světě nic není a že není jiného žádného Boha než jednoho... Ale ne ve všechť jest to umění. Nebo někteří s svědomím pro modlu až do dnes jako modlám obětované jedí, a svědomí jejich, jsuci mdlé, poškvřňuje se... Ale vízte, aťby snad ta vaše moc nebyla k urážce mdlým. Nebo uzří-li kdo tebe, majícího známost, a ty sedíš při pokrmu modlám obětovaném, zdalíž svědomí toho, kterýž jest mdlý, nebude přivedeno k tomu, aby také jedl modlám obětované? I zahyne pro to tvé vědění bratr mdlý, za kteréhož Kristus umřel. A tak hřešice proti bratřím, a urážejíce svědomí jejich mdlé, proti Kristu lžešite.“ 1. Kor.8,4–12.

Tyto nesmírně působivé verše jsou se svým duchovním zaměřením na lásku k bližním ještě větším apelem na ty, kteří si myslí, že si mohou v církvi dovolit nosit prsteny. Větším proto, že ozdoby jsou zavrženy Bohem, zatímco pro maso obětované modlám to neplatilo. Přesto Pavel řekl, že jíst takový pokrm je hřích, protože to je „k urážce“ neboli na překážku jinému. Protože prstny „kladly úrazu“ bližním křesťanům stejným způsobem, nemůžeme se vyhnout závěru, že tento přestupek je taktéž hříchem proti Kristu.“

To nás přivádí zpět k ústřednímu tématu této malé knížky – lásce. Ať se na křesťanské zásady díváme z hlediska lásky k Bohu a přinášení Mu potěchy, nebo z hlediska lásky k bližnímu, výsledek je tentýž. Jde prostě o to, že sebe sama je třeba klást až na poslední místo. Člověk s vírou založenou na takovéto lásce se neuspokojí s pouhým naplňováním litery Desatera přikázání a každý den pátrá v Božím Slovu po znameních Jeho vůle. Jak nám připomíná Jan: „Přikázání Jeho ostříháme, a to, což jest libého před obličejem Jeho, činíme.“ 1. Jana 3,22.

Mohu se zeptat na něco k tomu, co jste se zde zatím dočetli? Vzbudilo to ve vás pochybnosti o správnosti nošení ozdob? Svědčí ukázky všech těchto veršů z nejrůznějších míst v celé Bibli, že proti tomuto zvyku lze vznést námitky? Jeden manželský pár říkal: „Přesto nejsme přesvědčeni, že Bůh by nás kvůli nošení malého šperku nepustil do nebe.“ Zeptal jsem se jich: „Dobrá, myslíte si tedy, že za jeho nošení nebudete zatraceni, ale nevbuzují ve vás všechny tyto pasáže z Bible alespoň určité pochybnosti o tom, že se tento zvyk setkává s plným souhlasem Boha?“ „Ale ano,“ reagovali: „musíme připustit, že nad touto věcí visí určitý závoj nejistoty.“ Má další otázka zněla: „Myslíte, že je zde desetiprocentní možnost, že nošení vašeho prstenu se Bohu nelíbí?“ Po chvílce přemýšlení oba souhlasili, že nejméně tak velká možnost existuje. Potom jsem položil tuto otázku: „Stojíte teď na pokraji křtu a úplného odevzdání svých životů do rukou Pána Ježíše Krista; chcete na sebe vzít desetiprocentní riziko, že se nebudete líbit Hospodinu, který za vás položil svůj život?“

Oba pomalu natáhli ruku a začali své prsteny sundávat. „Ne,“ řekl muž: „Nechceme se vystavovat ani nejmenší možnosti, že se Mu nebudeme líbit. Chceme následovat Ježíše se vším všudy. Jelikož jsou zde pochybnosti, nebudeme riskovat a přikloníme se jednoznačně na Jeho stranu.“

Nebudu se pokoušet tvrdit, že takové podvolení se je jednoduché. Ježíš řekl: „Chce-li kdo přijít za mnou, zapři sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.“ Luk.9,23. Mistr mluvil o nutnosti říci „Ne“ svému já. Říkal, že každý jej bude muset porazit něčím, čeho se vlastní já nechce vzdát. Člověk, který přichází ke Kristu a učí se Jeho způsobům, musí zapřít vlastní já, neboli říci „Ne“ něčemu, čeho se jeho přirozenost nemíná vzdát a zoufale žádá, aby se tak nestalo. Právě je to je zapření sebe sama. Lidé v této zkoušce selhávají z nejrůznějších důvodů. Poznal jsem některé, kteří nedokázali zapřít sebe sama ve věci peněz. Poslušnost vůči Bohu by mohla ohrozit jejich postavení v zaměstnání nebo přivodit snížení jejich platu a oni nebyli ochotni říci „Ne“ své lásce k penězům. Jiní by se museli vzdát přátel, aby mohli následovat Krista se vším všudy a své přátele si nebyli ochotni odepřít. Do cesty mnoha lidí se zase postavila chuť, protože nebyli ochotni odepřít si alkohol, tabák či nečistá jídla tak, jak to žádá Bible. Někteří ve zkoušce neobstáli kvůli pýše a samolibosti. Nebyli ochotni odepřít si pýchu projevující se v jejich oblěkáni.

Vždy je zajímavé pozorovat, jak pravda vyhání lidi z řad evangelizovaného obecnostva. Nikdo neodchází, dokud nezačneme vysvětlovat Boží požadavky, k jejich splnění je nutná změna způsobu života a chování. Kdybychom nekázali vše, co radí Bůh, většina posluchačů by s ochotou kladně reagovala na naši výzvu. Když pravda začíná vadit zamilovanému hovnění si vlastního „já“, dochází k boji. Zkoušky v podobě svěcení soboty, desátků a správné stravy, to vše je zaměřeno na určitý prvek povahy vlastního já. Mnozí selhávají v každé z těchto věcí. Je však na povážnou, že největší bitva nastává, když se Boží vůle dotkne oblasti lidské pýchy. Samolibost je hluboká a vše prostupující. Sebeláska má na tisíc tváří a projevuje se mnoha rafinovanými způsoby.

Zapamatujte si, že ďábel použije vlastního „já“ každé již téměř vítězné duše k poslednímu zoufalému výpadu proti Boží vůli. Jen ti, kdo celým srdcem, duší i myslí milují Krista, budou schopni nebo ochotni podvolit se Mu na požadovaných 100 procent. Nejšťastnější lidé na světě jsou ti, kteří nedopustí, aby cokoliv stálo v jejich cestě k tomu, aby se ve všem libili Bohu.

Jak jsem právě uvedl, křesťané, kteří žijí pro to, aby se libili svému Spasiteli a Vykupiteli, jsou nejšťastnějšími lidmi na světě. Ježíš řekl: „Budete-li zachovávatí příkázání má, zůstanete v mém milování, jakož i já příkázání Otce svého zachoval jsem, i zůstávám v jeho milování. Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala v vás, a radost vaše byla plná.“ Jan 15,10.11. Není tedy divu, že plně oddaní křesťané jsou tak snadno rozpoznatelní. Z jejich nitra vyzařuje jas a radost, která mění dokonce výraz ve tváři. Odložili sice světské ozdoby, ale přijali ozdoby Ducha svatého, které je okamžitě odlišily. Některé ženy se po sundání svých šperků cítí skoro jako nahé, ale velmi brzy rozpoznají, že Bůh nahradil umělé pravým. David napsal: „Pročž k němu patřiti budou, a sblíhati se, a nebudou zahanbeny tváří jejich.“ Ž.34,6.

„Nový vzhled“ nově narozeného křesťana způsobil údiv světa. Boží dítě dostává za každou špatnost, které se vzdá, duchovní náhradu. Jak řekl Pavel: „Odvrzmež tedy skutky temnosti, a oblecme se v odění světla.“ Řím.13,12. A uvědomte si, jak působivá změna to může být, když jde o oděv a o ozdoby člověka. V Bibli se mluví o Kristově nevěstě, když Iziaš proti sobě staví svatební šaty Božího lidu a šaty světa: „Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti přioděl mne jako ženicu, kterýž se strojí ozdobně, a jako nevěstu okrašluje se ozdobami svými.“ Iz.61,10.

Tomuto důležitému místu je třeba věnovat důkladnou pozornost. O charakteru a zkušenostech člověka vypovídá hodně jeho tvář. Naše nejmocnější křesťanské svědectví může být prostě svědectví našeho zářícího obličje. Právě o to se opírá jeden z nejpřesvědčivějších argumentů proti líčení se, jaké jsem kdy slyšel. Frances Parkinson Keyesová, známá katolická spisovatelka, uvedla k otáz-

ce, proč nikdy neupravovala svůj obličej nebo vlasy umělými ozdobami, toto vysvětlení: „Čtvrt století života by se mělo na tváři ženy podepsat mnohem významněji než jen několika vráskami a párem nepříjemných faldů pod bradou. Za tuto dobu důvěrně poznala bolest i radost, veselí i žal, život i smrt. Bojovala a odolala, prohrávala a nakonec zvítězila. Ztratila a opět získala víru. V důsledku toho by měla být moudřejší, vldnější, trpělivější a tolerantnější, než když byla mladší. Její smysl pro humor by měl vyzářet, její rozhled by se měl rozšířit a její city by se měly prohloubit. A to vše by mělo být vidět. Pokud se bude snažit vymazat známky stárnutí, vystavuje se nebezpečí, že zároveň zničí stopy zkušenosti a vyzrálého charakteru.“ *Slova inspirace*, str. 198.

Jak obrovská pravda je obsažena v této úvaze! Křesťanky musejí nést svědectví výrazem své tváře. Spravedlnost, důstojnost, neposkvrněnost a neochvějná víra v Boha – tyto vlastnosti se často zřetelně projevují přímo ve tváři. Právě to snad měl na mysli Ježíš, když řekl: „Tak svět světle vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“ Mat.5,16. Duchovní světlo a jas vyzařující z nepřikrášlené tváře může přitáhnout větší pozornost k náboženství Ježíše Krista než třeba deset kázání nebo biblických vyučování.

Tématu umělých ozdob jsme věnovali tak velký prostor proto, abychom ukázali, jak láska vede k Bibli, k pátrání po tom, co se líbí Bohu. Stejně dobře jsme mohli použít jiné příklady křesťanského stylu života. Stejně zásady přinášejí stimuly k tomu, abychom se Mu vždy snažili líbit v tom, jak se stavíme k tanci, kinu, hazardním hrám, stravovacím návykům a oblékání. Stejně přesvědčivě by bylo možno ukázat, že tato vysoká měřítka církve nejsou dána žádnými rozhodnutími nějakých komisí, nýbrž Boží vůlí zjevenou v Jeho Slově.

Už dříve jsme se zmínili o zákeřném pronikání nevině vyhlázejícího televizního přístroje do lidských domovů. Protože jsou občas vysílány programy, které splňují nároky Bible na pravdu, neposkvrněnost atd., je snadné podlehnout argumentu, že televize bude v rodině používána jako vzdělávací nástroj. Bývají činěna slavnostní prohlášení, že bude povoleno sledování pouze opravdu kvalitních programů. Ale budme upřímní a nalijme si čistého vína. Jak dlouho se sledování televize řídí těmito omezujícími opatřeními? Uhlídat vše se stává skoro nemožné, protože i v některých, na první pohled bezvadných pořadech, se objevují nevhodné prvky. Stává se tak pro nás téměř nemožné a značně vyčerpávající neustále se rozhodovat, co lze ještě tolerovat, a co nikoli. Unavuje nás nejistota nad tím, kde máme vymezit hranici, zda může pár rouhavých slov znehodnotit celý hodinový dokumentární pořad. Dveře se otevírají stále více a rozlišovací schopnosti se přizpůsobují silicímú proudu pokleslých výjevů a scén. Pod vlivem občasného používání vulgárních slov oblíbenými televizními hlasateli zpráv je omlouván neslušný jazyk. *V poslední době jsme toho svědky i u poslanců, ministrů, premiéra a jiných, kteří zhrubli ve svém vyjadřování nejen vůči sobě při parlamentních jednání, ale i vůči médiím a lidem, kteří jim svými hlasy udělili mandát je zastupovat. Vulgarizmy a porušování etiky se stává v ČR v posledních letech zcela běžným folklórem. Tento trend již dokonce pronikl mezi křesťany a nežádka jsme svědky podobných trendů i u představitelů církve. – pozn. vydavatele.* Řada reklam je protkána narážkami, které znevažují křesťanské mravní zásady.

Čím dál méně se dá věřit, že pečlivý výběr pořadů údajně nepřinese snížení duchovní citlivosti. Útržky a úsloví obhroublé mluvy se vkrádají i do některých nejdoporučovanějších vzdělávacích pořadů. Mnozí tvrdí, že se s tímto druhem jazyka musíme naučit žít, protože nás neustále obklopuje. Je pravda, že často slyšíme obhroublosti světa kolem nás, ale měli bychom se záměrně vystavovat tomu, čemu se můžeme vyhnout?

Většina z nás při chůzi po ulici svádí ve snaze odvracet se od pokoušejících výjevů hříchu, kterým se nemůžeme vyhnout, těžký boj. Všude kolem existuje dostatek pokušení k tomu, aby nás zaměstnalo a zabralo veškerý náš čas a úsilí, aniž bychom další zdroj pokušení museli úmyslně umisťovat do obývacího pokoje.

Mnozí si neuvědomují, že hřích může být i v pohledu. Kdyby někdo přišel ze zadu k matce Evě v zahradě a zeptal se jí co dělá před zakázaným stromem, pravděpodobně by odpověděla: „Jen se dívám.“ Ale tyto Eviny pohledy vedly ke všem těm nesmírným strastem a konečné smrti pro miliardy lidských bytostí v šesti tragických tisíciletích.

Král David si odpoledne zdřiml a když procitl, úplně náhodou spatřil překrásnou ženu svého souseda, jak se koupe na své středozemské střešní zahradě. Je nanejvýš pravděpodobné, že kdyby se ho někdo zeptal co dělá, David by odpověděl: „Jen se dívám.“ Ale tyto pohledy vedly k cizoložství a vraždě, ke hříchům, které ovlivnily národ tak, že zapomenul na Boha. Výsledky jeho nemravnosti s Betsabé poznamenaly jeho rodinu natolik, že tragické události nebo odpadlictví ho připravily o čtyři děti. Jak hořce později nářikal nad drásavými důsledky svého nevinného „dívání se“.

Nikdy nelze dostatečně zdůraznit, jak nesmazatelný vliv mají obrazy na náš duševní život. Měníme se tím, na co se díváme. Myšlenky jsou vytvářeny tím, co člověk vidí. „Nebo jak on myslí ve svém srdci, takový je.“ Příklad.23,7. To nás přivádí k jednomu z nejstrašnějších závěrů, a sice, že televize může škodit křesťanskému životu. Tento závěr je založen na principu účasti na hříchu pouze v myšlenkách. Ježíš prohlásil: „Slyšeli jste, že říkáno bylo starým:

Nezcizološiš. Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém.“ Mat.5,27.28.

Uvědomte si, že mysl je schopna vytvářet tak realistické obrazy, že se lidé dostávají přímo do středu dění výjevů, které probíhají v jejich představách. Tato účast člověka na vymyšlených věcech je tak skutečná, že Ježíš řekl, že neseme zodpovědnost za to, čím se zabývá naše mysl, a to tak, jako bychom se daného jednání přímo dopouštěli. Protože je mozek rozhodovacím centrem celého těla, každý čin musí být před svým provedením nejprve zvážen v mysli. Mozek posílá prostřednictvím široce rozvětvené nervové soustavy pokyny uvádějící v činnost ruce, nohy a další tělesné orgány. A to je mimochodem právě místo působení nejsilnějšího pokušení. Uchovávat si nevhodné obrazy v mysli je nanejvýš opovržlivé a značně oslabuje mysl. Zničehonic pak obrazy předají příkaz tělu k činu a jen velmi málo lidí se dokáže takovému příkazu vzepřít.

Jedinou jistou ochranou křesťana proti hříchu je odmítat myšlenky na zlo nebo se zlem zabývat v představách, které se d'ábel snaží myslí vnutit. Jakmile se člověk začne být jen v myšlenkách zaobírat zlým skutkem, neuvěřitelně úzký vztah mezi myslí a tělem začne způsobovat tělesné reakce. Mozek vyšle s rychlostí toku elektrického proudu pokyn burcující celé tělo k činu, o kterém člověk přemýšlí. Mysl a tělo pak na člověka vyvíjejí společný tlak, aby daný čin provedl.

Ale předpokládejme, že by bylo pro člověka možné, aby se nepodustil tělesného hříchu, k němuž ho mysl ponouká. V každé mysli sice může vzniknout žádostivost, ale nemusí být k dispozici ještě druhá osoba potřebná k provedení hříšného skutku. V jiném případě může jít o takového křesťana, který má proti uvažovanému činu natolik silné zábrany, že dokáže odolat nutkání své mysli. V takovém případě hřích existuje pouze v představách. Nicméně, i když není zrealizován skutkem, hřích tu přesto existuje. Za jeho existence může naše mysl. Síla lidské mysli je tak velká, že v Božích očích je dopouštění se hříchu již jen v myšlenkách pokládáno za stejně závažné jako samotné tělesné zhřešení.

Aplikujme nyní toto pravidlo na sledování televize. Nikde jinde nemůžeme vidět živější ukázkou hřešení v myšlenkách. I když jde o dospělého diváka, který ví, že se dívá na scény, které jsou vymyšlené a nahrané, bývá do nich emocionálně vtažen tak, jako by danou zkušenost přímo sám osobně prožíval. Srdce buší hrůzou, oči jsou plné slz a divák si uprostřed dění, které vidí, představuje sám sebe. Ať již divák bojuje a snaží se prostřílet si cestu ze zoufalé situace, trpí traumatem z nevyčlelitelné nemoci nebo se oddává vzrušení z dráždivé postelové scény, je vtažen do děje a „v zastoupení“ se účastní příhod hlavního hrdiny nebo hlavní hrdinky. Ježíš řekl, že tento druh účasti na hříchu je stejně škodlivý jako přímé tělesné hřešení.

Zkuste si představit strategii satana, kterou uplatňuje, když používá televizi. Je hrozné jenom na to pomyslet. Vezměme si například situaci, kdy d'ábel prostřednictvím televize rozšíří jeden jediný předstíraný hříšný skutek, například nějaký vymyšlený příběh o cizoložství. Díky manipulaci s city dokáže d'ábel tento předstíraný hřích obrátit v milion skutečných hříchů cizoložství, protože se do této scény přenesou v duchu milion lidí. A v jejich myslích již není hraná; předstíraná žádostivost. Je tak skutečná, že reaguje i jejich tělo. Žádostivost a strach zachvacují diváky tak, že i když se na hříchu nemohou přímo podílet, jejich mysl a vůle jsou zasaženy přesně stejným způsobem, jako by tomu právě tak bylo. A co je nejhorší, Bůh je považuje za viníky, jako by se hříchu sami dopouštěli.

Je to vychytralý, d'ábelský způsob, jak udělat z lidí zloděje, vrahy a cizoložníky! Satanovi stačí pouze pomáhat v práci scénáristům a herečům tak, aby výsledkem byly působivé, realistické a dojemné zápletky. Od tohoto okamžiku se ujmou vedení přirozené sklony mysli a diváci se stanou zajatci pocitů při každém pořadu, který si vyberou. Jeden den mohou zakusit v obchodě krádež, další den vraždu a další den smilstvo nebo cizoložství. Pro herce na obrazovce je to až směšné předstírání, ale pro diváky je to příležitost dělat alespoň na okamžik všechny vzrušující věci, které Bůh a společnost zakazují, aniž by je při tom za to postihly nějaké důsledky. Že by nás nepostihly žádné důsledky? Fyzicky snad ne, ale při Božím



soudu ponese každý sám za sebe morální zodpovědnost za všechny spáchané hříchy, a tedy i za tyto skutky páchané v myšlenkách. Jak strašný účet budou muset složit ti, kdo se z těchto hříchů nevymaní a nezanechají jejich páchání. Je to také účet za zaprodávání posvátných schopností mysli, za otročení světu a za zpronevěření a mrhání propůjčené síly osobní svobodné vůle.

Tato podstata hříchu implantování do člověka je vysvětlením toho, proč se v Bibli mluví s takovým důrazem o pěti lidských smyslech. Ježíš jasně ukázal, že by se nemělo šetřit úsilím při střezení přístupových cest k vlastní mysli. Hned po svých slovech o žádostivých pohledech na ženu, řekl: „Jestliže pak oko právě horší tě, vylup je a vrz od sebe; neboť jest užitečnější tobě, aby zahynul jeden oud tvůj, než aby celé tělo tvé uvrženo bylo do ohně pekelného.“ Mat.5,29.

Tato věta je často vykládána mylně. Ježíš nemluvil přímo o oku. Člověk může přijít o jedno oko a stále být hříšný a zvrácený. Mluvil o věcech, na které se oko zaměřuje. Ježíš řekl, že když se oko dívá na něco, co pravděpodobně povede k obírání se hříchem, mělo by být přijato i to nejdrastičtější opatření, aby tyto výjevy byly ze zorného úhlu odstraněny. Jinými slovy, „Přestaňte se dívat na to, co je duchovně pohoršující a pobuřující.“ Jinak by to mohlo vést ke hříchu a mohlo by to způsobit, že bude člověk „uvržen do ohně pekelného“.

Jak nápaditý příklad nebezpečí spojených s „pouhým díváním se“ na nevhodné věci. Když to převedeme do moderní doby, Kristus řekl, že pokud máme doma televizi, která nás ovládá, je lepší ji vyhodit na skládku, než být jejím vlivem vedeni do hříchu. Je lepší být v životě „ochuzeni“ o televizi, než ztratit duši vlivem poskvrňujících, hříšných myšlenek vyvolávaných jejím sledováním.

Kristův příkaz zní „vylup je“, neboli odvrát se od toho, na co se oko dívá. Výběr je na nás. Jediným způsobem, jak si zachovat neposkvrněnou mysl, je pozorovat, poslouchat a mluvit jen věci, které jsou čisté. Pavel řekl: „Dále pak, bratři, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jestli která ctnost, a jestli která chvá-

la, o těch věcech přemýšlujte.“ Filip.4,8. Tajemství toho, jak být čistý, poctivý a ctnostný, spočívá v nutnosti být takový ve svých myšlenkách a způsob, jakým myslíme, je určován tím, co vidíme, slyšíme a říkáme. David řekl: „Nepředstavímť sobě před oči věci nešlechtné.“ Ž.101,3.

K těmto duchovním činitelům bychom mohli přidat šokující statistiky vlivu násilí v televizi na mysl a mravy, na růst zločinnosti a na prospěch žáků a studentů. Jsou dobře známé a často se o nich mluví. Nikdo už nikdy nezjistí kolik návodů ke zločinu bylo podrobně ukázáno v televizních filmech a později realizováno nej-různějšími lupiči, zloději a násilníky.

V dnešní společnosti vládne rostoucí netečnost k násilí a lidskému utrpení. Neustálé působení krutosti a nelidskosti prostřednictvím televizní obrazovky vytvořilo atmosféru neuvěřitelné lhostejnosti k bližnímu. Lidé nechtějí do ničeho zasahovat. Obvykle procházejí nevášnivě i kolem oběti přepadení. Reakcí veřejnosti na přírodní katastrofy jako například na zemětřesení, na záplavy nebo na hladomor bývá jen mírné pokývání hlavou. Obrazy tisíců lidí umírajících v Jižní Americe nebo v Turecku ve večerních televizních zprávách působí na lidi ještě méně než děj filmu, který byl vysílán večer den předtím. Prapodivné hrané příběhy naaranžované s cílem co nejvíce zapůsobit a získat co největší komerční úspěch mají daleko větší odezvu než skutečné obrazy utrpení a umírání. Jemný soucit byl otupen a téměř zničen ustavičnými útoky na lidské city od hollywoodských specialistů na napětí a hrůzu.

Obrazy smrti jsou jejich neustálým ukazováním bagatelizovány. Dokonce i záběry obětí vražd jsou ukazovány opakovaně v různém vysílání. Vypadá to skoro, jakoby zavražděný ožíval jen proto, aby byl znovu a znovu mordován a kříšen k životu. Příkladem je neko-nečně ukazování atentátu spáchaného Lee Harveyem Oswaldem. Unavná a obrazy přesyčená mysl nakonec odmítá skutečný stav věci, které na obrazovce sleduje.

Jaký to má v konečném důsledku účinek na lidské svědomí a charakter? Není pochyb, že se v člověku, díky vrozenému charakteru, zrodí morbidní touha být svědkem násilí bez pocitu viny. Jako

nevinná, nezúčastněná osoba není televizní divák ani útočníkem ani obětí. Protože nemusí dělat nic jiného než se „jen dívat“, a nemůže nijak zasáhnout, postupně upadá do pasivity úplně, jako by byl hypnotizovaný. Pod neustálým útokem nových a nových scén a hříchů ztrácí mysl pojem o tom, co je fantazie a co realita. Právě proto je tolik lidí schopno nečinně přihlížet brutalitě a násilí v reálném životě, aniž by hmuli prstem.

Jedna novomanželka nedávno řekla: „Začínáme jen s těmi nejzákladnějšími věcmi nutnými k životu: s postelí, kamny a televizí.“ Televizní přijímač má 98% amerických domácností. Zkuste si představit účinek jeho každodenního šest a půl hodinového provozu.

Když děti nespí, tráví třetinu času pod umělým, ohlupujícím vlivem myšlenek a filozofií, které nepocházejí od jejich rodičů a o nichž tito rodiče často ani nevědí. Bylo zjištěno, že čtvrtina dětí a mladých lidí ve věku od 5 do 20 let se na televizi dívá *každý den školního vyučování* více než pět hodin. To je dokonce delší doba, než jakou jsou pod přímým dohledem učitelů, delší doba, než jakou tráví každý den hrami nebo jídlem. Televize tedy vyžaduje nejvíce času. To předstihuje už jen jediné spánek.

Jaký druh poselství je doslova vtlučen do přístupných myslí těchto chlapců a děvčát? 83% všech televizních pořadů obsahuje násilí a v kreslených filmech je násilné jednání zobrazováno v 98% případů. Když vaše děti sledují kreslený film, jsou atakovány v průměru třiceti násilnými činy za dvě minuty. Kovbojky a detektivky nejsou o moc lepší, protože násilí obsahují v 97% případů.

Ale co děti, které ještě nechodí do školy? Takových ve věku od tří do pěti let je téměř dvanáct milionů. Podle Nielsenova indexu sledovanosti televize tito předškoláci sedí před obrazovkou každý týden v průměru 54,1 hodiny. Pomyslete na tlak vyvíjený na tvárnou mysl a city těchto dítek. 64% času, kdy nespí, tráví vstřebávaním napětí, násilí a nervy drásajících nesmyslů z komerčních televizních stanic. Díváte se ještě tomu, že v dospělém věku mají potíže s přizpůsobováním se skutečnému životu a lidem? Dr. Victor B. Cline z University Utah odhadl, že od mateřské školky do věku 14

let vidí dítě na televizní obrazovce násilnou smrt více než třinácti tisíc lidských bytostí. Než začnou děti chodit do mateřské školky, tráví před obrazovkou 64% času, kdy nespí. Zkuste si tedy představit, o kolik více vražd než těchto třináct tisíc uvidí celkem. Žádný válečný veterán proťelý každodenním bojem nikdy ani v náznacích nepoznal tak strašlivé mrzačení a krveprolévání, jaké je běžnou potravou televizních diváků.

Zřejmě nejpřesvědčivější studie o násilí na televizní obrazovce byla publikována Alfredem Bandurou a kol. v časopise *Journal of Abnormal and Social Psychology*. Závěry této studie vycházejí z pozorování reakcí skupiny normálních dětí na násilí v televizi a ukazují, že zfilmovaná agresivita v dětech zesiluje agresivní dispozice. Děti jednoznačně napodobují násilné chování, které sledují na televizní obrazovce.

V roce 1969 byla vydána zpráva o důkladném průzkumu provedeném Národní komisí pro zkoumání příčin a prevenci násilí. Nejdůležitější závěr této zprávy zní takto: „Převážná většina výsledků průzkumu jasně ukazuje..., že násilí v televizních pořadech může mít a má nepříznivé účinky na diváky, zejména na děti.“

Jedním z nejsmutnějších, jasně viditelných výsledků závislosti dětí na televizi je tragická porucha komunikace s rodiči. V těch pěti důležitých hodinách děti s nikým nekomunikují. Dr. D.M. Azimi, vedoucí katedry sociologie a antropologie na Pensylvánské univerzitě se domnívá, že děti mohou být obrazy plnými násilí, sexu a agrese doslova hypnotizovány. Uvádí: „Vyruste někoho při sledování televize a všimněte si, v jak hlubokém transu se nachází. Rozzlobí se na vás za to, že jste ho vytrhli z jeho „narkotického“ snění, ale když se ho zeptáte, o čem se zrovna mluvilo, nedokáže vám to vůbec říci.“

Rodiče ke sledování televize dokonce své děti nutí. Většina malých dětí by chtěla, aby se jim rodiče věnovali a měli k nim vroucí vztah. Ale rodiče jim říkají: „Běž se dívat na televizi. Nemám čas.“ *Nebo akceptují hodinové sezení u počítače. – pozn. vydavatele.*

Brzy se jich tento zvyk zmocní a začnou apaticky a se skelným zrakem sedět před televizí, která se pro ně stane drogou. A jak jedinou získají tento návyk, odnaučit je tomu je stejně těžké jako v případě závislosti na chemických drogách.“

Kdo má tedy děti bránit před neustálým útokem televize na city, jestliže to nedělají jejich vlastní rodiče? Televizním stanicím nezáleží na správném vývoji dětí. Jde jim o jedinou věc – sledovanost. Není třeba být žádným odborníkem, aby člověk poznal, že se snaží působit především na lidskou samolibost, žádosťivost a chtivost. Psychologové trhu orientují reklamu na naivní nevinné děti, které nemají žádnou obranu. Okázalá, licoměrná tvrzení jsou však brzy vyvrácena a ukazuje se jejich falešnost, ale přetrvává neblahý důsledek v podobě sžíravého cynismu a lhostejnosti mladých lidí.

Všimli jste si, jaké stereotypy jsou vykreslovány v běžném televizním filmu? Učitelé jsou prezentováni jako nekompetentní, nevráživí lidé, kteří se minuli povoláním. Šťěstí spočívá v tom, že člověk je mladý a sexy. Manželství je zpodobňováno jako k uzoufání nudná věc, jako chomout, z něhož je nutno se uvolňovat vzrušující nevěrou. Rodiče bývají ukazováni jako staromódní postavy nehodící se do dnešní doby, úplně bez autority a neschopní rozhodovat rozumně. Velká většina televizních pořadů, a to včetně těch nejoblíbenějších, zákeřně podkopává samotné základy rodiny a společnosti. Není tedy vůbec divu, že největším společenským problémem dneška je to, že je třeba snažit se zabránit, aby nedošlo ke zmizení rodiny jako základního stavebního kamene společnosti.

*Podobně jako televize, se do našich domácností dostalo další nevšední médium, a to výpočetní technika. O tomto druhu „zábavy“ by mohlo být napsáno tony stránek, ale svou zákeřností a schovávaním se za „plášť“ užitečnosti si ničím nezadá s televizní drogou. Hlavně mladí lidé jsou dnes plně vtaženi do viru počítačového světa, protože nabízejí srovnatelnou závislost, ne-li větší, jako televize. V jednom „balení“ najdou hudební, vizuální, herní a jinou zábavu. Tento interaktivní svět je plně pohlcuje, a stávají se mnohdy jeho otroky. Dalo by se zde diskutovat o formě provozovaných počítačových her, či hudby, filmů a internetu. Zhodnotit ducha těch-*

*to produktů závisí na každém uživateli tohoto média, pokud je toho ještě vůbec objektivně schopen. Jejich úlohu a hudební doprovod, kdy je jako „vedlejší“ produkt často s hlavním zábavným prvkem podbízena podprahové informace, které není věnována dostatečná pozornost, nebo ji vůbec nevšímáme, zhodnotíme až po čase. A ta, aniž by si to počítačový, či televizní konzument uvědomoval, se dostává do mozkových sfér, které nejsme schopni filtrovat a bránit se jí. Pro tuto chvíli je důležité vědět, kolik času, peněz, zdraví nás i druhých, tento „výlet“ za nevšední zábavou stojí a čím se pro nás stává. Jako křesťané si musíme uvědomit, že těžíme z hřiven, které nám Bůh propůjčil a jednou z nich budeme vydávat počet. – pozn. vydavatele.*

Zkuste si v duchu pro srovnání představit dvě různé rodinné situace. V jedné domácnosti má jeden muž tři manželky, z nichž každá má s ním nejméně jedno dítě. Žijí společně a muž jako otec této rodiny vždy, když je třeba, působí svou přirozenou autoritou a jako záštita.

Na druhé straně by stál případ muže, který se třikrát rozvedl. Všechny tři ženy mu porodily děti a pak je opustil. Vždy došlo k rozdělení rodiny, takže děti vyrůstají bez otce a muscí finančně a citově strádat.

Kterou z těchto pomyslných situací považujete za horší? Zákon první zakazuje a druhou povoluje. Možná kdybychom se na všechny zřetele podívali čistě ze sociálního a lidského hlediska, řekli bychom, že druhá je horší než první. Při posouzení z tradiční judaisticko-křesťanské pozice bychom pravděpodobně museli odsoudit první rodinu jako dopouštějící se většího provinění.

Vezmeme-li si tyto dvě situace čistě z pohledu Bible a posoudíme je z morálního hlediska, je mezi nimi skutečně velký rozdíl? Podle Písma je manželství závazek na celý život. Rozvést se s partnerem, který se ničím neprovinil a vzít si někoho jiného je jedním odsuzované ještě více než mnohoženství, které je tak často praktikované ve dnech Starého zákona. Obojí maří Boží plán a záměr. Děti nejspíše trpí více při všem tom, co je spojeno s rozvodem, než když otec žije s více ženami, ale ve zjeveném světle není možno ani jedno obhajovat nebo tolerovat. Ať se již muž ožení s několika ženami najednou nebo postupně, Boží vůle je tak jako tak porušena.

Jak můžeme vysvětlit rozpor mezi chováním křesťanů a biblickými zásadami v této oblasti? Stále více členů církve jedná, jako by neexistovalo žádné omezení počtu sňatků, které mohou uzavřít. U věřících některých vyznání došlo ke všeobecnému posunu mravního svědomí a jeho přizpůsobení hromadnému výskytu rozvodů v církvi.

Většina křesťanských společenství se sice ztotožnila s tím, co Bible učí o rozvodu, avšak zdá se, že dělají velmi málo pro uvádění svého postoje v obecnou známost. K tomu, aby církevní činovníci a kazatelé formulovali oficiální postoj církve, je na ně nutno vyvíjet často velký nátlak. Příčina může spočívat v tom, že je až zarážející počet těch, kteří působí v popředí církve i po rozvodu, a to přinejmenším s tichým souhlasem shromáždění.

Ale žel, pokud nejsou otázky rozvodu řešeny v době, kdy vzniknou, není pak už možné je vyřešit a přijmout následné opatření nikdy. Protože řada těchto případů nese sebou obviňování obou stran, často nepodložené řádnými důkazy, kazatelé se do těchto nechtutných, napjatých situací nechťejí nechat zatahovat. Církevní výbory také nemají chuť postavit se proti někomu ze svých řad, kdo možná byl uznávaným vůdcem ve sboru. Pokaždé je to pro ně nepřijemný úkol. Tyto problémy tudíž bývají ponechány nedořešeny a často vyzní do ztracena. Protože je pohodlnější v případech pochybností přiklonit se na stranu důležité osoby ve své organizaci, je mnoha lidem, kteří se ve svém manželství provinili, povolováno setrvávat v církevním společenství s plnými pravomocemi i po novém sňatku.

Je nutno připustit, že existují složité situace, na které je každé lidské řešení krátké. Každý jednotlivý případ má své specifické okolnosti. Může se stát, že neexistuje žádné uspokojivé řešení, které by bylo naprosto správné a spravedlivé pro obě dotyčné strany. Ale ať již církev přijme jakékoli opatření, mělo by být v naprostém souladu s tím, co ve věci rozvodu radí Bible. A tyto rady nejsou nijak mlhavé nebo dvojznačné. Ježíš tím nejjasnějším jazykem prohlásil, že rozvod a nový sňatek může být ospravedlněn pouze jedinou věcí, a to cizoložstvím. „Protož pravím vám: Že kdožkoli pro-

pustil by manželku svou, (leč pro smilství,) a jinou pojme, cizoloží, i kdož propuštěnou pojme, cizoloží.“ Mat.19,9.

Všimněte si, že Kristus obviňuje z cizoložství toho, kdo se rozvede a vezme si někoho jiného *s výjimkou případů, kdy příčinou rozvodu je partnerova nevěra*. Jestliže se partner dopustí smilstva (včetně zabývání se pornografií a oplzlého sexuálního chování), má jeho druh, který se neprovinil výjimku povolující mu rozvést se a uzavřít nový sňatek.

Tento neobvyklé přísný postoj Ježíše k otázce rozvodu je předmětem nekonečných debat. Dokonce i jeho učedníci byli udiveni nekompromisní povahou Jeho postoje. Řekli: „Poněvadž jest taková pře s manželkou, není dobré ženiti se.“ Mat.19,10. V myslích těchto učedníků nepanovala žádná nejasnost ohledně toho, jak to Ježíš myslel. Věděli, že zakazuje rozvod a nový sňatek, pokud důvodem není cizoložství. Kristova reakce na jejich údiv potvrzuje, že Jeho prohlášení chápali správně. Lze říci, že ještě donedávna většina protestantských a katolických církevních společenství tato Ježíšova slova interpretovala téměř stejně jako tito učedníci, což jim slouží ke cti. Žel s rychle rostoucí rozvodovostí se toto biblické pravidlo začalo zdát stoupajícímu počtu rozvádějících se členů církve příliš omezující a nepřijemné. Byly učiněny pokusy přijít s novým výkladem věroučného postoje některých církví k tomuto pravidlu, včetně církve adventistů sedmého dne.

Na tomto místě je vhodné ocitovat několik rad z Ducha prorocství, které Církev adventistů sedmého dne v počátcích přivedly k tomu, že se v otázce rozvodů přísně držela Bible.

„Žena může být se svým manželem právoplatně rozvedena podle zákonů v dané zemi, avšak v Božích očích a podle vyššího zákona je nerozvedena. Existuje jen jediný hřích, a sice cizoložství, který může manžela nebo manželku uvést do stavu, v němž mohou být v Božích očích zproštěni manželského slibu. Přestože jim zákony v jejich zemi umožní rozvod, ve světle Bible a podle Božích zákonů mohou stále zůstat v manželském svazku.“ *Adventní domov*, str. 344.

„Vaše názory na manželský vztah jsou mylné. Manželský slib nemůže zrušit nebo učinit neplatným nic jiného než smilstvo... lidé si nemohou dovolit vytvářet si zákony sami pro sebe a rušit Boží zákony a měřítko spravedlnosti... Bůh uvedl pouze jediný důvod, proč by manželka měla opustit svého manžela nebo by měl manžel opustit svou manželku, a tím je cizoložství. Ať je tato otázka zvažována na modlitbách.“ *Adventní domov*, str. 341 a 342.

„Kvůli přílišnému spěchu vzniká mnoho nešťastných manželství. Dva lidé spojují své životy před svatebním oltářem nejslavnostnějším slibem před Bohem, aniž by tuto věc předem náležitě zvážili a věnovali čas střízlivému zamyšlení a vroucí modlitbě. Často jednájí impulzivně a povahu toho druhého znají naprosto nedostatečně. Neuvědomují si, že v sázce je jejich celoživotní štěstí. Jestliže v této věci udělají chybný krok a ukáže se, že jejich manželský život je nešťastný, nelze to již vzít zpět. Když zjistí, že se už nedá počítat s tím, že bude jeden druhého obšťastňovat, musejí takový život snášet, jak nejlépe dovedou.“ *Duchovní dary*, III. díl, str. 120.

V jedné situaci paní Whiteová radila, aby osoba, která se dopustila mravního přestupku, byla natrvalo vyloučena z církve. Blíží popis tohoto mravního poklesku (později zařazený do 1. dílu *Svědectví*) dopis neobsahuje. Doporučené opatření ukazuje, že někteří z těch, kdo porušují Boží zákon, by měli usilovat o spásu mimo církve.

„Boží církve nemůže trpět, aby E. zůstal jejím členem. Sám sebe dostal do stavu, kdy mu církve nemůže pomoci, kdy ve sboru nemůže mít žádný hlas a nemůže s ním být v žádném spojení. Do tohoto stavu se dostal tvářív v tvář světlu a pravdě. Svěhlavě si vybral vlastní cestu a odmítl naslouchat výčitkám. Řídil se sklony svého zkaženého srdce, porušil svatý Boží zákon a zostudil věc přítomné pravdy. I kdyby se někdy z celého srdce kál, církve se jeho případem nesmí zabývat. Pokud půjde do nebe, musí tam jít sám bez společenství církve. Musí na něm navždy spočinout Boží výtka, aby úroveň morálky neklesla až do samého prachu.“ *Svědectví*, I. díl, str. 215.

Na základě takovýchto vyjádření ve spisech Ducha prorocí a jednoznačných Kristových vyjádření k této věci bylo přijato stanovisko, že ten, kdo svévolně ukončil manželský vztah se svým nevinným partnerem, aby uzavřel sňatek s jinou osobou, spáchá cizoložství. Tento postoj byl platný řadu let. Oba byli vždy vyloučeni z církve a dokud žili v tomto hříšném svazku, který Bible zakazoval, nemohli být přijati zpět.

To je v naprostém souladu s Bibli žádající pokání a vzdání se hříchu. „Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává, a opouští, milosrdenství důže.“ Příklad.28,13.

Církev, držice se této pravověrné duchovní zásady, fungovala po mnoho let téměř bez polemiky a sváru. Ale jelikož začaly být rozvody na světě stále samozřejmější, tento rozvratně působící zvyk začal stále více ovlivňovat i církev ostatků. S použitím svého oblíbeného způsobu útoku vnášel satan do Boží rodiny kousek po kousku zhoubný, plíživý kompromis. Rozvody, z mnoha důvodů neschválené Bibli, nabyly na četnosti. Provinivši se rozvedené osoby si později přiváděly své nové partnery a žádaly o opětovné přijetí do církve. Tito žadatelé byli často velmi schopnými lidmi, kteří kdysi v církvi sloužili jako uznávaní vůdci a činovníci. Vzbuzovali soucit a hluboké city lidí, které pro nacházely pochopení, zavinily, že se začal hledat nějaký způsob, jak tyto odvržené dostat zpátky do církve.

Téměř každý dokáže soucit s příjemnými, schopnými lidmi, kteří žádají o pokřtění, obzvláště, když se zdají být hluboce upřímní a odhodlaní. Z jakéhosi náhlého podnětu se pak přímo nabízí postavit se za to, aby tyto žadatelé byli co nejrychleji přijati a aby jim byly přiděleny funkce adekvátní jejich schopnostem. Ovšem má být takové rozhodnutí přijímáno na základě našich pocitů anebo na základě Božího Slova? I když to můžeme chtít přehlížet nebo popírat, tyto lidi prostě spáchali cizoložství a nadále žijí ve svazku, který Bible nazývá hříchem! Jestliže Bůh tento stav věcí odsuzuje, může si církev dovolit jej schvalovat?

Jejich pokřtěním a přijetím do Kristova voje tyto uchazeče ujišťujeme, že jsou Božími dětmi a že je Bůh přijímá. Ale jak můžeme

dávat lidem tuto útěchu, když stále žijí v nesouladu s Božím zákonem a když je Bůh ve skutečnosti nepřijímá? Není to nabízení nebezpečné útěchy, která je může přivést k osudnému spoléhání se na neexistující jistotu? Není to navíc trojí lhaní? Jednak novokřtěným uchazečům, jednak sami sobě a jednak celému sboru?

Někdo může mít proti tomuto postupu námítky, které se budou opírat o to, že vzdání se hříchu by znamenalo v tomto případě rozbití dalšího manželství a že výsledkem dvou špatností tedy nemůže být nikdy dobro. Odpovědí na to je, že bychom těmto lidem neměli vnucovat, co mají dělat se svým vztahem. Můžeme a měli bychom jim říkat, co přesně stojí v Bibli o této věci. Ale tyto lidi tuto pravdu znali dávno předtím, než svéhlavě uzavřeli manželství, v němž se cizoložili. A to je právě to, co jejich situaci činí tak kritickou. Církev by měla dát velmi jasně najevo, že jim nemůže poskytnout žádnou větší útěchu a přijetí, než poskytuje Bible.

Žádný kazatel nemá právo dělat výjimky z toho, co o cizoložství učí Slovo Boží. Církev a její kazatelé by měli těmto lidem dát na vědomí, že neexistuje žádná světská autorita, která by měla právo měnit něco na tom, co radí Bůh a jelikož to Bible nepovoluje, nemají nárok vstoupit do Kristovy církve. Tím není řečeno, že nemožnou být spaseni. Bůh má ve dni soudu právo dělat takové výjimky, jaké bude chtít. Ve své vševědoucečnosti zná všechny pohyby a skryté okolnosti, ale své církvi nedal právo činit výjimky ani podmínky, za nichž by tyto výjimky mohly být učiněny. Hranice musejí být naryšovány tam, kde jsou naryšovány Bibli a nemělo by být povolováno, aby osobní pocity, lidský často obelhaný soucit a ohledy biblické rozhodnutí zlehčovaly.

I když se najde sbor nebo kazatel, jenž mezi členy církevního společenství přijme dvojici, která žije ve vztahu, v němž se cizoloží, jejich naději na spásu to nijak nezvýší. Boží nelibost nad hříchem rozvodu a cizoložství musí být ukazována tak, aby to na hříšníky zapůsobilo a uvědomili si strašnou povahu tohoto přestoupení. Odsouzení Duchem Svatým se budou muset rozhodnout, co se svým nezákonným manželstvím udělají. Nikdo by je neměl nutit, aby se vzdali svého současného manželství. Sami se musejí roz-

hodnout, co by mělo být učiněno pro jejich spásu. A ať se rozhodnou jakkoli, sbor by je měl pak nabádat, aby jej věrně navštěvovali a věřili v Boží milost. Ale přijmout je zpět do církve, to by bylo přizpůsobování Božího Slova našemu vlastnímu přání a naší představě o spravedlnosti, podle níž se chceme neustále chovat, místo abychom plnili Boží podmínky.

## HUDBA A JEJÍ VLIV

Žádné pojednání o křesťanském stylu života nemůže být kompletní bez rozboru vlivu hudby. Mnoho milionů mladých lidí na celém světě bylo přivedeno pod hypnotizující vliv rokenrolu. Ten jako mohutná vlna překročil jazykové, kulturní a náboženské hranice a zasáhl tolik životů jako možná žádný jiný činitel „hýbající“ společnosti. Dokonce i do křesťanské církve pronikl takzvaný „gospel-rock“, který se stal evangelizačním nástrojem mladých věřících při komunikaci s ostatní mládeží. Ale jaké poselství je sdělováno tempem a rytmem této hudby, která dnes „letí“? Jak vysvětlíme zánícení pro stejné zvuky hraničící s posedlostí u tolika milionů lidí?

Velmi málo lidí si uvědomuje obrovský vliv, jímž hudba působí na vědomí i podvědomí těch, kdo ji poslouchají. Již dlouho se ví, že vojenská, orchestrální a náboženská hudba dokáže vyvolávat předvídatelné emocionální reakce. Nálady posluchačů jsou „programovány“ určitými druhy hudby. Ohromné skupiny lidí reagují na stejnou „řízenou“ hudbu s téměř uniformní jednotností. Jsou uváděni do nostalgie nebo letargie koncizivějšími melodiemi, anebo burcováni k otevřenému násilí divokými synkopickými rytmy.

Jak dokáže hudba v lidech vyvolávat různé nálady? Je vědecky dokázáno, že lidské nálady mají biologický základ. Vznikají společným působením mozkové činnosti, krevního oběhu a tělesných pochodů. Všechny tyto funkce jsou v obrovské míře ovlivňovány hudbou. Lékařské výzkumy ukázaly, že žádné jiné nervy v lidském těle nemají tolik různých napojení jako ušní nervy. Stěží se najde nějaká funkce lidského organismu, na kterou nemohou působit hu-

dební tóny. Praktické zkoušky prokázaly, že hudba má přímý vliv na puls, krevní tlak, nervovou soustavu, zažívání, svaly a žlázy.

Dr. Schoen přichází ve své knize *Psychologie hudby* na straně 39 s tímto pozoruhodným tvrzením: „Hudba je ‚vyrobena‘ z látky, která je svou podstatou nejsilnějším stimulačním prostředkem působícím v rámci procesu vnímání... Hudba účinkuje na naše emoce s větší intenzitou a rychlostí než jakýkoli jiný produkt lidské činnosti.“

Nejvíce udivující ze všeho je to, jak na hudbu reagují tělesné orgány. Jelikož tělo dělá jen to, co mu přikáže mozek, je jasné, že hudba musí nejprve zapůsobit na mozek. Ale která část mozku vnímá hudbu? Jeden z nejdůležitějších objevů, jaké byly v této oblasti učiněny, ukázal, že hudba je zaznamcnávána tou částí mozku, která přijímá stimuly emocí, vzrušení a citů. Hudba vlastně úplně obchází mozková centra, mající co do činění s rozumem a inteligencí. Při vstupování do těla není závislá na řídícím centru mozku. Vstupuje do něj přes talamus, který je retranslační stanicí všech emocí, vzrušení a citů. Schulian a Schoen to vysvětlují takto: „Jakmile se stimul dokáže dostat k talamu, je *automaticky* *zasaženo* řídící centrum mozku a pokud stimul určitou dobu trvá, je takto navázán bližší kontakt mezi řídícím centrem mozku a reálným světem.“ *Hudba a medicína*, str. 270 a 271 (zdůraznění kurzívou přidáno).

Všimněte si, že k tomu, aby hudba vyvolala reakce těla prostřednictvím řídícího centra mozku, musí „určitou dobu trvat“. Stále se opakující silné dunivé zvuky vydávané elektrickými nástroji při rokenrolových hudebních produkcích způsobují jev, který je sice dobře popsán, ale je jen těžko pochopitelný. Časopis *Time* jej líčí takto: „Hypnotický rytmus vytváří jakési podivné kouzlo. Řada tanečníků přestává vnímat lidi kolem sebe. Odpojují se od svých partnerů, ztrácejí zábrany, mají skelný zrak a najednou jakoby plavali v moři zvuku.“

Nejhroznější na celé této věci je neodrazitelný útok hudby na emoce a pak na jednání člověka. Jelikož tento útok probíhá přes talamus, posluchač hudby je hudbou ovlivňován, aniž by činil nějaká

vědomá rozhodnutí. Hudby se proto chopili lékaři jako nového způsobu, jak zapůsobit na mysl duševně zastořalých a nemocných. To otevřelo dveře jejímu používání jako terapeutického prostředku ke komunikaci s pacienty s poruchami vnímání. Dokonce i autistické děti jsou úspěšně podněcovány hudbou k reakcím, protože přitom nemusí činit žádná vědomá rozhodnutí – hudba se dostává do mozkového centra přes talamus vnímána pouze jako zvuk. Stává se, že slova pro tyto děti nemají žádný význam, ale jejich smyslové vnímání je hudbou přinuceno k činnosti a poskytuje přístup k řídicímu centru mozku.

Tato ohromující věc na hudbě, tak prospěšná při působení na duševně narušené osoby, ovšem také otevřela cestu ďáblu. Ten prostřednictvím hudby náhle útočí téměř na kohokoli, kdo poslouchá *nevhodný druh* hudby. Aniž by si to posluchač uvědomil, poddává se právě takovému citovému rozpoložení, jaké si ďábel umane vložit do hudebních tónů. A může být jakékoliv! Van deWall to shrnuje tímto způsobem: „Velká část v hudbě z toho, čemu říkáme, že je to neodolatelné, je taková právě proto, že reagujeme na sensoricko-motorické úrovni. *Hudba v nemocnicích*, str. 15.

Van deWall dále ve své knize na str. 106 popisuje, jak nervy přenášejí „poselství“ hudby do různých částí těla: „Zvukové vibrace, které působí na nervovou soustavu a přes ni dál, dávají v rytmickém sledu ‚rány‘ svalům, což způsobuje, že se svaly stahují a uvádějí naše ruce a nohy do pohybu. Automatické svalové reakce způsobují, že mnoho lidí při poslouchání hudby dělá nějaké pohyby. Pokud se požaduje, aby zůstali bez hnutí, musejí své svalové reakce úmyslně potlačovat.“

S tímto stručným nástincem zákeřného psychologického působení hudby na mozek a tělo můžeme lépe pochopit, jak mohl rytmus a tempo moderní rockové hudby vytvořit takovou mravní poušť mezi mladými lidmi. Řev této hudby vtoukl do jejich hlav neodbytné motivy provozování nezákonného sexu, užívání drog a revolty proti všemu a zapůsobil jejich vnitřní ztotožnění s takovýmto úchylným chováním.



Svým působením prostřednictvím talamu satan obchází duševní a duchovní opevnění rozumu a vniká do pevnosti mysli – velkého řídicího centra veškerého lidského rozhodování a jednání. A v mysli má zařízení k přenosu smyslových dojmů hudby na tělesné reakce. Přes „telegrafní“ síť nervů zasahuje každou část těla a dokáže tak předávat příslušné příkazy k chování podle emocionálních stimulů hudby.

Není žádné tajemství, že někteří nejpopulárnější rokenroloví hudebníci jsou svázáni nejen drogami, ale i spiritismem. Bob Larson popsál příznání některých takových „umělců“, že jejich úspěch je zajištěn smlouvou s ďáblem. To znamená, že ďábel ovládá hudební tvorbu a také způsob jejího působení na posluchače. Není tedy divu, že řada rokenrolových koncertů se zvrhává v orgie plné obscenitní, kde jak hudebníci tak posluchači jsou v podstatě pouhými figurkami v moci satana.

Mnozí rytmickou hudbu brání argumentem, že souzní s přirozenými rytmy těla a zajišťuje, že lidská činnost je koordinovanější a účinnější. Je samozřejmě pravda, že vhodně vybraná hudba zvyšuje výkonnost svalů. O této zajímavé věci podrobně pojednává Leonid Melnikov v článku *SSSR: Hudba a medicína*: „Tempo pohybů dělčíka se mění zároveň se změnami tempa hudby. Je to, jakoby hudba určovala potřebný rychlý rytmus pohybů. Jiná řada experimentů na studentech ukázala, že pod vlivem hudby se mění nejen pracovní výkonnost, ale i puls a krevní tlak.“ *Music Journal*, ročník XX-VII, č. 18, listopad 1970.

Znamenají tyto tělesné reakce na speciálně vybranou hudbu, že všechny rytmické hudební tóny tělu prospívají? Naopak, přestože má člověk vrozený souzvuk s některými rytmy, v hudebních melodiích, existují určité harmonické disonance, které vůbec s přirozenými rytmy těla neladí. Takové je například typické, neodbytné tempo rokenrolové hudby. Alice English Monsarratová v článku nazvaném *Hudba – uklidňující prostředek, sedativum nebo divoká bestie* napsala: „Disharmonické vysoké tóny hrané pravou rukou na klávesovém nástroji s postupně se zvyšující rychlostí přes neodbytně pravidelný takt udávaný levou rukou dovádí téměř až k šlenu-

ství... Tyto tóny mohou mít stejně rozkladný a téměř hysterizující účinek na organismus; jako kdyby se člověk snažil celý bez sebe vyrazit současně dvěma směry najednou. Každý psychiatr ví, že právě tato vzájemně protichůdná nutkání vyvolávaná emocemi a ženoucí člověka dvěma různými směry najednou pomáhá plnit naše psychiatrické léčebny lidskými ruinami.“

Monsarratová v podstatě říká, že k tomu, aby si lidé zachovali pocit duševní i tělesné pohody a sounáležitosti s ostatními, nesmějí být vystaveni působení rytmů nesouznějících s přirozenými rytmy jejich těla. Kdyby byla tato pravda všeobecně známá a respektovaná, mohlo být už dávno zjištěno, že současná nespokojenost a revolta dospívající mládeže má z velké části původ právě v tomto neustálém vystavování se nevhodným rytmům.

Strategie využívání smyslných chutí není u satana nic nového. S emocemi dospívající mládeže experimentuje už téměř 6 000 let a dobře zná její zranitelnost. Raduje se, jak dokáže rockovou hudbou manipulovat se životy neobrázcených mladých lidí, ale ještě větší radost má, když může se svou ohlupující hypnotickou hudbu vnikat do církve. Svou prastarou metodou postupně silícího působení se mu podařilo zničit jemnou rozlišovací schopnost věřících a vetřít se s těmito smyslnými hudebními tóny i do některých sborů adventistů sedmého dne. Jaký triumf pro ďábla, když dokáže podkopávat vznešené zásady církve posledních dnů! Jakékoli směšování duchovního a tělesného dohromady přináší hanbu lidem, kteří jsou vyvoleni ke hlásání posledního varovného poselství Boha.

Jediný správný postoj pro povoláné z Babylónu a ze světa je zavřít všechny dveře před rafinovanými hudebními léčkami našeho velkého duchovního nepřítel. Není možno dělat žádné kompromisy a přijímat ponižující druhy hudby, které jsou nástroji ďábla k podlamování morálky a přinášení zkázy. *Žel v poslední době je častým jevem, že tento „nebezpečný“ druh hudby se infiltroje i do našich sborů v různých hudebních podobách a obměnách a navíc je bezostyšně vydáván jako vhodný prostředek k oslavě Pána. – pozn. vydavatele. Pamatujme na tato Kristova slova: „Nebo což jest u lidí vysokého, ohavnost jest před Bohem.“ Luk.16,15.*

Ve světle tohoto prohlášení bychom se tedy měli mít více na pozoru právě před hudbou, která se na světě stala tak silně populární. Pouze hluboká, vnitřní zkušenost lásky ke Kristu dá naší mládeži sílu zaujmout nekompromisní postoj proti tomuto „u lidí vysokému“ nástroji satana, který však tolik oklamává.

## JÍST, ČI NEJÍST MASO?

Adventisté sedmého dne se již více než sto let řídí Božím pokynem ve věci stravy a výživy, což je jejich zdraví nesmírně prospěšné. Pozitivní výsledky byly zaznamenány ve spoustě vědeckých publikací a různých článků. Ve státě Kalifornie máme průměrnou délku života o pět let větší než ostatní.

Téměř každá degenerativní choroba se mezi námi vyskytuje méně než u ostatních lidí. A je tomu tak i přesto, že většina členů naší církve dokáže o vzácných radách v této věci, které pocházejí od Boha, pouze mluvit. Snažím se představit si, jaké svědectví by naše církve mohla nést, kdyby každý adventista byl opravdový zdravotní reformátor.

Jedny z nejučinnějších a nejvzácnějších rad obsažených v knihách Ducha proroctví se týkají oblasti stravy a prevence nemocí. Po mnoho let, kdy se téměř vůbec nemluvílo o výživě, paní Whiteová vytrvale zdůrazňovala, že základní příčinou nemocí včetně rakoviny je nevhodná strava. Napsala: „Lidé neustále jedí maso, které je plné tuberkulózních a rakovinných zárodků. Dochází tak k přenašení tuberkulózy, rakoviny a dalších smrtelných nemocí.“ *Lékařská služba*, str. 313.

„I kdyby snad jedení masa bylo někdy zdravé, dnes už není bezpečné. Rakovinné a jiné nádory a plicní choroby jsou z velké části způsobeny jedením masa.“ *Rady o zdraví*, str. 133.

Za svého života měla paní Whiteová přamálo možností setkat se s přijímáním těchto svých názorů, které jsou založeny na Božském vnuknutí. Její tvrzení, že rakovina je způsobována choroboplodnými zárodky nebo viry bylo v absolutním rozporu se všemi uznáva-

nými lékařskými teoriemi. Po její smrti v roce 1915 intenzivní lékařský výzkum postupně potvrdil správnost všech pravidel, která prosazovala. Lidé jako Dr. Clive McKay, světoznámý odborník na výživu z Cornellovy univerzity, prohlásil, že paní Whiteová svým pohledem na otázky jídla předstihla svou dobu o mnoho let. Mnohá zdravotní nebezpečí, jako například cholesterol, popsala dávno před jejich objevením ve vědeckých laboratořích.

Jedno z nejnovějších potvrzení správnosti našeho odvěkého postoje přichází z Národního institutu pro výzkum rakoviny. Z podnětu senátní subkomise pro výživu vydal tento institut prohlášení oznamující úplně nové zaměření svého výzkumu. List *Science News* z 13.10.1979 o něm informoval takto:

„Naše doporučení se opírají o stále se množící vědecké poznatky, že strava může podporovat vznik rakoviny nebo naopak. Například byla zjištěna souvislost mezi rakovinou jícnu a hrtnu a nemírným pitím alkoholu a kouřením. V případě stravy obsahující hodně tuků byl zjištěn vysoký výskyt rakoviny prsu, vaječníků, prostaty, střev a konečníku. Strava bohatá na nenasycené tuky je ještě více karcinogenní, alespoň u krys, než je strava s vysokým obsahem nasycených tuků. Mezi adventisty sedmého dne, jejichž strava se skládá z nízkotučných jídel, je ve srovnání s ostatními lidmi jen 70 % riziko onemocnění různými druhy rakoviny. U lidí stravujících se dietně byl zjištěn nízký výskyt rakoviny tlustého střeva. V případě vegetariánství byla zjištěna odolnost proti rakovině prsu.“

Jaká škoda, že řada adventistů uvěří tomu, co bylo dáno zjevením, až když svěští vědci přijdou se svými důkazy. Statistiky o našem zdraví kvůli tomu nejsou tak působivé, jak by měly být. S tím, jak se hromadí důkazy, že maso způsobuje rakovinu a nemoci, se na vegetariánskou stravu dává i stále více neadventistů. (Pamela Anderson, A. Hitler, N. Tesla, Edison, Einstein ...)

Je to neuvěřitelné, ale zdá se, že na velkou část adventistů sedmého dne požívajících maso to stále nemůže zapůsobit. Tváří v tvář stránkám a celým knihám Božího varování, výstrah a naléhání tisíce laiků a kazatelů nadále jedí maso zvířat.

Je v této věci na Božích radách něco nejasného? Ani v nejmenším. Vypadá to skoro tak, že ti, kdo těmito radami pohrdají, se dostali se svou důvěrou v Ducha Prorocství do vážné krize. Pokud existují pochybnosti v některých teologických oblastech, které jsou zkoumány v červených knihách Ducha Prorocství, v oblasti konzumace masa nejsou vůbec žádné. Zamyslete se nad následujícími tvrzeními, které jsou reprezentativním vzorkem stovek dalších:

„Náchylnost k nemocím se při požívání masa desetinasobně zvyšuje. Návyk na maso z těl (jiných stvoření) obírá člověka o rozumové, mravní i fyzické síly. Konzumace masa způsobuje poruchy celého organismu, zatemňuje rozum a otupuje mravní citění.“ *Rady o zdraví*, str. 70.

„Do našeho žaludku by neměl vstoupit ani kousek masa. Jedení masa je nepřirozené. Je třeba, abychom se navrátili k původnímu záměru Boha při stvoření člověka.“ *Rady o výživě a pokrmeh*, str. 380.

„Mnozí, kteří jsou nyní jen zcela obráceni ve věci jedení masa, odejdou z řad Božího lidu a již s ním nebudou nikdy více chodit... Daleko lepší je vzdát se označení za křesťana, než vyznávat víru a zároveň holdovat chutím, které posilují nesvaté vášně... [Bůh] žádá rozhodnou reformu.“ *Rady o zdraví*, str. 575 – 579.

„Znovu a znovu je mi ukazováno, že se Bůh snaží nás dovést krok za krokem zpět ke svému původnímu záměru – aby se člověk živil přírodními produkty země. Mezi těmi, kdo čekají na příchod Hospodina, bude nakonec skoncováno s požíváním masa; maso přestane být součástí jejich jídelníčku. Tento cíl bychom měli mít stále na paměti a měli bychom vytrvale usilovat o jeho dosažení.“ *Tamtéž*, str. 450.

„Ti, kteří jsou v situaci, jež jim umožňuje zajistit si vegetariánskou stravu, ale přitom dávají v této věci přednost tomu, co jim více vyhovuje, a jedí a pijí, co se jim zlíbí, se postupně stanou lhostejnými k pokynům, které Hospodin vydal k ostatním etapám přítomné pravdy, a ztratí pojem o tom, co je pravda.“ *Svědectví*, 9. díl, str. 156, 157.

„Tato věc je mi ukazována z různých pohledů. Nerozlišuje se, zda bylo úmrtí způsobeno jedením masa. Kdyby se to rozlišovalo, neslyšeli bychom již žádné argumenty a výmluvy pro pěstování chuti na maso mrtvých zvířat.“ *Lékařská služba*, str. 278.

Zarážející je, jak jsou tyto rady odmítány kazateli a vedoucími představiteli církve. Přestože je přede dveřmi doba velkých nesnází a stádo prahne po duchovním vedení, kazatelé stále bodují a jedí z egyptských hrců s masem a svým vlastním špatným příkladem svádějí lidi ze správné cesty. Ačkoli jedením masa jako takové nebylo touto církví nikdy označeno za hřích, co s kazateli, kteří si nevšímají takových přímých rad, jako je tato?

„Nechť nikdo z našich kazatelů nedává špatný příklad tím, že by jedl maso z těl živočichů. Nechť se tito lidé i se svými rodinami řídí tím, co přináší světlo zdravotní reformy. *Rady o výživě a pokrmech*, str. 399.

„Můžeme mít snad důvěru v kazatele, kteří sedávají s ostatními u stolů, kde se podává maso, a jedí ho s nimi?“ *Tamtéž*, str. 402.

„Budou kazatelé evangelia hlásající nejzávažnější pravdu, jaká kdy byla smrtelníkům sdělena, dávat příklad tím, že se vracejí k egyptským hrcům s masem? Budou si lidé, kteří jsou podporováni desátky z Boží pokladnice, dovolovat, aby svou nestřídmostí otravovali životodárný proud kolující v jejich žilách? Budou znevažovat světlo a varování, která jim dává Bůh?“ *Tamtéž*, str. 404 a 405.

Police adventistů sedmého dne, kteří jedí maso, se stává ještě více neudržitelná, když si vezmeme četné hmotné důkazy, že maso je nečisté a zamořené nemocmi. Nejde jen o zvedání žaludku při čtení nedávných zpráv o kontrolách v balírnách masa, které odhalily nejhrubější porušování základních hygienických pravidel. Svaz spotřebitelů provedl zkoušky stovek hamburgerů u reprezentativního vzorku prodejen. Při této kontrole byla zjištěna infekce fekáliemi často ukazující na přítomnost choroboplodného organismu. Alarmující výsledek tohoto výzkumu byl publikován v časopise *Consumer Reports* ze srpna 1971. Podle objektivních závěrů z této kontroly mělo 73% hamburgerů obsah koliformních organismů, který může způsobit mírné onemocnění. Vzhledem k tomu, že se na

výrobu hamburgerů používá více než polovina hovězího masa spotřebovávaného v USA, musíme dojít k závěru, že to znamená obrovské zdravotní riziko. A to ještě bereme v úvahu pouze „vnější“ způsob zacházení s tímto masem. Svaz spotřebitelů odhadl, že téměř čtvrtina zkoumaných hamburgerů začala na pultech prodejen zahnívat.

Nezávislá státní kontrola 68 závodů na zpracování drůbeže v roce 1971 shledala podmínky ve většině z nich jako „nepřijatelné“. Výrobky ve více než polovině z nich byly znečištěny fekáliemi, ob- sahem živacího traktu, žlučí a peřím.

A co vnitřní stav masa? Balírnami masa, jejichž produkty jsou prodávány americkým spotřebitelům, procházejí miliony poražených nemocných zvířat. Zvířata běžně trpí nejméně 80 chorobami, které mohou být přenášeny na jiná zvířata a velmi pravděpodobně také na lidi. Riziko nakažení nezmírňuje ani náležitá kontrola masa, protože kontrolní postupy nezahrnují mikroskopické zkoumání. Z těl zvířat bývají vyčezávány otevřené rakovinové nádory a zbytek je prodáván jako jídlo. Rakovinová nákaža je však samozřejmě roztroušena v celém těle takového zvířete.

Jen u drůbeže bylo zjištěno 26 chorob, kterými trpí lidé i zvířata. Prakticky všechna kuřata jsou nositeli leukovirů a lidé pracující na kuřecích farmách jsou vystaveni šestkrát většímu riziku úmrtí na leukémii než ostatní.

Maso je ideálním prostředkem pro pěstování bakterií. V poraženém zvířeti začíná téměř ihned hnilobný rozklad, který postupuje velmi rychle. Tomuto hnití nelze nijak zabránit. Když účinky každé začínou být zřejmé podle barvy, pachu a chuti, do rozkládajícího se masa se napumpuje spousta chemikálií, aby se obnovil jeho původní vzhled. Pokud to dokážete, představte si účinky vlastních odpadních produktů zvířete, které zůstávají v mase plus účinky chemických přísad v potravě, které zajišťují rychlý růst plus znečištění, ke kterému dochází v balírně masa plus účinky různých injekcí konzervačních prostředků. Co vzniká? Naprosto nevhodný zdroj proteinů.

Ale co říci, aby to zapůsobilo na adventisty sedmého dne, na které nezapůsobila jasná vyjádření Božského vnuknutí? S těmi, kdo se řídí chutěmi více než Božími radami a zásadami, nepohnou vědecká fakta o nic více než Boží usměrnění. Někteří se i ve světle nepopíratelných důkazů stále krmí „hot dogy“ obsahujícími strašnou směs zvířecích uší, nohou, rypáků, vemen, mozků, měchýřů, očí, jazyků a krve. (j v ČR má tento trend již své pevné a mnohé příznivce i řad ASD)

Co vůbec uděláme s pravidly Nového zákona týkajícími se požívání krve? Vůdci prvotní církve mající Božská vnuknutí trávili dlouhé hodiny rokováním o základních požadavcích na členství pohanů. Jejich závěr je zaznamenán ve Sk.15,19,20, kde Jakub říká celému shromáždění: „Protož já tak soudím,... aby jim napsáno bylo, ať se zdržují od poškvrní modl, a smilstva, a toho, což jest udávaného, a od krve.“

Jak se může někdo zdržet požívání krve, když pojídá veškeré maso poražených zvířat, jaké je k dostání? Maso je plné krve, která je do něj někdy stříkávána uměle, aby mu, když se kazí, byla dodána zdravá barva. Dodržování předepsaných biblických pravidel vyžadujících zbavení zvířete veškeré krve by způsobilo, že maso bude skoro úplně bez chuti. Málokdo je ochoten říci NE své žádostivosti po zvířecí krvi, aby vyhověl požadavkům Božího Slova. Jsou vymyšleny různé způsoby převrácení jeho významu, jen aby bylo možno ospravedlnit konzumaci masa. Křesťané nejlačnější po mase při čtení Bible Sk.15 jen s nepřijemným pocitem přelétnou zrakem a pokračují dále. Tvrdí, že pravidla Nového zákona mluví o pití krve, a ne o jejím požívání v mase zvířat. Ale krev není ve Starém zákoně zapovězena z důvodu jejího pití. Proč by to mělo ve Skutcích apoštolů být jinak? Pil snad některý kněz či prostý Izraelita někdy samotnou zvířecí krev? Nepochybně se jedná o krev ve zvířecím mase! Je to rozhodně něco, co by Adventisté sedmého dne měli pečlivě zvažovat, zejména ve světle dalších rad.

Upřímně věřím, že žádný adventista sedmého dne, který čte tuto knihu, si nedovolí vysmívat se názorům, které byly předloženy v této knize. Někteří kazatelé mi řekli, že ostatní kazatelé (a těch je

dost, kteří vegetariáni nejsou i v ČR) je zesměšňují a straní se jich kvůli tomu, že s nimi nechtějí jíst maso. Neposlouchání Božích rad je dosti vážná věc, ale tropení si posměchu z Božího poselství a snaha dovést ostatní k neposlušnosti jistě hraničí s otevřeným rouháním Bohu. Světlo, které máme v této oblasti, sahá mnohem dále než světlo ukázané církvi v dávných dobách.

Odmítání tohoto světla je odmítáním působení Ducha svatého, který byl zdrojem myšlenek obsažených v Bibli. A ačkoli nejsme schopni posoudit míru viny spočívající na těch, kteří neměli žádné světlo v této věci, nemůžeme být bez viny, pokud pohrdáme vzácným poselstvím, které je sesláno Bohem, aby nás učinilo svatým a zdravým lidem. Kazatelé, činovníci a členové církve by se měli kát před Bohem za přehlížení Jeho zjevené vůle. Záměrné přestupování poznané pravdy je hřích a to adventisty sedmého dne s jejich pokročilým světlem činí více zodpovědnými před Bohem. Životem v tomto světle nejen posílujeme vlastní duchovní a tělesné zdraví, ale stáváme se také vůni života pro ostatní.

Církev adventistů sedmého dne není pouhou další církví. Jsou hnutím založeným v reakci na proroctví za účelem dovršení reformace. Ale co se stalo s jejich programem "reformy", který se kdysi dotýkal každé části křesťanského života? Reforma stravy byla charakteristickým znakem církve ostatků hned od jejích počátků, ale tato její pravá ruka začala pomalu odumírat s tím, jak se její členové začali postupně oddávat tělesným žádostem.

V příliš mnoha případech byla platnost vznešených vůdčích zásad založených na souladu s přírodními zákony zprvu pomalu a pak více a více zlehčována až nakonec byla zavržena úplně. Jídelníček adventistů našel téměř synonymum v bezuzdném hodování. Na prohýbajících se stolech při setkáních po bohoslužbách sice není maso, ale jinak jsou na nich stejné hory sladkostí a kořeněných jídel, jaké vábí svět k obžerství.

Opětovné získání vlády nad vlastní chutí je nejdůležitějším vítězstvím, jakého je nutno dosáhnout, abychom napravili osudné podlehnutí chutím, kterého se dopustili naši první rodiče. Náš Hospodin se s tímto problémem setkal tvář v tvář na poušti. Skrze modlitbu a důvěru v Boží Slovo zvítězil nad pokušelem ve stejné věci, v jaké první Adam nešťastně podleh. A toto vítězství si musí připisat každé Adamovo dítě, aby bylo spaseno.

Jak mohlo být původní pojetí zdravotní reformy tak překrouceno, že na naše odmítání masa ostatní už mohou jen vzpomínat? Co se stalo se zásadami, které hovoří o dostatku pohybu, o správných kombinacích jídel, o čisté stravě, o omezování množství cukru a soli, o jedení pouze v určenou dobu, o celozrnné stravě, o hojnosti

vody a o nepřejídání se? Statistice lidí věří a světi sobotu, ale přitom si svými zuby vlastně kopou hrob.

U našich lidí došlo téměř nepostřehnutelně ke změně v péči o vlastní tělo. Ne, nezapomněli jsme, co je psáno o Božím chrámu. Stále se můžeme pochlubit tím, že nejíme vepřové maso a mořské živočichy a že se asi 50% adventistů sedmého dne vzdalo veškeré masité stravy. Toto naplňování poselství zdravotní reformy však není úplné. Satanův často používaný argument u různých věcí, že jde pouze o maličkost, je v této oblasti nejučinnější. Díky vymýšlení si důvodů, které jim umožňují dělat malé přestupky, se Adventisté sedmého dne dostali do závislosti na chuti. Obezita je mezi námi rozšířená úplně stejně jako ve světě.

Bylo by zajímavé provést průzkum, který by přinesl pravdivý obraz o tom, jak jsou na tom naši lidé s odříkáním. Kolik členů naší církve opravdu říká „Ne“ svým chutím? Bylo by zjištěno, že většina jich bez omezení a bez zábran jí to, co je jim vnucováno chutí. Možná byste si nyní měli odpovědět si na tyto otázky. Držte na uzdě svou chuť a omezujete se jíst více, než je třeba? Dokážete přijít bez povšimnutí kolem stolů s cukrovinkami nabízejících nebezpečnou směs sladkých zákusků? Jak často podléháte pokušení na něčem si smlsnout mimo dobu, kterou máte určenu k jídlu?

Příliš mnoho lidí tyto věci bagatelizuje a prohlašuje, že jsou nedůležité. Ide však o významnou část velkého souboru inspirovaných rad, které nám předal Bůh. Řada knih ukázala naléhavost potřeby řídit se zákony svého těla stejně pečlivě jako Božími zákony. Záměrné porušování základních zákonů našeho zdraví by nás mohlo učinit nevhodnými pro Boží království. Zdá se vám to přehnané? Podívejme se na to trochu blíže.

Proč považujeme užívání tabáku a alkoholu za hříchy? Protože je to škodlivé pro tělo a může to zkrátit život. Bible říká, že Bůh zatratí ty, kteří poskvřují své tělo (1 Kor.3,16.17). Jedna otázka: Může vám nedostatek pohybu zkrátit život? Ovšem, bylo vědecky dokázáno, že tisíce lidí zemřely předčasně na infarkt, k němuž nemuselo dojít. Kouření cigaret není jedinou příčinou infarktů a předčasných úmrtí. Znamená to, že odmítání potřebného pohybu by

mohlo být stejně závažnou chybou jako užívání tabáku? Nepochybně ano. Dokud si adventisté sedmého dne nepřestanou vymýšlet důvody pro nedodržování těchto jasně stanovených pravidel, nemohou doufat, že uniknou velmi škodlivým důsledkům tohoto prohrěšku.

Je nutno si uvědomit, že když hovoříme o prodloužení svého daru života, zabýváme se duchovními věcmi. Jsme náchylní odbývat úsměvem takové inspirované rady jako: „Mimo určenou dobu by našimi rty nemělo nikdy projít ani jediné sousto.“ (*Zdravotní pokyny*, str. 118), ale toto pravidlo je pro naše zdraví velmi důležité. Pokud si nestanovíme meze za účelem ochrany choulostivých zažívacích orgánů, budeme mít nadále stejně chatrné zdraví a stejné zdravotní potíže, jaké souží zbytek padlého lidstva. Ojedinelá vzplanutí pro dodržování pravidel nestačí. Je nutno povolát do zbraně vlastní rozhodnost. Nepochybně dojde k urputným bitvám s vlastním já, ale bezvýhradně podrobeni se Božím plánu přinese svou odměnu.

Jak ve světle tolika rad v této věci vysvětlíme, že skoro polovina našich lidí stále pojídá těla mrtvých zvířat? Paní Whiteová napsala: „Do našeho žaludku by neměl vstoupit ani kousek masa.“ *Rady o výživě a pokrmeh*, str. 380.

„Ti, kdo jedí maso, berou na lehkou váhu všechna varování, která nám v této oblasti dal Bůh. Nemají žádný důkaz, že chodí bezpečnými cestami.“ *Tamtéž*, str. 383.

„Mezi těmi, kdo čekají na příchod Pána, nakonec dojde ke skoncování s jedením masa; maso přestane být součástí jejich jídelníčku.“ *Tamtéž*, str. 380 a 381.

Při současném prudkém růstu znečištění ovzduší a kontaminace půdy chemickými látkami bychom takové přímé pokyny neměli vůbec potřebovat k tomu, abychom byli odrazeni od masité stravy. Když byly vykonány zkoušky některých nejoblíbenějších druhů masa, výsledky ukázaly, že nesplňují ani minimální zdravotní normy. Časopis *Consumer Reports* provedl rozsáhlý výzkum a zkoušky na hamburgerech a v srpnu 1971 zveřejnil výsledky s tímto konstatováním: „Šokující procento hamburgerů, které jsme zakoupili, už začínalo hnit.“

Ralph Nader, jehož organizace provedla dlouhodobé šetření v balírnách masa, shrnul zjištění u hamburgerů a „hot dogů“ v časopise *Florida* ze 7.11.1971 takto:

„Všechny tyto podivně zpracovávané druhy masa představují zarážející inovaci v oblasti výroby potravin. Často jsou používány jako výhodná a výnosná skládka umožňující balírnám zbavit se odpadu, podřadného nebo nakaženého masa a méně žádaných kusů. Dělá se to jednoduše tak, že se tyto nechutné zbytky vylepší barvivou a ochucovacími prostředky a pak se nabídnou nic netušící veřejnosti. Byly zjištěny jasné důkazy, že hamburgery nebo párky často obsahují nakažené maso, koňské maso a maso z nemocných zvířat, které bylo původně určeno k výrobě stravy pro psy nebo kočky a že do „hot dogů“ a lančmitů jsou přimíchávány plíce, oční bulvy, prasečí krev a nasekaná kůže.“

Za účelem omezení zápachu a odporné chuti je toto maso často impregnováno siričitanem, zakázanou přísadou, která starému a kazícímu se masu dává zdravou růžovou barvu. Jelikož používané maso bývá nečisté, špína se běžně smývá čistícími prostředky a aby byl zisk co největší, do masa se přidávají tzv. pojiva, aby se nerozpadalo – obvykle jde o cereálie, ale tu a tam dokonce piliny.“

Pár slov je asi třeba říci také ke spotřebě cukru u adventistů. Nedávné vědecké objevy v oblasti medicíny potvrdily tvrzení v Duchu prorocství o škodlivých účincích cukru na lidský organismus. Jedí ale členové naší církve méně cukru, než je celostátní průměr, který činí 102 liber ročně? Podle toho, co je vidět při sobotních slavnostních hostinách<sup>2</sup>, se zdá, že ne. Průměrná denní spotřeba je 32 čajových lžiček. Jeden kus jablečného koláče obsahuje osm čajových lžiček a láhev *root beer*<sup>3</sup> deset čajových lžiček. To je více než polovina denního průměru. Věřte či ne, jeden karamelový krém s banány obsahuje 25 čajových lžiček. Ne, většina adventistů sedmého dne své tělo vědomě a s velkou účinností zahlučuje cukrem. Přebytek cukru v různých druzích sladkostí je všeobecně spojován s obe-

<sup>2</sup> Poznámka překladatele: Agape

<sup>3</sup> Poznámka překladatele: Sladký šumivý nápoj z extraktu různých kořenů

zitou, cukrovkou, hypoglykemií, chorobami věnčitých tepen a artritidou.

Zdálo by se, že varovat adventisty před pitím nápojů s obsahem kofeinu není třeba, avšak žijeme v době plíživého kompromisu. Je to velmi divné, ale kofein, tento nejbližší příbuzný nikotinu, si pomalu našel svou cestu do spíží mnoha adventistů sedmého dne. Filozofie starozákonního Lota „Však pak neveliké jest“ ospravedlňovala zkoušení všeho o trochu více a znovu o trochu více. Začíná to tříprocentní odchylkou tím, že člověk pije kávu bez kofeinu, přitom podléhá chuti na kofein, až si na něj nakonec vytvoří návyk.

Jak zní Boží rada v této věci? „Pití čaje a kávy je hřích; škodlivé požitkářství, které stejně jako jiné špatnosti zraňuje duši.“ *Rady o výživě a pokrmích*, str. 425. Z tohoto prohlášení může někdo vyvozovat, že pití kávy bez kofeinu je jen tříprocentní hřích, ale tak to není. Fakt je, že káva by byla velmi škodlivá, i kdyby bylo možno odstranit všechny kofein. Vedle kofeinu káva obsahuje kafeol, vysoce těkavý olej, který jí dává zvláštní chuť a aroma. A tento kafeol škodí žaludku více než kofein. Dr. Joseph F. Montague, přední odborník na střevní poruchy v rozhovoru pro *U.S. News & World Report* prohlásil o kafeolu toto: „Když vezmete šálek uvařené kávy a necháte jej před přidáním cukru a mléka chvíli stát, uvidíte, že k povrchu bude stoupat a v kroužcích na něm vířit olej. Tento olej působí velmi dráždivě na žaludek a dvanácterník a podle mého názoru nic z toho, co lidé konzumují, nevyvolává větší dráždění a nevytváří lepší podmínky pro tvoření vředů. Když člověk ráno vypije tuto kávu, cítí se vzpružen. Ale ve skutečnosti jen utahuje šroub natahující strunu nervového napětí.“ *U.S. News & World Report*, 26.2.1968.

Koly musejí podle zákona obsahovat kofein, ne však více než asi 50 miligramů na jednu desetincovou láhev. Aroma koka koly pochází z listů koky a ostatní koly se vyrábějí z ořechů kola. Pamatujte, že listy koky jsou jediným zdrojem kokainu, jedné z nejsilnějších drog, jejíž lékařské používání je přísně omezeno a kontrolováno. Výrobce tvrdí, že všechny kokain je odstraňován, ale opakované snahy zjistit účinnost tohoto procesu vyzněly naprázdno.

Řada lidí neví, že i Dr. Pepper je nápoj obsahující kofein, a to v mírně větším množství než koka kola. Nejenže to bylo potvrzeno zdroji z Úřadu pro potraviny a léčiva, ale sirup Dr. Pepper používaný v prodejnách občerstvení je jasně označen jako obsahující kofein. Nápoj Dr. Pepper, který vytváří návyk a je možná škodlivější než nejhorší kola, vědomě či nevědomě konzumuje i velmi mnoho adventistů sedmého dne.

Je jasné, že nadešel čas zanechat kompromisů a důsledně se řídit vznešeným vzorem pravdy, který byl svěřen naší církvi. Na ty, kteří budou stát pevně na straně ničím necomezované poslušnosti – poslušnosti zakořeněné v hluboké, duchovní a osobní oddanosti Ježíši Kristu, čeká oživení a pozdní dešť.



Předpokládejme, že by nějaký obří počítač dokázal vytvořit věrný záznam všech našich myšlenek a slov. Byli bychom potěšeni, kdybychom před sebou uviděli výsledek? Spatření přesného záznamu toho, co považujeme za nejdůležitější věci v životě, by zřejmě byl otřesný zážitek. Na co nejvíce myslíme? Jaké věci jsou pro nás tak významné, tak drahé našemu srdci, že o nich mluvíme více než o čemkoli jiném? Většina z nás křesťanů by chtěla věřit, že vytištěná počítačová sestava ukáže převahu myšlenek a slov na téma Ježíše a Jeho slavné pravdy nad myšlenkami a slovy na jakékoli jiné téma.

Naše zaujetí pro duchovní věci by mělo mít jednoznačně přednost před vším ostatním, co si činí nárok na náš čas a pozornost, a to včetně rodiny a zaměstnání. Osobní vztahy s Ježíšem Kristem musejí být plně a bez výhrad uznávány za nejdůležitější věc v životě každého křesťana. Ježíš učil, že bychom Ho měli milovat více než otce či matku, manžela či manželku, syna či dceru. Řekl také: „Tak zajisté každý z vás, kdož se neodfekne všech věcí, kterými vládne, nemůže býti mým učedníkem.“ Luk.14,33. Myslete na to, co má mít přednost! Vše, co stojí v cestě tomu, abychom mohli sloužit Kristu, by z ní mělo být okamžitě odstraněno. Každému, kdo začne soutěžit s Bohem o místo toho, kdo bude mít naši největší lásku, by toto privilegium mělo být rozhodně odmítnuto.

Je tedy jasné, že každý křesťan by se měl soustředovat především na duchovní oblast. Veškeré věci v jeho životě by měly mít jediný nádherný středobod v podobě služby Bohu a sdílení se o Něho s ostatními. To neznamená, že většinu času strávíme „v kos-

tele“ nebo že velkou část dne zůstaneme na kolenou. Je to tak, že většinu času, kdy nespíme, nám každý týden zabere rodina, práce a přátelé. Ale závislost života na Kristu znamená, že veškeré nezbytné činnosti při získávání prostředků na živobytí, odpočinku s rodinou a stýkání se s přáteli budou prostoupeny duchem stále přítomného Spasitele přebývajícího v srdci.

Jen málo křesťanů dovede vést kázání nebo biblická vyučování, ale všichni mohou mocně kázat svým životem podle krásných zásad biblické pravdy. Bez ohledu na nadání, vzdělání nebo povolání by každý adventista sedmého dne měl svým životem svědčit o poslušnosti a získávat tím duše.

Nemáme žádné obyčejné poselství. Naše učení je tvořeno uchvacujícími, život měnicími zásadami převzatými přímo z Bible. Pro každé pravidlo uznávané naší církví můžeme uvést příklad Ježíše a apoštolů. Jsme ostatkem neboli posledním pozůstatkem církve Nového Zákona. Proto světíme sobotu tak, jak to činili oni. Jíme a pijeme ku slávě Boží tím, že se zdržujeme škodlivých potravin. Tak činili i apoštolové.

Naplnění láskou a přáním nedostávat se do nebezpečí, že se nebudeme líbit Spasiteli, se řídíme příkazy zakazujícími nosit ozdoby a parádě se oblékat. Obřad umývání nohou je zvláštnost našich bohoslužeb, která je však dána příkladem samotného Ježíše. Náš odlišný životní styl se projevuje v každé oblasti běžného chování člověka. To vše je dáno naším náboženstvím a zaujetím pro duchovní věci.

Ježíš přijde velmi brzy. Tyto poslední chvíle zkoušky slouží k přípravě na setkání s Ním. Ostatní tomu možná nevěří, ale my víme, že je to pravda. Není čas na sledování nesmyslů v televizi, na tanec, na divadlo a na světské radovánky. Silou zásadového svatého života musíme ostatní odvracet od prázdnoty materialismu. Satan již prosadil svou moc téměř všude na této poskvrněné planetě. Pronikl do všech všeobecně oblíbených náboženství a zmanipuloval je.

Proti satanovi stojí jediné ohnisko houževnatého odporu, a tím je církev ostatků. Žádná skupina lidí na sobě neměla nikdy větší tí-

hu zodpovědnosti než ti, kteří nesou poslední varovné poselství pravdy v této generaci. Jsme vůni života nebo smrti pro obrovské davy otálející v údolí rozhodnutí. Každá duše bude buď přilákána k nám, aby se společně s námi řídila tímto poselstvím, anebo jej odmítne a obdrží znamení šelmy.

Vše, co děláme, vede lidi, s nimiž se stýkáme, k rozhodnutí – rozhodnutí pro pravdu, nebo proti pravdě. Co říkají naše slova, skutky, způsob oblékání a stravovací návyky těm, jimž se jediného kázání dostane v tom, co vidí v nás? Mnozí z nich budou přesvědčeni, ale budou také hledat skuliny v neoblíbených požadavcích pravdy.

Ať se nám tato představa líbí, nebo ne, náš život bude podléhat přísnému hodnocení. Mnoho lidí jen zpola přesvědčených o tom, že mají jít vpřed ve víře a řídit se Božím Slovem, u nás bude hledat povzbuzení. Někteří budou mít potíže s přizpůsobením se požadavkům na svěcení soboty. Jestliže se rozhodnou pro křest, bude muset být jejich rodinný podnik vždy v sobotu uzavřen. Je třeba, aby věděli, že je nanejvýš důležité ctít Pána soboty svěcením Jeho svatého dne. Co uvidí na nás? Ukázalo by jim vaše současné svěcení soboty radost z toho, že kladete Krista na první místo? Anebo by viděli, že v sobotu chodíte na večeři do restaurace, což by je přimělo k otázce, zda je vůbec nutné zavírat v sobotu jejich vlastní výdělečný podnik? Pokud budou dovedeni k názoru, že sobota je pouze svátek, a ne svatý den, rychle se rozhodnou zůstat tam, kde jsou. Pokud by sobota měla být prostě stejná jako neděle, pak by asi mohli snadno zdůvodnit posílání svých zaměstnanců do práce v tento den.

V některých duších, které nerady mění svůj úsudek, bude probíhat velký vnitřní boj ohledně otázky vzdání se nečistých jídel. Slyšice výtky a přesvědčování ve věci nutnosti chránit své tělo jako neposkvrněný chrám, se v církvi dívají kolem sebe a hledají sílu k tomuto k průlomovému rozhodnutí. Co vidí? Řeknu vám co viděla jedna z nich. Dobře si na to pamatuji, protože se to stalo před dvěma týdny na jedné z mých evangelizačních akcí. Mladá matka se rozhodla nechat se pokřtít. Pár dní před křtem byla pozvána domů k

jedné adventistice sedmého dne, kde jí byl nabídnut šálek kávy. Přitom se zrovna týden předtím s obrovskými potížemi rozloučila se svým celoživotním zvykem pít kávu. Přestože to své nové přítelkyni mezi adventistkami vysvětlila, byla nabádána, aby se neostýchala a kávu si vypila. Neustoupila, ale příští den se na mne obrátila s otázkami, na které se mi odpovídalo velmi těžce. Tato žena bohužel ke křtu nešla a do doby, kdy píši tyto řádky tak zatím neučinila. Pít kávy tedy není žádná maličkost, když může způsobit, že duše se rozhodne nepodrobit se pravdě. Křesťanské zásady se váží na křesťanské svědectví a tisíce lidí své svědectví ničí zcestným názorem, že maličkosti nevdají.

Každá žena vstupující do církve ostatků prochází bolestným rozhodováním nad svým líčením a nošením šperků. Není snadné změnit dlouholeté a tradiční zvyky, obzvláště pokud jde o ženu, která má v sobě zakořeněnou ženskou parádivost. Móda má mimořádnou schopnost ztročovat. Muži se někdy stavějí proti všem změnám způsobených na jejich ženách novým náboženstvím, a když tyto sundají svatební prsten (*jakožto jeden ze symbolů slunečního kultu*) společně s ostatními ozdobami, rychle se to v rodině vyvine v opravdovou krizi. Přesvědčeny Božím Slovem, se tyto ženy rozhodují klást Boha vždy na první místo a přijmout Petrovu výzvu, aby získaly své nevěřící manžely tím, že odloží své ozdoby (1. Petr 3,1–3). Pak se v církvi dívají kolem sebe a hledají podporu a vyjádření souhlasu. A co vidí? Nejen nenápadné svatební prsteny, ale i lesknoucí se brože, ozdobné jehlice a bižuterii. Vede je to správným směrem? Ne, vede je to jediné k tomu, aby si nedělaly žádné starosti a nosily svatební prsten – a jestliže je přijatelný symbolický prstýnec, pak školní prsteny, prsteny, kterým se říká měsíční kameny, snubní prsteny a prsteny, které nosí přátelé, jsou také v pořádku. A možná i náušnice, které na památku rozdávala babička.

Mluvíme o reálném světě? Stává se to skutečně? Samozřejmě, že ano a tím, že členové církve nežijí podle toho, co hlásají, jsou mnozí odvráceni od pravdy. Některé ženy žijí v zajetí módy a je pro ně velmi těžké vzdát se světských malicherností. V církvi však

vidí tolik případů barvení vlasů, nošení paruk a rozličných umělých ozdob, že je to povzbuzuje k setrávání v jejich světské pýše. Jejich otázky ohledně nošení kalhot jsou také rychle vyřešeny, když v nich vidí ženy vcházet v sobotu ráno do svatostánku stejně jako ve středu večer na modlitebni shromáždění. *Podobný problém je i s mladými chlapci, kteří necítí žádné provinění, když na bohoslužbu přijdou v krátkých šortkách nad kolena, jako by šlo o běžnou sportovní disciplínu a ne scházení se s Bohem. – pozn. vydavatele.*

Potíž je v tom, že nikdo nemůže nikdy zvítězit nad nepřitelem, kterého v skrytu obdivuje. V církvi je v mnohých sestřích skrytá láska ke světu a proto nikdy nedokázaly zvítězit v boji proti hříšné pýše a světskosti. Dokud se nenaučí milovat Boha nade vše a nebudou ochotny zapřít své vlastní já, budou nadále kamennem úrazu pro ostatní.

Co bude třeba k tomu, aby se církev vzpamatovala a byla vyburcována k zaujetí správného postoje k těmto velmi důležitým otázkám křesťanského způsobu života? Jak můžeme členy církve nadchnout pro pravdu tak, aby naplnila jejich život? Když se konají evangelizační shromáždění, měli by na nich být všichni členové církve, nedočkaví a nadšení příležitostí sdílet pravdu s ostatními. Je žalostné, že na tato shromáždění, kde je předkládáno Boží poselství, chodí večer co večer jen pár věrných. Viděl jsem, jak se zde skvělí lidé rozhodují pro vstup do církve. Tito jsou pak zváni domů k diakonům a starším, jejichž podpora evangelizačních shromáždění je pouze symbolická. V těchto domácnostech jsou noví členové zváni k trávení odpoledne sledováním sportovního utkání v televizi. Viděl jsem osobnost církve se zde konečně dokáže nadchnout, ale bohužel nad šilným vypětím jednoho mužstva snažícího se porazit a pokořit druhé mužstvo. Dlouhé hodiny sedí a přitom vykřikuje a podléhá neovladatelnému vzrušení, plně pohlcen věcí, která je přímým protikladem všeho, co Ježíš učil a prosazoval. Takový diakon zná všechny sázkové kurzy hráčů baseballu a ligové rekordy, ale příští sobotu ve sboru bude ospale sedět a nebude umět odpovědět ani na jedinou otázku v sobotní škole. Zřejmě bude plamenně hovořit o dosažených výsledcích a bude se ústy zapojovat do pláno-

vání laických aktivit týkajících se šíření literatury, ale jeho hlavním životním zájmem není práce pro Boha. Tak jako Lotova žena je připoután ke světským věcem a jeho formální vykonávání církevních funkcí opírající se o prázdná slova nezmění nad ním rozsudek smrti. Dokud tento člověk nezačne mluvit více o získávání duší než o sportu, nemůže existovat žádná naděje na jeho spásu. A to je také důvod, proč bude velká většina lidí, kteří jsou dnes v církvi, vytříbena ven. Dovolili světu nechat se kousek po kousku obrát o svou zkušenost, po čemž následovala ztráta křesťanských zásad. Teď už zbývá pouze smrtelná podoba – podoba, která se rychle rozpadne pod tlakem času soužení.

Je snadné si představit, že se náš nový člen po skončení zápasu v televizi svého hostitele adventisty zeptá na správný postup pro placení desátek. Jako podnikatel má menší nejasnosti kolem hrubého příjmu a čistě mzdy. A také, jak je to s dary mimo desátky? Mohou si lidé opravdu dovolit dávat více než deset procent ze svého příjmu? Finanční potíže v jeho podniku, kvůli nimž se zdálo, že začít platit desátky je pro něho nemožné, způsobily, že rozhodnutí pro křest bylo pro tohoto člověka velmi obtížným krokem, k němuž ho dovedla víra. Nyní cítí potřebu duchovní podpory ze strany církevního vůdce, který dokáže potvrdit sliby Bible.

Je docela dobře možné, že diakon ponese uchvacující svědectví Boží zázračné milosti za ty, kteří jsou věrní šafáři. Jako církevní činovník by byl jedním z 51% těch, kteří jsou věrnými plátcí desátek. Je to neuvěřitelné, ale 49% našich členů na celém světě desátky vůbec neplatí. Někteří možná nemají žádný příjem, ale mnozí každý týden doslova okrádají Boha tím, že zpronevěřují Jeho svaté desátky, které Mu náleží. Ve světě této skutečnosti je lehčí pochopit, jak bude tato větší část Božích lidí v době zkoušky vytříbena ven z církve.

Není pro zemědělce hospodářického na pronajaté půdě velmi výhodné, když si z úrody ponechává 90% a majiteli odevzdává 10%? Vše, co prochází našima rukama, patří Bohu a On nám pouze povoluje to užívat. Jak je dobrotivý a blahosklonný, že žádá jen desátky, které přiděluje zpět, aby byly použity ke kázání evangelia.

Jsou sliby ohledně obětavého rozdávání myšleny tak, jak byly vyřčeny? Pokará Bůh chamtivce? A co například dávat více než desetinu? „Dávejte, a budeť vám dáno. Míru dobrou, natlačenou, a natřesenou, a osoutou.“ Luk.6,38. Jinými slovy toho, co dáme Hospodinu, nemůže být nikdy přespřlíší. Ať budeme uplatňovat sebehlubší víru a dávat množství znamenající pro nás sebevětší obět', vždy se nám to nějakým způsobem vrátí. Boží sliby nemohou selhat.

Většina lidí se neustále bojí o svou peněženkou. Ať jí mají téměř prázdnou či naditou, mají sklon pevně ji držet a plnit ji více a více. Ježíš dal najevo, že jen málo bohatých lidí se dostane do nebe. To neznamena, že mít peníze nebo majetek je hřích. Někteří bohatí lidé jsou oddáni křesťané a budou spaseni. Jsou vlastně jen dva druhy bohatých lidí – ti, kteří se bohatými učinili sami, a ti, které bohatými učinil Bůh. Někteří si činí nárok na přetékající požeňání z biblických zaslíbení tím, že štědře rozdávají. Neustále rozdávají a Bůh jim neustále ve větší míře vrací zpět.

Někdo může namítnout: „To nedává smysl. Zachází se jen s určitým množstvím peněz a za tuto hranici se nelze dostat.“ Ti, kteří vznášejí takové námítky, si nemohou pomoci, ale jsou na vážkách, protože tato zaslíbení ještě nijak nevyzkoušeli, což se skutečně zdá opovážlivé a nepatřičné. To, jak získáváme více, když více dáваме, můžeme pochopit asi tak, jako vysvětlit, jak chléb a ryby nasýtily zástup. Ale ti, kdo se k tomu ve víře odhodlali, vědí, že se to stává. Nepokoušejí se to vysvětlovat. Nedá se to vyjádřit žádným vzorcem, ale čím více dávají Hospodinu, tím lépe se jim po finanční stránce daří.

Nikdy nezapomenu na to, jak mě před lety přítel vyzval, abych Boha vyzkoušel. Dával Bohu 25 procent svého příjmu a obrovsky se mu dařilo. A tak jsme se rozhodli se ženou vzít Boha za slovo. Zprvu jsme dávali 25 procent, pak 30, pak 35 a jeden rok téměř 40 a přesto se nám po materiální stránce dařilo stále lépe, a to úměrně tomu, jak vzrůstala naše důvěra. Jak vděční jsme byli, že nás někdo přiměl, abychom vyzkoušeli Boží sliby. Nyní je nám velmi líto

těch, kteří propásli nádherný zážitek vidět Boha dělat nemožné tím, že rozmnožuje chleby.

V tisících městech a vesnicích trpí práce pro Boha nedostatkem finančních prostředků. Pro církev ostatků by to však dnes měl být ten nejmenší problém, protože Bůh dal svému lidu prostředky k dovršení díla. Jaký účet budeme muset jednoho dne předložit, když si budeme peníze a majetek ponechávat tak dlouho, až ztratí veškerou cenu. Nyní může být použit k přípravě duší na království. Ježíš nabádal svůj lid, aby hromadil poklad v nebi správným používáním peněz, a ne aby peníze ukládal stranou a nechával je rezivět a plesnivět. Rodiče patřící mezi adventisty odkázali bezbožným dětem miliony dolarů, a přitom měli vědět, že budou použity k podpoře ďáblova díla místo pravdy. Tyto peníze mohly uspišit příchod Ježíše a obnovení všech věcí.

Ježíš v Mat.13,22 mluví o „oklamání zboží“. Podlehnou tomuto klamu i adventisté sedmého dne, kteří mají v úmyslu jednoho dne dát svůj majetek na oltář Bohu? Mnozí si právě teď nechávají uniknout poslední příležitost použít své nahromaděné bohatství na podporu Boží věci. I s vědomím, že pohled na to, co dosud věnovali, je velmi smutný, si bezstarostně žijí v přepychu. Jak pravdivá jsou Kristova slova: „Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.“ Mat.6,21. Když jsou peníze vloženy do Božího díla, je tímto dílem cele zaujato i vkladatelovo srdce. Lidé jen výjimečně nejsou oklamáni „zbožím“ a budou mít poklad v nebi.

Tato kniha byla zaměřena na malé ústupky a na to, jak ďábel Boží lid kousek po kousku odvádí od ušlechtilých duchovních zásad. Zkoumali jsme psychologickou podstatu postupného přijímání kompromisů, kterým byla oslabena moc a účinek pravdy. Někteří budou tvrdit, že se sousměřujeme na nevýznamné věci a že takové nicotné starosti pouze odvádějí pozornost od důležitých oblastí. Vyslovují pochybnosti o tom, že Bůh, který stvořil vesmír, by se mohl nějak zajímat o jakési drobnosti v chování jednotlivých lidí. Takovými starostem dávají nálepku zákonictví. Ale je to zákonictví, nebo láska?

I kdyby každé toto drobné ustoupení od zásad nevedlo k velkému vzdalování se od pravdy, je zde další důležitý důvod dávat si záležet, abychom se ani v nejmenším neodchylovali od plnění Boží vůle. Křesťanství není založeno na zákazech a pravidlech – ani na tak vysoce vážených pravidlech, jaká jsou obsahem rukou psaného Desatera Prikázání. Křesťanství ve skutečnosti stojí na láskyplném vztahu s určitou osobou, a to s Ježíšem Kristem. Samotné základy života opravdového křesťana jsou shrnuty ve dvou „velikých“ prikázáních, která Ježíš vyslovuje v Mat.22,37–40: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své. To jest přední a veliké prikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Na těch dvou prikázáních všecken zákon záleží i proroci.“

Všichni pisatelé Bible se vyjadřují velmi jasně v tom smyslu, že právě toto je pravá podstata křesťanství. Téma lásky je protkáno celým Starým a Novým Zákonem a účinkem této lásky jsou skutky

poslušnosti. Ježíš řekl: „Milujete-li mne, prikázání mých ostříhete.“ Jan 14,15. Milovaný Jan napsal: „Nebo totoť jest láska Boží, abychom prikázání jeho ostříhali; a prikázání jeho nejsou těžká.“ I. Jan 5,3.

Ani člověku nedělá žádné potíže chovat se tak, aby přinášel potěšení svému milovanému. Pro nevěstu a ženicha není žádný těžký úkol obšťastňovat jeden druhého. Své sliby neplní proto, že to pod peněžitým trestem nebo trestem vězení vyžaduje zákon. Ve skutečnosti dělají jeden pro druhého mnohem více, než žádá zákon, protože se hluboce milují. Činění každé maličkosti, kterou je možno udělat pro štěstí toho druhého, se stává radostí.

Opravdová láska se projevuje v maličkostech. Každá manželka potvrdí, že je to tak. I pouhých několik vadnoucích květin může manželku pohnout k slzám dojetí, když ví, že manžel si dal tu práci a sám je pro ni natrhal. Ve skutečnosti ani ten nejdražší dárek nedělá takový dojem jako pár natrhaných obyčejných divokých sedmikrásek. Proč? Odpověď je zřejmá. Je to tisíckrát větší důkaz lásky, protože muž se k tomu odhodlal z jediného důvodu – aby učinil svou ženu šťastnou.

Uvědomte si prosím, že by to mělo platit i v našem láskyplném vztahu s Ježíšem. Jan říká: „A zač bychom ho koli prosili, bēfeme od něho; nebo prikázání jeho ostříháme, a to, což jest libého před obličejem jeho, činíme. I. Jan 3,22. Křesťan nemůže pouze bezduše plnit jasné požadavky Desatera, ale musí se snažit dělat vše, co se líbí Bohu. To znamená, že musí hledat znamení Jeho vůle v Písmu a vyhýbat se jakémukoli nebezpečí, že se Mu znelíbí. Pravá láska znamená vždy spíše dávat než brát.

Jestliže se Bůh tedy zajímá o projevy lásky na svých dětech, pak jistě s velkým zájmem sleduje, jak reagují na každé, a to i malé zjevení Jeho vůle. Je docela dobře možné, že hlavním důkazem opravdové oddanosti Bohu je míra ochotného přizpůsobení se radám, které se nacházejí všude v Bibli a které se týkají maličkosti, jež se Bohu líbí. A místo pokládání za zákonictví mohou být tyto skutky při soudu zváženy jako nejvyšší forma nesobecké lásky.

Kéž nám Bůh pomáhá každý den zpytovat Písma, abychom zjistili, jak poznat Jeho vůli při jídle, pití, oblékání, mluvení a dívání se. Kéž pak v sobě máme také takovou lásku, abychom plnění Jeho přání s radostí zaváděli do svého křesťanského způsobu života.

*Když na něco myslíte, nikdy nemyslete na to, o čem tušíte, že kdyby to vyšlo najevo v přítomnosti Boha, červenali byste se.*

*Když o něčem mluvíte, šeptem či nahlas, nikdy neříkejte to, co si nepřejete, aby slyšel Ježíš.*

*Když něco čtete, i kdyby vás to lákalo, nečtěte nic, o čem dobře víte, že ve vaší tváři by se ihned objevilo zděšení, kdyby Bůh vážně řekl: „Ukaž mi tu knihu.“*

*Když něco píšete, ať ve spěchu či s rozmyslem, nepište nic, co si nepřejete, aby četl Ježíš.*

*Když něco z radosti zpíváte, nezpívejte nic, co by nelahodilo Jeho sluchu.*

*Když někam jdete, nikdy nechoďte tam, kde by nešel ani Ježíš a kde byste měli strach, aby se vás Bůh nezeptal: „Kam jsi to vešel?“*

*Neoddávejte se žádné zábavě, které byste zanechali, kdyby Bůh shlédl dolů a řekl: „Co to děláš?“*

*Když se oblékáte, jste si naprosto jisti, že vaše oblečení v ostatních vyvolává bezúhonné a čisté myšlenky?*

*Byla by vaše tvář beze studu a svědomí čistá, kdyby se objevil Ježíš, když je otevřen váš šatník?*

*Abyste byli doma i venku ochráněni před všemi zly, když přemýšlíte, když mluvíte, když čtete, když píšete, když zpíváte, když chodíte, když hledáte zábavu, chovejte se vždy tak, jako kdyby na vás spočíval zrak Boha.*

*Abyste když usedneme k jakémukoliv druhu moderního komunikačního přístroje (TV, PC apod.), si s námi usedl i vedle nás Ježíš a mi ho viděli vedle sebe.*

---

Další knihy ke studiu od J. Crewse vydané v češtině:

- Je neděle opravdu posvěcená ?
- Kdo rozsévá vítr, sklídí bouři
- Co hovoří bible o špercích a barevné kosmetice ?

Vydal a vytiskl Latka M.  
II. vydání